

Žalmy

1

¹ Blahoslavený ten muž, kterýž nechodí po radě bezbožných, a na cestě hříšníků nestojí, a na stolicí posměvačů neseďá.

² Ale v zákoně Hospodinově jest líbost jeho, a v zákoně jeho přemýšlí dnem i nocí.

³ Nebo bude jako strom štípený při tekutých vodách, kterýž ovoce své vydává časem svým, jehožto list nevadne, a cožkoli činiti bude, šťastně mu se povede.

⁴ Ne takť budou bezbožní, ale jako plevy, kteréž rozmítá vítr.

⁵ A protož neostojí bezbožní na soudu, ani hříšníci v shromáždění spravedlivých.

⁶ Neboť zná Hospodin cestu spravedlivých, ale cesta bezbožných zahyne.

2

¹ Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemyšlují?

² Sstupují se králové zemští, a knížata se spolu radí proti Hospodinu, a proti pomazanému jeho,

³ Říkajíce: Roztrhejme svazky jejich, a zavrzme od sebe provazy jejich.

⁴ Ale ten, jenž přebývá v nebesích, směje se, Pán posmívá se jim.

⁵ Tehdáž mluviti bude k nim v hněvě svém, a v prchlivosti své předěsí je, řka:

⁶ Jáť jsem ustanovil krále svého nad Sionem, horou svatou mou.

⁷ Vypravovati budu úsudek. Hospodin řekl ke mně: Syn můj ty jsi, já dnes zplodil jsem tě.

⁸ Požádej mne, a dámť národy, dědictví tvé, a končiny země, vládařství tvé.

⁹ Roztlučeš je prutem železným, a jako nádobu hrnčířskou roztrčíš je.

¹⁰ A protož, králové, nyní srozumějte, vyučujte se, soudcové zemští.

¹¹ Služte Hospodinu v bázni, a veselte se s třesením.

¹² Líbejte syna, aby se nerozhněval, a zhyнули byste na cestě, jakž by se jen málo zapálil hněv jeho. Blahoslavení jsou všickni, kteříž doufají v něho.

3

¹ Žalm Davidův, když utíkal před Absolonem synem svým.

² Hospodine, jakť jsou mnozí nepřátelé moji! Mnozí povstávají proti mně.

³ Mnozí mluví o duši mé: Nemát tento žádné pomoci v Bohu.

⁴ Ale ty, Hospodine, jsi štítem vůkol mne, slávou mou, a kterýž povyšuješ hlavy mé.

⁵ Hlasem svým volal jsem k Hospodinu, a vyslyšel mne s hory svaté své. Sélah.

⁶ Já jsem lehl, a spal jsem, i zas procítil; nebo mne zdržoval Hospodin.

⁷ Nebuduť se báti mnoha tisíců lidí, kteříž se vůkol kladou proti mně.

⁸ Povstaniž, Hospodine, zachovej mne, Bože můj, kterýž jsi zbil všech nepřátel mých líce, a zuby bezbožníků zvyrážel.

⁹ Tvéť, ó Hospodine, jest spasení, a nad lidem tvým požehnání tvé. Sélah.

4

¹ Přednímu zpěváku na neginot, žalm Davidův.

² Když volám, vyslyš mne, Bože spravedlnosti mé. Ty jsi mi v úzkosti prostranství způsoboval, smiluj se nade mnou, a vyslyš modlitbu mou.

³ Synové lidští, dokudž sláva má v potupě bude? Dlouho-liž marnost milovati a lži hledati budete? Sélah.

⁴ Vězte, žeť jest oddělil Hospodin sobě milého. Vyslyšit mne Hospodin, když k němu volati budu.

⁵ Uleknětež se a nehřešte, přemýšlujte o tom v srdci svém, na ložci svém, a umlkněte. Sélah.

⁶ Obětujte oběti spravedlnosti, a doufejte v Hospodina.

⁷ Mnozí říkají: Ó bychom viděti mohli dobré věci. Hospodine, pozdvihni nad námi jasného obličej svého,

⁸ I způsobíš radost v srdci mém větší, než oni mívají, když obilé a víno jejich se obrodí.

⁹ Jáť u pokoji i lehnu i spáti budu; nebo ty, Hospodine, sám způsobíš mi bydlení bezpečné.

5

¹ Přednímu zpěváku na nechilot, žalm Davidův.

2 Slova má slyš, Hospodine, porozuměj tužebnému úpění mému.

3 Pozoruj hlasu volání mého, králi můj a Bože můj; nebo se tobě modlím.

4 Hospodine, v jitře vyslyšíš hlas můj, v jitře předložím tobě žádost, a šetřiti budu.

5 Nebo ty, ó Bože silný, neoblibuješ bezbožnosti, nemá místa u tebe nešlechtník.

6 Neostojí blázniví před očima tvýma, v nenávisti máš všechny činitele nepravosti.

7 Ztratíš mluvící lež. Ělověka ukrutného a lstivého v ohavnosti má Hospodin.

8 Já pak ve množství milosrdenství tvého vejdu do domu tvého, klaněti se budu k svatému chrámu tvému v bázni tvé.

9 Hospodine, proved' mne v spravedlnosti své, pro ty, jenž mne střežou; spravuj přede mnou cestu svou.

10 Neboť není v ústech jejich žádné upřímnosti, vnitřnosti jejich plné nešlechtnosti, hrob otevřený hrdlo jejich, jazykem svým lahodně mluví.

11 Zkaz je, ó Bože, nechat padnou od rad svých; pro množství nešlechtností jejich rozptyl je, poněvadž odporní jsou tobě.

12 A ať se všickni v tě doufající radují, na věky ať plésají, když je zastíratí budeš; ať se v tobě veselí, kteřížkoli milují jméno tvé.

13 Nebo ty, Hospodine, požehnáš spravedlivému, a jako štítem přívětivostí svou vůkol zastřeš jej.

6

1 Přednímu kantoru na neginot, k nízkému zpěvu, žalm Davidův.

2 Hospodine, netresci mne v hněvě svém, ani v prchlivosti své kárej mne.

3 Smiluj se nade mnou, Hospodine, neboť jsem zemdlený; uzdrav mne, Hospodine, nebo ztrnuly kosti mé.

4 Ano i duše má předěšena jest náramně, ty pak, Hospodine, až dokavad?

5 Navrať se, Hospodine, a vytrhni duši mou; spomoz mi pro milosrdenství své.

6 Nebo mrtví nezpomínají na tebe, a v hrobě kdo tě bude oslavovati?

7 Ustávám v úpění svém, ložce své každé noci svlažuji, slzami svými postel svou smáčím.

8 Šškvrkla se zámutekem tvář má, sstarala se příčinou všech nepřátel mých.

9 Odstuptež ode mne všickni činitelé nepravosti; neboť jest vyslyšel Hospodin hlas pláče mého.

10 Vyslyšel Hospodin pokornou modlitbu mou, Hospodin modlitbu mou přijal.

11 Nechažť se zastydí a předěsí zřejmě všickni nepřátelé moji, nechažť jsou zpět obráceni a rychle zahanbeni.

7

1 Osvědčení nevinu Davidovy, o čemž zpíval Hospodinu z příčiny slov Chusi syna Jeminova.

2 Hospodine Bože můj, v toběť doufám, vysvobodí mne ode všech protivníků mých, a vytrhni mne,

³ Aby neuchvátil jako lev duše mé, a neroztrhal, když by nebyl, kdo by vysvobodil.

⁴ Hospodine Bože můj, učinil-li jsem to, jest-li nepravost při mně,

⁵ Èinil-li jsem zle tomu, kdož se ke mně pokojně choval, (nýbrž spomáhal jsem protivícímu se mi bez příčiny),

⁶ Nechat stihá nepřítel duši mou, i popadne, a pošlapá na zemi život můj, a slávu mou v prach uvede. Sélah.

⁷ Povstaň, Hospodine, v hněvě svém, vyvyš se proti vzteklostem mých nepřátel, a procit' ke mně, nebo jsi soud nařídil.

⁸ I shrne se k tobě shromáždění lidí; pro ně tedy u výsost navrát se zase.

⁹ Hospodin souditi bude lidi. Sudiž mne, Hospodine, podle spravedlnosti mé, a podle nevinnosti mé, kteráž při mně jest.

¹⁰ Ó by již k skončení přišla nešlechtnost bezbožných, spravedlivého pak abys utvrdil ty, kterýž zkušuješ srdce a ledví, Bože spravedlivý.

¹¹ Bůh jest štít můj, kterýž spaseny činí upřímé srdcem.

¹² Bůh jest soudce spravedlivý, Bůh silný hněvá se na bezbožného každý den.

¹³ Neobráti-li se, naostříť meč svůj; lučiště své natáhl, a naměřil je.

¹⁴ Připravil sobě i zbroj smrtelnou, střely své proti škůdcím přistrojil.

¹⁵ Aj, rodí nepravost; nebo počav těžkou bolest, urodí lež.

¹⁶ Jámu kopal, i vykopal ji, ale padne do dolu,

kterýž přistrojil.

¹⁷ Obrátíť se usilování jeho na hlavu jeho, a na vrch hlavy jeho nepravost jeho sstoupí.

¹⁸ Slaviti budu Hospodina podle spravedlnosti jeho, a žalmy zpívati jménu Hospodina nejvyššího.

8

¹ Přednímu zpěváků na gittejský nástroj, žalm Davidův.

² Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vsí zemi! Nebo jsi vyvýšil slávu svou nad nebesa.

³ Z úst nemluvnátek a těch, jenž prsí požívají, mocně dokazuješ síly z příčiny svých nepřátel, abys přítrž učinil protivníku a vymstívajícímu se.

⁴ Když spatřuji nebesa tvá, dílo prstů tvých, měsíc a hvězdy, kteréž jsi tak upevnil, říkám:

⁵ Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej navštěvuješ?

⁶ Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej.

⁷ Pánem jsi ho učinil nad dílem rukou svých, všecko jsi podložil pod nohy jeho:

⁸ Ovce i voly všecky, také i zvíř polní,

⁹ Ptactvo nebeské, i ryby mořské, a cožkoli chodí stezkami mořskými.

¹⁰ Hospodine Pane náš, jak důstojné jest jméno tvé na vsí zemi!

9

¹ Přednímu zpěváku na al mutlabben, žalm Davidův.

² Oslavovati tě budu, Hospodine, celým srdcem svým, vypravovati budu všechny divné skutky tvé.

³ Radovati a veseliti se budu v tobě, žalmy zpívati budu jménu tvému, ó Nejvyšší,

⁴ Proto že nepřátelé moji jsou nazpět obráceni, že klesli, a zahynuli od tváři tvé.

⁵ Nebo jsi vyvedl soud můj a při mou, posadils se na stoličce soudce spravedlivý.

⁶ Ohromil jsi národy, zatratils bezbožníka, jméno jejich vyhladil jsi na věčné věky.

⁷ Ó nepříteli, již-li jsou dokonány zhouby tvé na věky? Již-li jsi města podvrátil? Zahynula památka jejich s nimi.

⁸ Ale Hospodin na věky kraluje, připravil k soudu trůn svůj.

⁹ Onť soudí sám okršlek v spravedlnosti, a výpověď činí národům v pravosti.

¹⁰ Hospodin zajisté jest útočiště chudého, útočiště v čas ssoužení.

¹¹ I budou v tebe doufati, kteříž znají jméno tvé; nebo neopouštíš hledajících tě, Hospodine.

¹² Žalmy zpívejte Hospodinu, přebývajícimu na Sionu, zvěstujte mezi národy skutky jeho.

¹³ Nebo on vyhledává krve, rozpomíná se na ni, aniž se zapomíná na křik utištěných.

¹⁴ Smiluj se nade mnou, Hospodine, viz ssoužení mé od těch, kteříž mne nenávidí, ty, kterýž mne vyzdvihuješ z bran smrti,

¹⁵ Abych vypravoval všechny chvály tvé v branách dcery Sionské, a veselil se v spasení tvém.

¹⁶ Pohříženíť jsou národové v jámě, kterouž udělali; v osídle, kteréž polékli, uvázla noha jejich.

¹⁷ Přišelť jest v známost Hospodin, pomstu učiniv; v díle rukou svých zapletl se bezbožník. Higgsaion Sélah.

¹⁸ Obráceni buďte bezbožníci do pekla, všickni národové, kteříž se zapomínají nad Bohem.

¹⁹ Neboť nebude dán chudý u věčné zapomenutí; očekávání ssoužených nezahyneť na věky.

²⁰ Povstaniž, Hospodine, ať se nesílí člověk; národové buďte souzeni před tebou.

²¹ Pusť na ně strach, ó Hospodine, ať tomu porozumějí národové, že smrtelní jsou. Sélah.

10

¹ Proč, ó Hospodine, stojíš zdaleka, a skrýváš se v čas ssoužení?

² Z pychu bezbožník protivenství činí chudému. Ó by jati byli v zlých radách, kteréž vymýšlejí.

³ Neboť se honosí bezbožník v líbostech života svého, a lakomý sobě pochlebuje, a Hospodina popouzí.

⁴ Bezbožník pro pýchu, kterouž na sobě prokazuje, nedbá na nic; všecka myšlení jeho jsou, že není Boha.

⁵ Dobře mu se daří na cestách jeho všelikého času, soudové tvoji vzdálení jsou od něho, i na všecky nepřátely své fouká,

⁶ Říkaje v srdci svém: Nepohnuť se od národu až do pronárodu, nebo nebojím se zlého.

⁷ Ústa jeho plná jsou zlořečenství, i chytrosti a lsti; pod jazykem jeho trápení a starost.

⁸ Sedí v zálohách ve všech a v skrýších, aby zamordoval nevinného; očima svýma po chudém špehuje.

⁹ Ěíhá v skrytě jako lev v jeskyni své, číhá, aby pochytil chudého, uchvacujeť jej, a táhne pod sítku svou.

¹⁰ Připadá a stuluje se, dokudž by nevpadlo v silné pazoury jeho shromáždění chudých.

¹¹ Říká v srdci svém: Zapomenuť jest Bůh silný, skryl tvář svou, nepohledíť na věky.

¹² Povstaniž, Hospodine Bože silný, vznes ruku svou, nezapomínejž se nad chudými.

¹³ Proč má bezbožník Boha popouzeti, říkáje v srdci svém, že toho vyhledávati nebudeš?

¹⁴ Díváš se do času, nebo ty nátisk a bolest spatřuješ, abys jim odplatil rukou svou; na tebeť se spouští chudý, sirotku ty jsi spomocník.

¹⁵ Potři rámě bezbožného, a vyhledej nepravosti zlostného, tak aby neostál.

¹⁶ Hospodin jest králem věčných věků, národové z země své hynou.

¹⁷ Žádost ponížených vyslycháš, Hospodine, utvrzuješ srdce jejich, ucha svého k nim nakloňuješ,

18 Abys soud činil sirotku a ssouženému, tak aby jich nessesoužil více člověk bídny a zemský.

11

1 Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodina doufám, kterakž tedy říkáte duši mé: Ulet s hory své jako ptáče?

2 Nebo aj, bezbožníci napínají lučiště, přikládají šípy své na tětivo, aby stříleli skrytě na upřímé srdcem.

3 Ale těmi usilováními zkaženi budou; nebo spravedlivý co učinil?

4 Hospodin jest v chrámě svatém svém, trůn Hospodinův v nebi jest; oči jeho hledí, víčka jeho zkušují synů lidských.

5 Hospodin zkušuje spravedlivého, bezbožníka pak a milujícího nepravost nenávidí duše jeho.

6 Dštíti bude na bezbožníky uhlím řeřavým, ohněm a sirou, a duch vichřice bude částka kalicha jejich.

7 Nebo Hospodin spravedlivý jest, spravedlnost miluje, na upřímého oči jeho patří.

12

1 Přednímu kantoru k nízkému zpěvu, žalm Davidův.

2 Spomoz, ó Hospodine; nebo se již nenalézá milosrdného, a vyhynuli věrní z synů lidských.

3 Lež mluví jeden každý s bližním svým, rty úlisnými z srdce dvojitého řeči vynášejí.

4 Ó by vyplénil Hospodin všeliké rty úlisné, a jazyk velikomluvný,

⁵ Kteříž říkají: Jazykem svým přemůžeme, mámeť ústa svá s sebou, kdo jest pánem naším?

⁶ Pro zhoubu chudých, pro úpění nuzných jižť povstanu, praví Hospodin, v bezpečnosti postavím toho, na nějž polečeno bylo.

⁷ Výmluvnosti Hospodinovy jsou výmluvnosti čisté, jako stříbro v hliněné peci přehnané a sedmkrát zprubované.

⁸ Ty, Hospodine, jim spomáhati budeš, a ostříhati každého od národu tohoto až na věky.

⁹ Vůkol a vůkol bezbožní se protulují, když takoví ničemní vyvýšeni bývají mezi syny lid-skými.

13

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův.

² Až dokud, Hospodine? Což se na věky zapomeneš na mne? Dokudž tvář svou skrývati budeš přede mnou?

³ Dokud rady vyhledávati budu v mysli své, a den ode dne svíráti se v srdci mém? Až dokud se zpínati bude nepřítel můj nade mnou?

⁴ Vzhlédni, vyslyš mne, Hospodine Bože můj, osvět oči mé, abych neusnul snem smrti,

⁵ A aby neřekl nepřítel můj: Svítězil jsem nad ním, a nepřátelé moji aby neplésali, jestliže bych se poklesl.

⁶ Jáť zajisté v milosrdenství tvém doufám, plésati bude srdce mé v spasení tvém; zpívati budu Hospodinu, že jest mi tak dobře učinil.

14

¹ Přednímu zpěváku, píseň Davidova. Říká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavní v snažnostech; není, kdo by činil dobré.

² Hospodin s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha.

³ Všickni se odvrátili, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.

⁴ Zdaliž nevědí všickni činitelé nepravosti, že zžírají lid můj, jako by chléb jedli? Hospodina pak nevzývají.

⁵ Tehdáž se náramně strašiti budou; nebo Bůh jest v rodině spravedlivého.

⁶ Radu chudého potupujete, ale Hospodin jest naděje jeho.

⁷ Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Hospodin zase přivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.

15

¹ Žalm Davidův. Hospodine, kdo bude přebývati v stánku tvém? Kdo bydliti bude na hoře svaté tvé?

² Ten, kdož chodí v upřímnosti, a činí spravedlnost, a mluví pravdu z srdce svého.

³ Kdož neutrhá jazykem svým, bližnímu svému nečiní zlého, a potupy neuvodí na bližního svého.

⁴ Ten, před jehož očima v nevážnosti jest zavržený, v poctivosti pak bojící se Hospodina; a přísáhl-li by i se škodou, však toho nemění.

⁵ Kdož peněz svých nedává na lichvu, a daru proti nevinnému neběře. Kdož tyto věci činí, nepohneť se na věky.

16

¹ Zlatý zpěv Davidův. Ostrříhej mne, Bože silný, neboť v tebe doufám.

² Rciž, duše má, Hospodinu: Ty jsi Pán můj, dobrota má nic tobě neprospěje.

³ Ale svatým, kteříž jsou na zemi, a znamenitým, v nichž všecka líbost má.

⁴ Rozmnožují bolesti své ti, kteříž k cizímu bohu chvátají; neokusím obětí jejich ze krve, aniž vezmu jména jejich ve rty své.

⁵ Hospodin jest částka dílu mého a kalicha mého; ty zdržuješ los můj.

⁶ Provazcové padli mi na místech veselých, a dědictví rozkošné dostalo se mi.

⁷ Dobrořečiti budu Hospodinu, kterýž mi radí; nebo i v noci vyučují mne ledví má.

⁸ Představuji Hospodina před obličej svůj vždycky, a kdyžť jest mi po pravici, nikoli se nepohnu.

⁹ Z té příčiny rozveselilo se srdce mé, a zplésala sláva má, ano i tělo mé v bezpečnosti přebývati bude.

¹⁰ Nebo nenecháš duše mé v pekle, aniž dopustíš svatému svému viděti porušení.

¹¹ Znamou učiníš mi cestu života; sytost hojného veselí jest před obličejem tvým, a dokonalé utěšení po pravici tvé až na věky.

17

¹ Modlitba Davidova. Vyslyš, Hospodine, spravedlnost, a pozoruj volání mého; nakloň uší k modlitbě mé, kteráž jest beze vší rtů ošemetnosti.

² Od tváři tvé vyjdiž soud můj, oči tvé nechať patří na upřímnost.

³ Zkusils srdce mého, navštívils je v noci; ohněm jsi mne zpruboval, aniž jsi co shledal; to, což myslím, nepředstihá úst mých.

⁴ Z strany pak skutků lidských, já podle slova rtů tvých vystříhal jsem se stezky zhoubce.

⁵ Zdržuj kroky mé na cestách svých, aby se neuchylovaly nohy mé.

⁶ Já volám k tobě, nebo vyslycháš mne, ó Bože silný; nakloň ke mně ucha svého, a slyš řeč mou.

⁷ Prokaž milosrdenství svá, naději majících ochránce před těmi, kteříž povstávají proti pravici tvé.

⁸ Ostříhej mne jako zřítelnice oka, v stínu křídel svých skrej mne,

⁹ Od tváři bezbožných těch, kteříž mne hubí, od nepřátel mých úhlavních obkličujících mne,

¹⁰ Kteříž tukem svým zarostli, mluví pyšně ústy svými.

¹¹ Jižt i kroky naše předstihají, oči své obrácené mají, aby nás porazili na zem.

¹² Každý z nich podoben jest lvu žádostivému loupeže, a lvíčeti sedícímu v skrýši.

¹³ Povstaniž, Hospodine, předejdi tváři jeho, seňni jej, a vytrhni duši mou od bezbožníka mečem svým,

14 Rukou svou od lidí, ó Hospodine, od lidí světských, jichžto oddíl jest v tomto životě, a jejichž břicho ty z špižirny své naplňuješ. Ěímž i synové jejich nasyceni bývají, a ostatků zanechávají maličkým svým.

15 Já pak v spravedlnosti spatřovati budu tvář tvou; nasycen budu obrazem tvým, když procítím.

18

1 Přednímu zpěváku, služebníka Hospodinova Davida, kterýž mluvil Hospodinu slova písně této v ten den, v němž ho vysvobodil Hospodin z ruky všech nepřátel jeho i z ruky Saulovy, a řekl:

2 Z vnitřnosti srdce miluji tě, Hospodine, sílo má.

3 Hospodin skála má a hrad můj, i vysvoboditel můj, Bůh silný můj, skála má, v němž naději skládám, štít můj a roh spasení mého, mé útočiště.

4 Chvály hodného vzýval jsem Hospodina, a od nepřátel svých byl jsem vyproštěn.

5 Obklíčilyť mne byly bolesti smrti, a proudové nešlechetných předěsili mne.

6 Bylyť jsou mne obklíčily bolesti hrobu, osídla smrti zachvátila mne.

7 V úzkosti své vzýval jsem Hospodina, a k Bohu svému volal jsem, i vyslyšel z chrámu svého hlas můj, a volání mé před obličejem jeho přišlo v uši jeho.

8 Tehdy pohnula se a zatřásla země, základové hor pohnuli se, a třásli se pro rozhněvání jeho.

⁹ Dým vystupoval z chřípí jeho, a oheň zžírající z úst jeho, od něhož se uhlí rozpálilo.

¹⁰ Nakloniv nebes, sstoupil, a mrákota byla pod nohama jeho.

¹¹ A sedě na cherubínu, letěl, letěl na peří větrovém.

¹² Udělal sobě z temností skrýši, vůkol sebe stánek svůj z temných vod a hustých oblaků.

¹³ Od blesku před ním oblakové jeho rozeznáni jsou, krupobití i uhlí řeřavé.

¹⁴ I hřímal na nebi Hospodin, a Nejvyšší vydal zvuk svůj, i krupobití a uhlí řeřavé.

¹⁵ Vystřelil i střely své, a rozptýlil je, a blýskáním častým porazil je.

¹⁶ I ukázaly se hlubiny vod, a odkryti jsou základové okrášlky pro žehráni tvé, Hospodine, pro dchnutí větru chřípí tvých.

¹⁷ Poslav s výsosti, uchopil mne, vytáhl mne z velikých vod.

¹⁸ Vytrhl mne od nepřítele mého silného, a od těch, kteříž mne nenáviděli, ačkoli silnější mne byli.

¹⁹ Předstihlíť jsou mne byli v den trápení mého, ale Hospodin byl mi podpora.

²⁰ Kterýž vyvedl mne na prostranno, vytrhl mne, nebo mne sobě oblíbil.

²¹ Odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty rukou mých nahradil mi.

²² Nebo jsem ostríhal cest Hospodinových, aniž jsem se bezbožně strhl Boha svého.

²³ Všickni zajisté soudové jeho jsou přede mnou, a ustanovení jeho neodložil jsem od sebe.

²⁴ Nýbrž upřímě choval jsem se k němu, a vystříhal jsem se nepravosti své.

²⁵ Protož odplatil mi Hospodin podle spravedlnosti mé, podle čistoty rukou mých, kteráž jest před očima jeho.

²⁶ Ty, Pane, s milosrdným milosrdně nakládáš, a k člověku upřímému upřímě se máš.

²⁷ K sprostnému sprostně se ukazuješ, a s převráceným převráceně zacházíš.

²⁸ Lid pak ssoužený vysvobozuješ, a oči vysoké snižuješ.

²⁹ Ty zajisté rozsvěcuješ svíci mou; Hospodin Bůh můj osvěcuje temnosti mé.

³⁰ Nebo v tobě proběhl jsem vojsko, a v Bohu svém přskočil jsem i zed.

³¹ Boha tohoto silného cesta jest dokonalá, výmluvnosti Hospodinovy jsou přečištěné, onť jest štít všech, kteříž v něho doufají.

³² Nebo kdo jest Bohem kromě Hospodina, a kdo skalou kromě Boha našeho?

³³ Ten Bůh silný přepasuje mne udatností, a činí dokonalou cestu mou.

³⁴ Ěiní nohy mé jako laní, a na vysokostech mých postavuje mne.

³⁵ Učí ruce mé boji, tak že lámi i lučičtě ocelivé rukama svýma.

³⁶ Tys mi také dodal štítu spasení svého, a pravice tvá podpírala mne, a dobrotivost tvá mne zvelebila.

³⁷ Rozšířil jsi krokům mým místo pode mnou, a nepodvrtly se nohy mé.

³⁸ Honil jsem nepřátely své, a postihl jsem je, aniž jsem se navrátil, až jsem je vyhubil.

39 Tak jsem je zranil, že nemohli povstati, padše pod nohy mé.

40 Ty jsi zajisté mne přepásal udatností k boji, povstávající proti mně sehnul jsi pode mne.

41 Nýbrž dals mi šíji nepřátel mých, abych ty, kteříž mne nenáviděli, vyplénil.

42 Volalít jsou, ale nebylo spomocníka k Hospodinu, ale nevyslyšel jich.

43 I potřel jsem je jako prach u povětrí, jako bláto na ulicích rozšlapal jsem je.

44 Ty jsi mne vyprostil z různic lidu, a postavils mne v hlavu národům; lid, kteréhož jsem neznal, sloužil mi.

45 Jakž jen zaslechli, uposlechli mne, cizozemci lhali mi.

46 Cizozemci svadli a třásli se v ohradách svých.

47 Živt jest Hospodin, a požehnaná skála má; protož bud' vyvyšován Bůh spasení mého,

48 Bůh silný, kterýž mi pomsty poroučí, a podmaňuje mi lidi.

49 Ty jsi vysvoboditel můj z moci nepřátel mých, také i nad povstávající proti mně vyvyšils mne, a od člověka ukrutného vyprostils mne.

50 A protož chváliti tě budu mezi národy, ó Hospodine, a jménu tvému žalmy prozpěvovati,

51 Kterýž tak důstojně vysvobozuješ krále svého, a činíš milosrdenství pomazanému svému Davidovi, i semeni jeho až na věky.

19

¹ Přednímu z kantorů, žalm Davidův.

² Nebesa vypravují slávu Boha silného, a dílo rukou jeho obloha zvěstuje.

³ Den po dni vynáší řeč, a noc po noci ukazuje umění.

⁴ Není řeči ani slov, kdež by nemohl slyšán býti hlas jejich.

⁵ Po vší zemi rozchází se zpráva jejich, a až do končin okršku slova jich, slunci pak rozbil stánek na nich.

⁶ Kteréž jako ženich vychází z pokoje svého, veselí se jako udatný rek, cestou běžeti maje.

⁷ Od končin nebes východ jeho, a obcházení jeho až zase do končin jejich, a ničeho není, což by se ukryti mohlo před horkostí jeho.

⁸ Zákon Hospodinův jest dokonalý, očerstvující duši, Hospodinovo svědectví pravé, moudrost dávající neumělým.

⁹ Rozkazové Hospodinovi přímí, obveselující srdce, přikázání Hospodinovo čisté, osvěcující oči.

¹⁰ Bázeň Hospodinova čistá, zůstávající na věky, soudové Hospodinovi praví, a k tomu i spravedliví.

¹¹ Mnohem žádostivější jsou než zlato, a než mnoho ryzího zlata, sladší než med a stred z plástů.

¹² Služebník tvůj zajisté jimi osvěcován bývá, a kdož jich ostříhá, užitek hojný má.

¹³ Ale poblouzením kdo vyrozumí? Protož i od tajných očist mne.

¹⁴ I od zúmyslných zdržuj služebníka svého, aby nade mnou nepanovali, a tehdyť dokonalý budu, a očištěný od přestoupení velikého.

15 Ó ať jsou slova úst mých tobě příjemná, i přemýšlování srdce mého před tebou, Hospodine skálo má, a vykupiteli můj.

20

1 Přednímu zpěváku, žalm Davidův.

2 Vyslyšiz tě Hospodin v den ssoužení, k zvýšení tě přiveď jméno Boha Jákobova.

3 Sešliž tobě pomoc z svatyně, a z Siona utvrzuj tě.

4 Rozpomeniž se na všechny oběti tvé, a zápaly tvé v popel obrať. Sélah.

5 Dejž tobě vše podlé srdce tvého, a všelikou radu tvou vyplň.

6 I budeme prozpěvovati o spasení tvém, a ve jménu Boha našeho korouhve vyzdvihneme; naplniž Hospodin všechny prosby tvé.

7 Nyníť jsme poznali, že Hospodin zachoval svého pomazaného, a že jej vyslyšel s nebe svatého svého; nebo v jeho přesilné pravici jest spasení.

8 Tito v vozích, jiní v koních doufají, ale my jméno Hospodina Boha našeho sobě připomínáme.

9 A protož oni sehnuti jsou, a padli, ale my povstali jsme, a zmužile stojíme.

10 Hospodine, zachovávejž nás, i král ať slyší nás, když k němu volati budeme.

21

1 Přednímu z kantorů, žalm Davidův.

2 Hospodine, v síle tvé raduje se král, a v spasení tvém veselí se přenáramně.

³ Žádost srdce jeho dal jsi jemu, a prosbě rtů jeho neodepřel jsi. Sélah.

⁴ Předšel jsi jej zajisté hojným požehnáním, vstavil jsi na hlavu jeho korunu z ryzího zlata.

⁵ Života požádal od tebe, a dal jsi mu prodlení dnů na věky věků.

⁶ Veliká jest sláva jeho v spasení tvém, důstojností a krásou přioděl jsi jej.

⁷ Nebo jsi jej vystavil za příklad hojného požehnání až na věky, rozveselil jsi jej radostí obličejů svého.

⁸ A poněvadž král doufá v Hospodina, a v milosrdenství Nejvyššího, nepohneť se.

⁹ Najdeť ruka tvá všechny nepřátely své, dosáhne pravice tvá těch, kteříž tě nenávidí.

¹⁰ Uvržeš je jako do peci ohnivé v čas rozhnívání svého; Hospodin v prchlivosti své sehlť je, a oheň sšíře je.

¹¹ Plémě jejich z země vyhladíš, a símě jejich z synů lidských,

¹² Nebo jsou proti tobě ukládali zlost, myslili na nešlechtnost, ač ji dovesti nemohli.

¹³ Protož je vystavíš za cíl, na tětiva svá přikládati budeš proti tváři jejich.

¹⁴ Zjeviž se, ó Hospodine, v síle své, a budemeť zpívati a oslavovati udatnost tvou.

22

¹ Přednímu zpěváku k času jitřnímu, žalm Davidův.

² Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil? Vzdálils se od spasení mého a od slov naříkání mého.

³ Bože můj, přes celý den volám, a neslyšíš, i v noci, a nemohu se utajiti.

⁴ Ty zajisté jsi svatý, zůstávající vždycky k veliké chvále Izraelovi.

⁵ V toběť doufali otcové naši, doufali, a vysvobozovals je.

⁶ K tobě volávali, a spomáhals jim; v tobě doufali, a nebývali zahanbeni.

⁷ Já pak červ jsem, a ne člověk, útržka lidská a povrhel vůbec.

⁸ Všickni, kteříž mne vidí, posmívají se mi, ošklebují se, a hlavami potrásají, říkajíce:

⁹ Spustiltě se na Hospodina, necht' ho vysvobodí; nechať jej vytrhne, poněvadž se mu v něm zalíbilo.

¹⁰ Ješto ty jsi, kterýž jsi mne vyvedl z života, ustaviv mne v doufání při prsích matky mé.

¹¹ Na tebeť jsem uvržen od narození svého, od života matky mé Bůh můj ty jsi.

¹² Nevzdalujž se ode mne, nebo ssoužení blízké jest, a nemám spomocníka.

¹³ Obkličujít' mne býkové mnozí, silní volové z Bázan obstupují mne.

¹⁴ Otvírají na mne ústa svá, jako lev rozspávající a řvoucí.

¹⁵ Jako voda rozplynul jsem se, a rozstoupily se všecky kosti mé, a srdce mé jako vosk rozpustilo se u prostřed vnitřností mých.

¹⁶ Vyprahla jako střepina síla má, a jazyk můj přilnul k dásním mým, anobrž v prachu smrti

položils mne.

¹⁷ Nebo psi obskočili mne, rota zlostníků oblehla mne, zprobijeli ruce mé i nohy mé.

¹⁸ Mohl bych sčísti všechny kosti své, oni pak hledí na mne, a dívají se mi.

¹⁹ Dělí mezi sebou roucha má, a o můj oděv mecí los.

²⁰ Ale ty, Hospodine, nevzdalujž se, sílo má, přispěj k spomožení mému.

²¹ Vychvať od meče duši mou, a z moci psů jedinkou mou.

²² Zachovej mne od úst lva, a od rohů jednorožcových vypošť mne.

²³ I budu vypravovati bratřím svým o jménu tvém, u prostřed shromáždění chváliti tě budu, řka:

²⁴ Kteríž se bojíte Hospodina, chvalte jej, všecko símě Jákobovo ctěte jej, a boj se ho všecka rodino Izraelova.

²⁵ Nebo nepohrdá, ani se odvrací od trápení ztrápeného, aniž skrývá tváři své od něho, nýbrž když k němu volá, vyslýchá jej.

²⁶ O tobě chvála má v shromáždění velikém, sliby své plniti budu před těmi, kteříž se bojí tebe.

²⁷ Jísti budou tiší a nasyceni budou, chváliti budou Hospodina ti, kteříž ho hledají, živo bude srdce vaše na věky.

²⁸ Rozpomenou a obrátí se k Hospodinu všechny končiny země, a skláněti se budou před ním všechny čeledi národů.

²⁹ Nebo Hospodinovo jest království, a onť panuje nad národy.

³⁰ Jísti budou a skláněti se před ním všickni tuční země, jemu se klaněti budou všickni sstupující do prachu, a kteříž duše své nemohou při životu zachovati.

³¹ Símě jejich sloužiti mu bude, a přičteno bude ku Pánu v každém věku.

³² Přijdouť, a lidu, kterýž z nich vyjde, vypravovati budou spravedlnost jeho; nebo ji skutkem vykonal.

23

¹ Žalm Davidův. Hospodin jest můj pastýř, nebudu míti nedostatku.

² Na pastvách zelených pase mne, k vodám tichým mne přivodí.

³ Duši mou očerstvuje, vodí mne po stezkách spravedlnosti pro jméno své.

⁴ Byť mi se dostalo jíti přes údolí stínu smrti, nebuduť se báti zlého, nebo ty se mnou jsi; prut tvůj a hůl tvá, toť mne potěšuje.

⁵ Strojíš stůl před obličejem mým naproti mým nepřátelům, pomazuješ olejem hlavy mé, kalich můj naléváš, až oplývá.

⁶ Nadto i dobrota a milosrdenství následovati mne budou po všechny dny života mého, a přebývati budu v domě Hospodinově za dlouhé časy.

24

¹ Žalm Davidův. Hospodinova jest země, a plnost její, okršlek země, i ti, kteříž obývají na něm.

² Nebo on ji na moři založil, a na řekách upevnil ji.

³ Kdo vstoupí na horu Hospodinovu? A kdo stane na místě svatém jeho?

⁴ Ten, kdož jest rukou nevinných, a srdce čistého, kdož neobrací duše své k marnosti, a nepřisahá lstivě.

⁵ Ten přijme požehnání od Hospodina, a spravedlnost od Boha spasitele svého.

⁶ Toť jest národ hledajících jeho, hledajících tváří tvé, ó Bože Jákobův. Sélah.

⁷ Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy.

⁸ Kdož jest to ten král slávy? Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník.

⁹ Pozdvihnětež, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby vjíti mohl král slávy.

¹⁰ Kdož jest to ten král slávy? Hospodin zástupů, onť jest král slávy. Sélah.

25

¹ Žalm Davidův. K toběť, Hospodine, duše své pozdvihuji.

² Bože můj, v toběť naději skládám, nechť nejsem zahanben, aby se neradovali nepřátelé moji nade mnou.

³ A takt i všickni, kteříž na tě očekávají, zahanbeni nebudou; zahanbeni budou, kteříž se převráceně mají bez příčiny.

⁴ Cesty své, Hospodine, uveď mi v známost, a stezkám svým vyuč mne.

⁵ Dejž, ať chodím v pravdě tvé, a poučuj mne; nebo ty jsi Bůh spasitel můj, na tebeť očekávám dne každého.

⁶ Rozpomeň se na slitování svá, Hospodine, a na milosrdenství svá, kteráž jsou od věků.

⁷ Hříchů mladosti mé a přestoupení mých nezpomínej, ale podle milosrdenství svého pamětliv buď na mne pro dobrotu svou, Hospodine.

⁸ Dobrý a přímý jest Hospodin, a protož vyučuje hříšníky cestě své.

⁹ Působí to, aby tiší chodili v soudu, a vyučuje tiché cestě své.

¹⁰ Všecky stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a pravda těm, kteříž ostríhají smlouvy jeho a svědectví jeho.

¹¹ Pro jméno své, Hospodine, odpusť nepravost mou, neboť jest veliká.

¹² Který jest člověk, ješto se bojí Hospodina, jehož vyučuje, kterou by cestu vyvoliti měl?

¹³ Duše jeho v dobrém přebývati bude, a símě jeho dědičně obdrží zemi.

¹⁴ Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteříž se jeho bojí, a v známost jim uvodí smlouvu svou.

¹⁵ Oči mé vždycky patří k Hospodinu, on zajisté z leči vyvodí nohy mé.

¹⁶ Popatříž na mne, a smiluj se nade mnou, neboť jsem opuštěný a strápený.

¹⁷ Ssoužení srdce mého rozmnožují se, z úzkostí mých vyved' mne.

¹⁸ Viz trápení mé a bídu mou, a odpusť všecky hříchy mé.

19 Viz nepřátely mé, jak mnozí jsou, a nenávisť nešlechetnou nenávidí mne.

20 Ostříhej duše mé, a vytrhni mne, ať nejsem zahanben, neboť v tebe doufám.

21 Sprostnost a upřímnost nechať mne ostříhají, nebo na tě očekávám.

22 Vykup, ó Bože, Izraele ze všelijakých úzkostí jeho.

26

1 Žalm Davidův. Suď mne, Hospodine, nebo já v upřímnosti své chodím, a v tě Hospodina doufám, nepohnuť se.

2 Zprubujž mne, Hospodine, a zkus mne, přepal ledví má i srdce mé.

3 Milosrdenství tvé zajisté před očima máma jest, a chodím stále v pravdě tvé.

4 S lidmi marnými neseďám, a s pokrytci v spolek nevcházím.

5 V nenávisti mám shromáždění zlostníků, a s bezbožnými se neusazují.

6 Umývám v nevinnosti ruce své, postavuji se při oltáři tvém, Hospodine,

7 Abych tě hlasitě chválil, a vypravoval všechny divné skutky tvé.

8 Hospodine, jáť miluji obydlí domu tvého, a místo příbytku slávy tvé.

9 Nezahrnujž s hříšnými duše mé, a s lidmi vražednými života mého,

10 V jejichž rukou jest nešlechetnost, a pravice jejich vzáteků plná.

11 Já pak v upřímnosti své chodím, vykupiž mne, a smiluj se nade mnou.

12 Noha má stojí na rovině, v shromážděných svatých dobrořečiti budu Hospodinu.

27

1 Davidův. Hospodin světlo mé a spasení mé, kohož se budu báti? Hospodin síla života mého, kohož se budu strašiti?

2 Útok učinivše na mne zloštníci, k sežrání těla mého, protivníci moji a nepřátelé moji, sami se potkli a padli.

3 Protož byť i stany své proti mně rozbili, nebude se lekati srdce mé; byť se pozdvihla proti mně i válka, na toť se já spouštím.

4 Jedné věci žádal jsem od Hospodina, tět vždy hledati budu: Abych přebýval v domě Hospodinově po všechny dny života svého, a spatřoval okrasu Hospodinovu, a zpytoval v chrámě jeho.

5 Nebo tu mne ukryje v stánku svém, v den zlý schová mne v skrýši stanu svého, a na skálu vyzdvihne mne.

6 A tak vyvýšena bude hlava má nad nepřátely mými, kteříž mne obklíčili; i budu obětovati v stánku jeho oběti plésání, prozpěvovati a chvály vzdávati budu Hospodinu.

7 Slyš mne, Hospodine, hlasem volajícího, a smiluj se nade mnou, i vyslyš mne.

8 O tobě přemýšlí srdce mé, že velíš, řka: Hledejte tváři mé, a protož tváři tvé, Hospodine, hledati budu.

9 Neskrývejž tváři své přede mnou, aniž zamítej v hněvě služebníka svého; spomožení mé býval jsi, neopouštěj mne, aniž se mne zhošťuj, Bože spasení mého.

¹⁰ Ačkoli otec můj a matka má mne opustili, Hospodin však mne k sobě přivine.

¹¹ Vyuč mne, Hospodine, cestě své, a veď mne po stezce přímé pro ty, jenž mne střežou.

¹² Nevydávejž mne líbosti protivníků mých, neboť by ostáli proti mně svědkové lživí, i ten, jenž dýše ukrutností.

¹³ Bychť nevěřil, že užívati budu dobroty Hospodinovy v zemi živých, nikoli bych neostál.

¹⁴ Očekávejž na Hospodina, posilň se, a onť posilní srdce tvého; protože očekávej na Hospodina.

28

¹ Davidův. K toběť, Hospodine, volám, skálo má, neodmlčujž mi se, abych, neozval-li bys mi se, nebyl podobný učiněn těm, kteříž sstupují do hrobu.

² Vyslychej hlas pokorných modliteb mých, kdyžkoli k tobě volám, když pozdvihuji rukou svých k svatyni svatosti tvé.

³ Nezahrnuj mne s bezbožníky, a s těmi, kteříž páší nepravost, kteříž mluvívají pokoj s bližními svými, ale převrácenost jest v srdcích jejich.

⁴ Dejž jim podlé skutků jejich, a podlé zlosti nešlechetností jejich; podlé práce rukou jejich dej jim, zaplatť jim zaslouženou mzdu jejich.

⁵ Nebo nechťi mysli přiložiti k skutkům Hospodinovým, a k dílu rukou jeho; protože podvrátí je, a nebude jich vzdělávati.

⁶ Požehnaný Hospodin, nebo vyslyšel hlas pokorných modliteb mých.

⁷ Hospodin jest síla má a štít můj, v němž jest složilo naději srdce mé, a dána mi pomoc; protož se veselí srdce mé, a písničkou svou oslavovati jej budu.

⁸ Hospodin jest síla svých, a síla hojného spasení pomazaného svého on jest.

⁹ Spas lid svůj, Hospodine, a požehnej dědictví svému, a pas je, i vyvyš je až na věky.

29

¹ Žalm Davidův. Vzdejte Hospodinu, velikomocní, vzdejte Hospodinu čest a sílu.

² Vzdejte Hospodinu slávu jména jeho, sklánějte se Hospodinu v ozdobě svatosti.

³ Hlas Hospodinův nad vodami, Bůh silný slávy hřímání vzbuzuje, Hospodin to činí nad vodami mnohými.

⁴ Hlas Hospodinův přichází s mocí, hlas Hospodinův s velebností.

⁵ Hlas Hospodinův láme cedry, rozrážít Hospodin cedry Libánské.

⁶ A činí, aby skákali jako telata, Libán a Sirion, jako mladý jednorožec.

⁷ Hlas Hospodinův rozkřesává plamen ohně.

⁸ Hlas Hospodinův k bolesti přivodí poušť, k bolesti přivodí Hospodin poušť Kádes.

⁹ Hlas Hospodinův to činí, že laně plodu pozbývají, obnažuje i lesy, ale v chrámě svém všecku svou slávu vypravuje.

¹⁰ Hospodin nad potopou seděl, a budeť seděti Hospodin, jsa králem i na věky.

11 Hospodin silou lid svůj daří, Hospodin požehná lidu svému v pokoji.

30

¹ Žalm písně, při posvěcení domu Davidova.

² Vyvyšovati tě budu, Hospodine, nebo jsi vyvyšil mne, aniž jsi obradoval nepřátele mých nade mnou.

³ Hospodine Bože můj, k toběť jsem volal, a uzdravil jsi mne.

⁴ Hospodine, vyvedl jsi z pekla duši mou, obživil jsi mne, abych s jinými nesstoupil do hrobu.

⁵ Žalmy zpívejte Hospodinu svatí jeho, a oslavujte památku svatosti jeho.

⁶ Nebo na kratičko trvá v hněvě svém, všecken pak život v dobré líbeznosti své; z večera potrvá pláč, ale z jitra navrátí se prozpěvování.

⁷ I jáť jsem řekl, když mi se šťastně vedlo: Nepohnu se na věky.

⁸ Nebo ty, Hospodine, podlé dobře líbezné vůle své silou upevnil jsi horu mou, ale jakž jsi skryl tvář svou, byl jsem přestrašen.

⁹ I volal jsem k tobě, Hospodine, Pánu pokorně jsem se modlil, řka:

¹⁰ Jaký bude užitek z mé krve, jestliže sstoupím do jámy? Zdaliž tě prach oslavovati bude? Zdaliž zvěstovati bude pravdu tvou?

¹¹ Vyslyšiž, Hospodine, a smiluj se nade mnou, Hospodine, budiž můj spomocník.

¹² I obrátil jsi mi pláč můj v plésání, odvázal jsi pytel můj, a přepásals mne veselím.

13 Protož tobě žalmy zpívati bude jazyk můj, a nebude mlčeti. Hospodine Bože můj, na věky tě oslavovati budu.

31

1 Přednímu zpěváku, žalm Davidův.

2 V tebe, Hospodine, doufám, nedejž mi zahambenu býti na věky, pro spravedlnost svou vysvobod' mne.

3 Nakloň ke mně ucha svého, rychle vytrhni mne; budiž mi pevnou skalou a domem ohraženým, abys mne zachoval.

4 Nebo skála má a hrad můj ty jsi, protož pro jméno své veď i doved' mne.

5 Vyved' mne z leči, kterouž polékli na mne; nebo síla má ty jsi.

6 V ruce tvé poroučím ducha svého, nebo jsi mne vykoupil, Hospodine, Bože silný a věrný.

7 Nenávidím těch, kteříž následují pouhých marností, nebo já v Hospodinu naději skládám.

8 Plésati a radovati se budu v milosrdenství tvém, že jsi vzezřel na mé trápení, a poznal jsi v ssoužení duši mou.

9 Aniž jsi mne zavřel v ruce nepřítelů, ale postavil jsi na širokosti nohy mé.

10 Smiluj se nade mnou, Hospodine, nebo jsem ssoužen, tak že usvadla zámutkem tvář má, duše má, i život můj.

11 Žalostí zajisté zhynulo zdraví mé, a léta má od úpění, zemdlena bídou mou síla má, a kosti mé vyprahly.

12 U všech nepřátel svých jsem v pohanění, a nejvíce u sousedů, známým pak svým jsem

strašidlem; kteříž mne vídají vně, utíkají přede mnou.

¹³ Vyšel jsem z paměti tak, jako mrtvý, učiněn jsem jako nádoba rozražená.

¹⁴ Nebo slýchám utrhaní mnohých, strach odevšad, když se proti mně spolu puntují, lstivě přemýšlejíce, jak by odjali duši mou.

¹⁵ Ale já v tobě naději skládám, Hospodine; řekl jsem: Bůh můj jsi ty.

¹⁶ V rukou tvých jsou časové moji, vytrhni mne z ruky nepřátel mých a těch, kteříž mne stíhají.

¹⁷ Osvět tvář svou nad služebníkem svým, zachovej mne pro milosrdenství své.

¹⁸ Hospodine, ať nejsem zahanben, nebo jsem tě vzýval; nechať jsou zahanbeni bezbožníci, a skroceni v pekle.

¹⁹ Oněmějte rtové lživí, kteříž mluví proti spravedlivému tvrdě, pyšně a s potupou.

²⁰ Ó jak veliká jest dobrotivost tvá, kterouž jsi odložil těm, jenž se bojí tebe, a kterouž jsi činíval doufajícím v tebe před syny lidskými.

²¹ Ty je skrýváš v skrýši obličejů svého před vysokomyslností člověka, skrýváš je jako v stanu před jazyky svárlivými.

²² Požehnaný buď Hospodin, nebo prokázal ke mně divné milosrdenství své jako v městě ohraženém.

²³ Já zajisté když jsem pospíchal, řekl jsem: Zavrženť jsem od očí tvých, ale ty jsi vyslyšel hlas pokorných modliteb mých, když jsem k tobě volal.

²⁴ Milujtež Hospodina všickni svatí jeho, neboť ostříhá věřících Hospodin, a též odplácí vrcho-

vatě tomu, kdož pýchu provodí.

²⁵ Zmužile sobě čiňte, (a posilní Bůh srdce vašeho), všickni, kteříž naději máte v Hospodinu.

32

¹ Žalm Davidův vyučující. Blahoslavený jest ten, jemuž odpuštěno přestoupení, a jehož hřích přikryt jest.

² Blahoslavený člověk, jemuž nepočítá Hospodin nepravosti, a v jehož duchu lsti není.

³ Já když jsem mlčel, prahly kosti mé v úpění mém každého dne.

⁴ Nebo dnem i nocí obtížena byla nade mnou ruka tvá, tak že přirozená vlhkost má obrátila se v sucho letní. Sélah.

⁵ Protož hřích svůj oznámil jsem tobě, a nepravosti své jsem neukryl. Řekl jsem: Vyznám na sebe Hospodinu přestoupení svá, a ty jsi odpustil nepravost hříchu mého. Sélah.

⁶ Za to se tobě bude modliti každý svatý, v času příhodném k nalezení tebe; pročez vody mnohé v rozvodnění k němu nedosáhnou.

⁷ Ty jsi skryše má, od ssoužení zachováš mne, a plésáním vítězným obdaříš. Sélah.

⁸ Já tobě k srozumění posloužím, a vyučím tě cestě, po níž bys choditi měl; dámť radu, oči své na tě obrátě.

⁹ Nebývejte jako kůň a jako mezek, kteříž rozumu nemají, jejichž ústa uzdou a udidly sevřítí musíš, aby tobě neškodili.

10 Mnohé bolesti jsou bezbožníka, ale toho, jenž naději skládá v Hospodinu, milosrdenství obklíčí.

11 Radujte se v Hospodinu, a plésejte spravedliví, a prozpěvujte všickni srdce upřímného.

33

1 Veselte se spravedliví v Hospodinu, na upřímet přísluší chválení.

2 Oslavujte Hospodina na harfě, na loutně, a na nástroji o desíti strunách, žalmy zpívejte jemu.

3 Zpívejte jemu píseň novou, a hudte dobře a zvučně.

4 Nebo pravé jest slovo Hospodinovo, a všeliké dílo jeho stálé.

5 Milujeť spravedlnost a soud, milosrdenství Hospodinova plná jest země.

6 Slovem Hospodinovým nebesa učiněna jsou, a duchem úst jeho všecko vojsko jejich.

7 Onť shrnul jako na hromadu vody mořské, a složil na poklad propasti.

8 Boj se Hospodina všecka země, děstež se před ním všickni obyvatelé okršlku zemského.

9 Nebo on řekl, a stalo se, on rozkázal, a postavilo se.

10 Hospodin ruší rady národů, a v nic obrací přemyšlování lidská.

11 Rada pak Hospodinova na věky trvá, myšlení srdce jeho od národu do pronárodu.

12 Blahoslavený národ, kteréhož Hospodin jest Bohem jeho, lid ten, kterýž sobě on vyvolil za dědictví.

13 Hospodin patře s nebe, vidí všechny syny lidské,

14 Z příbytku trůnu svého dohlédá ke všechněm obyvatelům země.

15 Ten, kterýž stvořil srdce jednoho každého z nich, spatřuje všechny skutky jejich.

16 Nebývá král zachován skrže mnohý zástup, ani udatný rek vysvobozen skrže velikou moc svou.

17 Oklamavatelný jest kůň k spomožení, aniž ve množství síly své vytrhuje.

18 Aj, oči Hospodinovy patří na ty, kteříž se ho bojí, a na ty, kteříž očekávají milosrdenství jeho,

19 Aby vyprostil od smrti duše jejich, a živil je v čas hladu.

20 Duše naše očekává na Hospodina, on jest spomožení naše, a pavéza naše.

21 V něm zajisté rozveselí se srdce naše, nebo ve jménu jeho svatém naději skládáme.

22 Budiž milosrdenství tvé nad námi, Hospodine, jakož naději máme v tobě.

34

1 Davidův, když proměnil obličej svůj před Abimelechem; pročez jsa od něho vyhnán, odšel.

2 Dobrořečiti budu Hospodinu každého času, vždycky chvála jeho v ústech mých.

3 V Hospodinu chlubiti se bude duše má, což uslyšíc tiší, budou se veseliti.

4 Zvelebujtež se mnou Hospodina, a jméno jeho společně vyvyšujme.

5 Hledal jsem Hospodina, a vyslyšel mne, a ze všech přístrachů mých vytrhl mne.

6 Pročež k němu patřiti budou, a sbíhati se, a nebudou zahanbeny tváří jejich, ale řkou:

7 Tento chudý volal a Hospodin vyslyšel, i ze všech úzkostí jeho vysvobodil jej.

8 Vojensky se klade anděl Hospodinův okolo těch, kteříž se ho bojí, a zastává jich.

9 Okuste a vizte, jak dobrý jest Hospodin. Blahoslavený člověk, kterýž doufá v něho.

10 Bojtež se Hospodina svatí jeho; neboť nemívají nedostatku ti, kdož se ho bojí.

11 Lvičátka nedostatek a hlad trpívají, ale ti, kteříž hledají Hospodina, nemívají nedostatku ve všem dobrém.

12 Podtež, dítky, poslouchejte mne, bázni Hospodinově vyučovati vás budu.

13 Který člověk žádostiv jest života, a miluje dny, aby užíval dobrých věcí?

14 Zdržuj jazyk svůj od zlého, a rty své od mluvení lsti.

15 Odstup od zlého, a čiň dobré, hledej pokoje, a stíhej jej.

16 Oči Hospodinovy obrácené jsou k spravedlivým, a uši jeho k volání jejich:

17 Ale zůřivý obličej Hospodinův proti těm, kteříž páší zlé věci, aby vyplénil z země památku jejich.

18 Volají-li spravedliví, Hospodin vyslýchá, a ze všech jejich úzkostí je vytrhuje.

19 Nebo blízko jest Hospodin těm, kteříž jsou srdce skroušeného, a potřeným v duchu spomáhá.

20 Mnohé úzkosti jsou spravedlivého, ale

Hospodin ze všech jej vytrhuje.

²¹ Onť ostříhá všech kostí jeho, žádná z nich nebývá zlámána.

²² Bezbožníka zahubí zlost, a ti, kteříž nenávidí spravedlivého, zkaženi budou.

²³ Služebníků pak svých duše vykoupí Hospodin, a nebudou zkaženi, kteříž doufají v něho.

35

¹ Žalm Davidův. Sud' se, Hospodine, s těmi, kteříž se se mnou soudí; bojuj proti těm, kteříž proti mně bojují.

² Pochyť štít a pavézu, a povstaň mi ku pomoci.

³ Vezmi i kopí, a vyjdi vstříc těm, kteříž táhnou proti mně. Rciž duši mé: Spasení tvé jáť jsem.

⁴ Nechať se zahanbí a zapýří ti, kteříž hledají duše mé; zpět ať jsou obráceni a zahanbeni ti, kteříž mi zlé obmýšlejí.

⁵ Ať jsou jako plevy před větrem, a anděl Hospodinův rozptylujž je.

⁶ Cesta jejich budiž temná a plzká, a anděl Hospodinův stihej je.

⁷ Nebo jsou bez příčiny polékli v jámě osídlo své, bez příčiny vykopali jámu duši mé.

⁸ Případniž na ně setření, jehož se nenadáli, a sít jejich, kterouž ukryli, ať je uloví; s hřmotem ať do ní vpadnou.

⁹ Duše má pak ať se veselí v Hospodinu, a ať raduje se v spasení jeho.

¹⁰ A tuť všechny kosti mé řeknou: Hospodine, kdo jest podobný tobě, ješto vytrhuješ

ztrápeného z moci toho, kterýž nad něj silnější jest, tolikéž chudého a nuzného od toho, kterýž ho násilně loupí?

¹¹ Povstávají svědkové lživí, a na to, o čemž nevím, dotazují se mne.

¹² Zlým za dobré mi se odplacují, duše mé zbaviti mne chtějí,

¹³ Ježto já v nemoci jejich pytlem jsem se přiodíval, duši svou postem trápil, a sám u sebe za ně často se modlil.

¹⁴ Jako k příteli, jako k bratru vlastnímu jsem chodíval; jakožto ten, kterýž po matce kvílí, smutek nesa, tak jsem se ponižoval.

¹⁵ Ale oni z mého zlého radovali se, a rotili se; shromažďovali se proti mně i ti nejnevážnější, o čemž jsem nevěděl; utrhalí mi, a nemlčeli.

¹⁶ S pokrytci, posměvači, fatkáři škřipěli na mne zuby svými.

¹⁷ Pane, dlouho-liž se dívati budeš? Vytrhni duši mou od zhouby jejich, od lvů jedinkou mou.

¹⁸ I budu tě oslavovati v shromáždění velikém, ve množství lidu tebe chváliti budu.

¹⁹ Nechažť se nade mnou neradují ti, kteříž bezprávně ke mně se nepřátelsky mají; ti, kteříž mne nenávidí bez příčiny, ať nemhourají očima.

²⁰ Neboť nemluví ku pokoji, ale proti pokojným na zemi slova lstivá vymýšlejí.

²¹ Anobř rozdírají proti mně ústa svá, a říkají: Hahá, hahá, jižť vidí oko naše.

²² Vidíš ty to, Hospodine, neodmlčujž se, Pane, nevzdalujž se ode mne.

²³ Probudiž se a procít k soudu mému, Bože můj a Pane můj, k obhájení pře mé.

24 Sud' mne podle spravedlnosti své, Hospodine Bože můj, ať se neradují nade mnou.

25 Ať neříkají v srdci svém: Měhoděk duši naší; ať neříkají: Sehltili jsme jej.

26 Ale ať se zahanbí a zapýří všickni radující se mému zlému, v stud a hanbu ať jsou oblečeni ti, kteříž se zpínají proti mně.

27 Ti pak, kteříž mi přejí mé spravedlnosti, ať plésají, a radují se, a ať říkají vždycky: Velezlaven budiž Hospodin, kterýž přeje pokoje služebníku svému.

28 I můj jazyk ohlašovati bude spravedlnost tvou, a na každý den chválu tvou.

36

1 Přednímu z kantorů, služebníka Hospodina Davida.

2 Převrácenost bezbožníka pojišťuje u vnitřnosti srdce mého, že není žádné bázně Boží před očima jeho.

3 Nebo mu ona pochlebujे před očima jeho, aby vykonal nepravost svou až do zošklivení.

4 Slova úst jeho jsou nepravá a lstivá, přestal srozumívati, aby dobře činil.

5 Nepravost smýšlí i na ložci svém, ustavuje se na cestě nedobré, zlého se nevaruje.

6 Hospodine, až do nebes milosrdenství tvé, pravda tvá až do nejvyšších oblaků.

7 Spravedlnost tvá jako nejvyšší hory, soudové tvoji jako hlubokost nesmírná; lidi i hovada sám zachovávaš, Hospodine.

⁸ Jak převelmi drahé jest milosrdenství tvé, Bože, a protož synové lidští v stínu křídel tvých doufají.

⁹ Tučností domu tvého rozvlažování bývají, a potokem rozkoší svých napájíš je.

¹⁰ Nebo u tebe jest studnice života, a v světle tvém světlo vidíme.

¹¹ Rozprostří milosrdenství své na ty, kteříž tebe znají, a spravedlnost tvou na upřímé srdcem.

¹² Nechažť nedotírá na mne noha pyšných, a ruka bezbožníků ať mne nezavozuje.

¹³ Tam, kdež padají činitelé nepravosti, poraženi bývají, a nemohou povstati.

37

¹ Žalm Davidův. Nehněvej se příčinou zlostníků, nechtěj záviděti těm, kteříž páší nepravost.

² Nebo jako tráva v náhle podfati budou, a jako zelená bylina uvadnou.

³ Doufej v Hospodina, a

⁴ Těš se v Hospodinu, a dá tobě žádosti srdce tvého.

⁵ Uval na Hospodina cestu svou, a slož v něm naději, onť zajisté všecko spraví.

⁶ A vyvedeť spravedlnost tvou jako světlo, a nevinu tvou jako poledne.

⁷ Mlčelivě se měj k Hospodinu, a očekávej na něj pečlivě. Nekormuť se příčinou toho, jemuž se daří na cestě jeho, příčinou člověka, kterýž provodí, cožkoli umyslí.

8 Puť mimo sebe hněv, a zanech prchlivosti; nezpouzej se tak, abys zle činiti chtěl.

9 Nebo zlostníci vyplnění budou, ale ti, kteříž očekávají na Hospodina, dědičně zemí vládnouti budou.

10 Po malé chvíli zajisté, anť bezbožníka nebude, a pohledíš na místo jeho, anť ho již není.

11 Ale tiší dědičně obdrží zemi, a rozkoš míti budou ve množství pokoje.

12 Zle myslí bezbožník o spravedlivém, a škřipí na něj zuby svými,

13 Ale Hospodin směje se jemu; nebo vidí, že se přibližuje den jeho.

14 Vytrhují bezbožníci meč, a natahují lučičtě své, aby porazili chudého a nuzného, aby hubili ty, kteříž jsou ctného obcování;

15 Ale meč jejich vejde v jejich srdce, a lučičtě jejich budou polámána.

16 Lepší jest málo, což má spravedlivý, než veliká bohatství bezbožníků mnohých.

17 Nebo ramena bezbožných polámána budou, spravedlivé pak zdržuje Hospodin.

18 Znáť Hospodin dny upřímých, protož dědictví jejich na věky zůstane.

19 Nebudouť zahanbeni v čas zlý, a ve dnech hladu nasyceni budou;

20 Ale bezbožníci zahynou, a nepřátelé Hospodinovi, jak tuk beranů s dymem mizí, tak zmizí.

21 Vypůjčuje bezbožník, a nemá co oplatiti, ale spravedlivý milost činí, a rozdává.

22 Nebo požehnaní ode Pána zemí vládnouti

budou, ale zlořečení od něho budou vyplněni.

²³ Krokové člověka spravedlivého od Hospodina spravování bývají, a cestu jeho libuje.

²⁴ Jestliže by upadl, neurazí se; nebo Hospodin drží jej za ruku jeho.

²⁵ Mlad jsem byl, a sstaral jsem se, a neviděl jsem spravedlivého opuštěného, ani semene jeho žebrati chleba.

²⁶ Každého dne milost činí, i půjčuje, a však símě jeho jest v požehnání.

²⁷ Odstup od zlého, a čiň dobré, a bydli ti budeš na věky.

²⁸ Nebo Hospodin miluje soud, a neopouští svatých svých, na věky v stráži jeho budou; símě pak bezbožníků bude vyplněno.

²⁹ Ale spravedliví ujmou zemi dědičně, a na věky v ní přebývati budou.

³⁰ Ústa spravedlivého mluví moudrost, a jazyk jeho vynáší soud.

³¹ Zákon Boha jeho jest v srdci jeho, pročež nepodvrtnou se nohy jeho.

³² Špehujet bezbožník po spravedlivém, a hledá ho zahubiti;

³³ Ale Hospodin ho nenechá v ruce jeho, aniž ho dopustí potupiti, když by souzen byl.

³⁴ Očekávejž tedy na Hospodina, a ostříhej cesty jeho, a on tě povýší, abys dědičně obdržel zemi, z níž že vykořenění budou bezbožníci, uhlédáš.

³⁵ Viděl jsem bezbožníka hrozné síly, an se rozložil jako zelený samorostlý strom.

³⁶ Ale tudíž pominul, a aj nebylo ho; nebo

hledal jsem ho, a není nalezen.

³⁷ Pozor měj na pobožného, a viz upřímeého, žeť takového člověka poslední věci jsou potěšené,

³⁸ Přestupníci pak že tolikéž vyhlazeni budou, a bezbožníci naposledy vyťati.

³⁹ Ale spasení spravedlivých jest od Hospodina, onť jest síla jejich v času ssoužení.

⁴⁰ Spomáháť jim Hospodin, a je vytrhuje, vytrhuje je od bezbožníků, a zachovává je; nebo doufají v něho.

38

¹ Žalm Davidův k připomínání.

² Hospodine, v prchlivosti své netresci mne, ani v hněvě svém kárej mne.

³ Nebo střely tvé uvázly ve mně, a ruka tvá na mne těžce dolehla.

⁴ Nic není celého v těle mém pro tvou hněvivost, nemají pokoje kosti mé pro hřích můj.

⁵ Nebo nepravosti mé vzešly nad hlavu mou, jako břímě těžké nemožné jsou mi k unesení.

⁶ Zahnojily se, a kyší rány mé pro bláznovství mé.

⁷ Pohrbený a sklíčený jsem náramně, každého dne v smutku chodím.

⁸ Nebo ledví má plná jsou mrzkosti, a nic není celého v těle mém.

⁹ Zemdlen jsem a potřín převelice, řvu pro úzkost srdce svého.

¹⁰ Pane, před tebou jest všecka žádost má, a vzdychání mé není před tebou skryto.

11 Srdce mé zmítá se, opustila mne síla má, i to světlo očí mých není se mnou.

12 Ti, kteříž mne milovali, a tovaryši moji, štítí se ran mých, a příbuzní moji zdaleka stojí.

13 Ti pak, kteříž stojí o bezživotí mé, osídla lécejí, a kteříž mého zlého hledají, mluví převráceně, a přes celý den lest a chytrost smýšlejí.

14 Ale já jako hluchý neslyším, a jako němý, kterýž neotvírá úst svých;

15 Tak jsem, jako člověk, kterýž neslyší, a v jehož ústech není žádného odporu.

16 Nebo na tě, Hospodine, očekávám, ty za mne odpovíš, Pane Bože můj.

17 Nebo jsem řekl: Ať se neradují ze mne, poklesla-li by se noha má, ať se pyšně nepozdvihují nade mnou,

18 Poněvadž k snášení bíd hotov jsem, anobrž bolest má vždycky jest přede mnou.

19 A že nepravosti své vyznávám, a pro hřích svůj tesklím.

20 Pročež nepřátelé moji veseli jsouce, silí se, a rozmnožují se ti, kteříž mne bez příčiny nenávidí.

21 A zlým za dobré mi se odplacujícíce, činí mi protivenství, proto že dobrého následuji.

22 Neopouštějž mne, Hospodine Bože můj, nevzdalujž se ode mne.

23 Přispěj k spomožení mému, Pane spasení mého.

39

1 Přednímu zpěváku Jedutunovi, žalm

Davidův.

² Řekl jsem: Ostríhati budu cest svých, abych nezhrěšil jazykem svým; pojmu v uzdu ústa svá, dokudž bude bezbožník přede mnou.

³ Mlčením byl jsem k němému podobný, umlčel jsem se i spravedlivého odporu, ale bolest má více zbouřena jest.

⁴ Hořelo ve mně srdce mé, roznicen jest oheň v přemýšlování mém, tak že jsem mluvil jazykem svým, řka:

⁵ Dej mi znáti, Hospodine, konec života mého, a odměření dnů mých jaké jest, abych věděl, jak dlouho trvati mám.

⁶ Aj, na dlaň odměřil jsi mi dnů, a věk můj jest jako nic před tebou, a jistě žet není než pouhá marnost každý člověk, jakkoli pevně stojí. Sélah.

⁷ Jistě tak pomíjí člověk jako stín, nadarmo zajisté kvaltuje se; shromažďuje, a neví, kdo to pobéře.

⁸ Načež bych tedy nyní očekával, Pane? Očekávání mé jest na tebe.

⁹ A protož ode všech přestoupení mých vysvobod mne, za posměch bláznů nevystavuj mne.

¹⁰ Oněměl jsem, a neotevřel úst svých, proto že jsi ty učinil to.

¹¹ Odejmi ode mne metlu svou, nebo od švihání ruky tvé docela zhynul jsem.

¹² Ty, když žehráním pro nepravost tresceš člověka, hned jako mol k zetlení přivodíš zdárnost jeho; marnost zajisté jest všeliký člověk. Sélah.

¹³ Vyslyšiž modlitbu mou, Hospodine, a volání mé přijmi v uši své; neodmlčujž se kvílení mému, nebo jsem příchozí a podruh u tebe, jako i všickni otcové moji.

¹⁴ Ponechej mne, ať se posílím, prvé než bych se odebral, a již zde více nebyl.

40

¹ Přednímu zpěváku, Davidův žalm.

² Žádostivě očekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke mně, a vyslyšel mé volání.

³ A vytáhl mne z čisterny hlučící, i z bláta bahnivého, a postavil na skále nohy mé, a kroky mé utvrdil.

⁴ A tak vložil v ústa má píseň novou, chválu Bohu našemu, což když uhlédají mnozí, i báti se, i doufání skládati budou v Hospodinu.

⁵ Blahoslavený ten člověk, kterýž skládá v Hospodinu svou naději, a neohlédá se na pyšné, ani na ty, kteříž se ke lži uchylují.

⁶ Mnohé věci činíš ty, Hospodine Bože můj, a divní jsou skutkové tvoji i myšlení tvá o nás; není, kdo by je pořád vyčísti mohl před tebou. Já chtěl-li bych je vymluviti a vypraviti, mnohem více jich jest, nežli vypraveno býti může.

⁷ Oběti a daru neoblíbils, ale uši jsi mi otevřel; zápalu a oběti za hřích nežádal jsi.

⁸ Tehdy řekl jsem: Aj, jduť, jakož v knihách psáno jest o mně.

⁹ Abych činil vůli tvou, Bože můj, líbost mám; nebo zákon tvůj jest u prostřed vnitřností mých.

¹⁰ Ohlašoval jsem spravedlnost v shromáždění velikém; aj, rtů svých že jsem nezdržoval, ty znáš, Hospodine.

¹¹ Spravedlnosti tvé neukryl jsem u prostřed srdce svého, pravdu tvou a spasení tvé vypravoval jsem, nezatajil jsem milosrdenství tvého a pravdy tvé v shromáždění velikém.

¹² Ty pak, Hospodine, nevzdaluj slitování svých ode mne; milosrdenství tvé a pravda tvá vždycky at' mne ostříhají.

¹³ Neboť jsou mne obklíčily zlé věci, jimž počtu není; dostihly mne mé nepravosti, tak že prohlédnouti nemohu; rozmnožily se nad počet vlasů hlavy mé, a srdce mé opustilo mne.

¹⁴ Račiž ty mne, Hospodine, vysvoboditi; Hospodine, pospěšiž ku pomoci mé.

¹⁵ Zahanbeni buďte, a zapyřte se všickni, kteříž hledají duše mé, aby ji zahladili; zpět obráceni a v potupu dáni buďte, kteříž líbost mají v neštěstí mém.

¹⁶ Přijdiž na ně spuštění za to, že mne k hanbě přivésti usilují, říkajíce: Hahá, hahá.

¹⁷ Ale at' radují a veselí se v tobě všickni hledající tebe, a milující spasení tvé at' říkají vždycky: Veleslaven budiž Hospodin.

¹⁸ Já pak ačkoli chudý a nuzný jsem, Pán však pečuje o mne. Pomoc má a vysvoboditel můj ty jsi. Bože můj, neprodlévejž.

41

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův.

² Blahoslavený, kdož prozřetelný soud činí o chudém; v den zlý vysvobodí jej Hospodin.

³ Hospodin ho ostřeže, a obživí jej; blažený bude na zemi, aniž ho vydá líbosti nepřátel jeho.

⁴ Hospodin ho na ložci ve mdlobě posílí, všecko ležení jeho v nemoci jeho promění.

⁵ Já řekl jsem: Hospodine, smiluj se nade mnou, uzdrav duši mou, nebo jsem tobě zhřešil.

⁶ Nepřátelé moji mluvili zle o mně, řkouce: Skoro-liž umřel, a zahyne jméno jeho?

⁷ A jestliže kdo z nich přichází, aby mne navštívil, pochlebenství mluví; srdce jeho sbírá sobě nepravost, a vyjda ven, roznáší ji.

⁸ Sšeptávají se spolu proti mně všickni, kteříž mne nenávidí, a přičítají mi zlé věci, říkajíce:

⁹ Pomsta pro nešlechtnost přichytila se ho, a kdyžtž se složil nepovstaneť zase.

¹⁰ Také i ten, s nímž jsem byl v přátelství, jemuž jsem se dověřoval, a kterýž jídal chléb můj, pozdvihl paty proti mně.

¹¹ Ale ty, Hospodine, smiluj se nade mnou, a pozdvihni mne, a odplatím jim;

¹² Abych odtud poznal, že mne sobě libuješ, když by se neradoval nade mnou nepřítel můj.

¹³ Mne pak v upřímnosti mé zachováš, a postavíš před obličejem svým na věky.

¹⁴ Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský, od věků až na věky, Amen i Amen.

42

¹ Přednímu zpěváku z synů Chóre, žalm vyučující.

² Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k tobě, ó Bože.

³ Žízni duše má Boha, Boha živého, a říká: Skoro-liž půjdu, a ukáži se před obličejem Božím?

⁴ Slzy mé jsou mi místo chleba dnem i nocí, když mi říkají každého dne: Kdež jest Bůh tvůj?

⁵ Na to když se rozpomínám, téměř duši svou sám v sobě vylévám, že jsem chodíval s mnohými, a ubírával jsem se s nimi do domu Božího s hlasitým zpíváním, a díkčiněním v zástupu plésajících.

⁶ Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu, i hojné spasení tváři jeho.

⁷ Můj Bože, jak tesklí duše má! Protož se na tě rozpomínám v krajině Jordánské a Hermonské, na hoře Mitsar.

⁸ Propast propasti se ozývá k hlučení trub tvých, všecka vlnobití tvá a rozvodnění tvá na mne se svalila.

⁹ Věřím však, žeť mi udělí ve dne Hospodin milosrdenství svého, a v noci písnička jeho se mnou, a modlitba má k Bohu života mého.

¹⁰ Díím k Bohu silnému, skále své: Pročež jsi zapomenul se nade mnou? Proč pro ssoužení od nepřítelů v smutku mám choditi?

¹¹ Jako rána v kostech mých jest to, když mi utrhají nepřátelé moji, říkajíce mi každého dne: Kdež jest Bůh tvůj?

¹² Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu; onť jest hojné spasení tváři

mé a Bůh můj.

43

¹ Sud' mne, ó Bože, a zasad' se o mou při; od národu nemilosrdného, a od člověka lstivého a nepravého vytrhni mne.

² Nebo ty jsi Bůh mé síly. Proč jsi mne zapudil? Proč pro ssoužení od nepřítele v smutku mám ustavičně choditi?

³ Sešliž světlo své a pravdu svou, to ať mne vodí a zprovodí na horu svatosti tvé a do příbytků tvých,

⁴ Abych přistoupil k oltáři Božímu, k Bohu radostného plésání mého, a budu tě oslavovati na harfě, ó Bože, Bože můj.

⁵ Proč jsi smutná, duše má, a proč se kormoutíš ve mně? Posečkej na Boha, neboť ještě vyznávati jej budu; onť jest hojné spasení tváři mé a Bůh můj.

44

¹ Přednímu zpěváku z synů Chóre, vyučující.

² Bože, ušima svýma slýchali jsme, a otcové naši vypravovali nám o skutcích, kteréž jsi činíval za dnů jejich, za dnů starodávních.

³ Tys sám rukou svou vyhnal pohany, a vštípil jsi je; potřel jsi lidi, a je jsi rozplodil.

⁴ Neboť jsou neopanovali země mečem svým, aniž jim rámě jejich spomohlo, ale pravice tvá a rámě tvé, a světlost obličje tvého, proto že jsi je zamiloval.

⁵ Ty jsi sám král můj, ó Bože, udílejž hojného spasení Jákobova.

6 V toběť jsme protivníky naše potírali, a ve jménu tvém pošlapávali jsme povstávající proti nám.

7 Neboť jsem v lučišti svém naděje neskládal, aniž mne kdy obrátil meč můj.

8 Ale ty jsi nás vysvobožoval od nepřátel našich, a kteříž nás nenávidí, ty jsi zahanboval.

9 A protož chválíme tě Boha na každý den, a jméno tvé ustavičně oslavujeme. Sélah.

10 Ale nyní jsi nás zahnal i zahanbil, a nevycházíš s vojsky našimi.

11 Obrátil jsi nás nazpět, a ti, kteříž nás nenávidí, rozchvátali mezi sebou jmění naše.

12 Oddal jsi nás, jako ovce k snědení, i mezi pohany rozptýlil jsi nás.

13 Prodal jsi lid svůj bez peněz, a nenadsadils mzdy jejich.

14 Vydal jsi nás k utrhaní sousedům našim, ku posměchu a ku potupě těm, kteříž jsou vůkol nás.

15 Uvedl jsi nás v přísloví mezi národy, a mezi lidmi, aby nad námi hlavou zmítáno bylo.

16 Na každý den styděti se musím, a hanba tváři mé přikrývá mne,

17 A to z příčiny řeči utrhaního a hanějího, z příčiny nepřitele a vymstívajícího se.

18 Všecko to přišlo na nás, a však jsme se nezapomenuli na tě, aniž jsme zrušili smlouvy tvé.

19 Neobrátilo se nazpět srdce naše, aniž se uchýlil krok náš od stezky tvé,

20 Ačkoli jsi nás byl potřel na místě draků, a

přikryl jsi nás stínem smrti.

²¹ Kdybychom se byli zapomenuli na jméno Boha svého, a pozdvihli rukou svých k bohu cizímu,

²² Zdaliž by toho Bůh byl nevyhledával? Nebo on zná skrytosti srdce.

²³ Anobrž pro tebe mordováni býváme každého dne, jmíni jsme jako ovce k zabití oddané.

²⁴ Procitiž, proč spíš, ó Pane? Probudiž se, a nezaháněj nás na věky.

²⁵ I pročez tvář svou skrýváš, a zapomínáš se na trápení a ssoužení naše?

²⁶ Nebotě se již sklonila až k prachu duše naše, přilnul k zemi život náš.

²⁷ Povstaniž k našemu spomožení, a vykup nás pro své milosrdenství.

45

¹ Přednímu kantoru z synů Chóre, na šošannim, vyučující. Píseň o lásce.

² Vyneslo srdce mé slovo dobré, vypravovati budu písně své o králi, jazyk můj jako péro hbitého písaře.

³ Krásnější jsi nad všechny syny lidské, rozlita jest i milost ve rtech tvých, proto že jest tobě požehnal Bůh až na věky.

⁴ Připaš meč svůj na bedra, ó reku udatný, prokaž důstojnost a slávu svou.

⁵ A v té slávě své šťastně vyjížděj s slovem pravdy, tichosti a spravedlnosti, a dokáže pravice tvá hrozných věcí.

⁶ Střely tvé jsou ostré, padati budou od nich před tebou národové, proniknou až k srdci nepřátel královských.

⁷ Trůn tvůj, ó Bože, jest věčný a stálý, berla království tvého jestiť berla nejupřímější.

⁸ Miluješ spravedlnost, a nenávidíš bezbožnosti, protože pomazal tě, Bože, Bůh tvůj olejem veselé nad účastníky tvé.

⁹ Mirra, aloe a kassia, všecka roucha tvá voní z paláců, z kostí slonových vzdělaných, nad ty, jenž tě obveselují.

¹⁰ Dcery králů jsou mezi vzácnými tvými, přistojíť i manželka tobě po pravici v ryzím zlatě.

¹¹ Slyšiž, dcerko, a viz, a nakloň ucha svého, a zapomeň na lid svůj a na dům otce svého.

¹² I zalíbí se králi tvá krása; onť jest zajisté Pán tvůj, protože skláněj se před ním.

¹³ Tuť i Tyrští s dary, před obličejem tvým kořiti se budou bohatí národové.

¹⁴ Všecka slavná jest dcera královská u vnitřku, roucho zlatem vytkávané jest oděv její.

¹⁵ V rouše krumpovaném přivedena bude králi, i panny za ní, družičky její, přivedeny budou k tobě.

¹⁶ Přivedeny budou s radostí velikou a plésáním, a vejdou na palác královský.

¹⁷ Místo otců svých budeš míti syny své, kteréž postavíš za knížata po vší zemi.

¹⁸ V paměť uvoditi budu jméno tvé po všechny věky, pročez oslavovati tě budou národové na věky věků.

46

¹ Přednímu kantoru z synů Chóre, píseň na alamot.

² Bůh jest naše útočiště i síla, ve všelikém ssoužení pomoc vždycky hotová.

³ A protož nebudeme se báti, byť se pak i země podvrátila, a zpřevracely se hory do prostřed moře.

⁴ Byť i ječely, a kormoutily se vody jeho, a hory se rozrážely od dutí jeho. Sélah.

⁵ Potok a pramenové jeho obveselují město Boží, nejsvětější z příbytků Nejvyššího.

⁶ Bůh jest u prostřed něho, nepohneť se; přispějeť jemu Bůh na pomoc hned v jitře.

⁷ Když hlučeli národové, a pohnula se království, vydal hlas svůj, a rozplynula se země.

⁸ Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův. Sélah.

⁹ Podťe, vizte skutky Hospodinovy, jakýchť jest pustin nadělal na zemi.

¹⁰ Přítrž činí bojům až do končin země, lučiště láme, kopí posekává, a vozy spaluje ohněm,

¹¹ Mluvě: Upokojtež se, a vězte, žeť jsem já Bůh, kterýž vyvýšen budu mezi národy, vyvýšen budu na zemi.

¹² Hospodin zástupů jest s námi, hradem vysokým jest nám Bůh Jákobův. Sélah.

47

¹ Přednímu zpěváku z synů Chóre, žalm.

² Všickni národové plésejte rukama, trubte Bohu s hlasitým prozpěvováním.

3 Nebo Hospodin nejvyšší, hrozný, jest král veliký nade vší zemi.

4 Uvozuje lidi v moc naši, a národy pod nohy naše.

5 Oddělil nám za dědictví naše slávu Jákobovu, kteréhož miloval. Sélah.

6 Vstoupil Bůh s troubením, Hospodin s zvukem trouby.

7 Žalmy zpívejte Bohu, zpívejte; zpívejte žalmy králi našemu, zpívejte.

8 Nebo král vší země Bůh jest, zpívejte žalmy rozumně.

9 Kralujeť Bůh nad národy, Bůh sedí na trůnu svém svatém.

10 Knížata národů připojili se k lidu Boha Abrahamova; nebo pavézy země Boží jsou, pročez on náramně vyvýšen jest.

48

1 Píseň žalmu synů Chóre.

2 Veliký jest Hospodin, a převelmi chvalitebný v městě Boha našeho, na hoře svatosti své.

3 Ozdoba krajiny, útěcha vší země jestiť hora Sion, k straně půlnoční, město krále velikého.

4 Bůh na palácích jeho, a znají ho býti vysokým hradem.

5 Nebo aj, králové když se shromáždili a spolu táhli,

6 Sami to uzřevše, velmi se divili, a předěšení byvše, náhle utíkali.

7 Tuť jest je strach popadl, a bolest jako ženu rodící.

8 Větrem východním rozrážíš lodí Tarské.

⁹ Jakž jsme slychali, tak jsme spatřili, v městě Hospodina zástupů, v městě Boha našeho. Bůh upevní je až na věky.

¹⁰ Rozjímáme, ó Bože, milosrdenství tvé u prostřed chrámu tvého.

¹¹ Jakož jméno tvé, Bože, tak i chvála tvá až do končin země; pravice tvá zajisté plná jest spravedlnosti.

¹² Raduj se, horo Sione, plésejte, dcery Judské, z příčiny soudů Božích.

¹³ Obejděte Sion, a obstupte jej, sečtete věže jeho.

¹⁴ Přiložte mysl svou k ohradě, popatřte na paláce jeho, abyste uměli vypravovati věku potomnímu,

¹⁵ Že tento Bůh jest Bůh náš na věčné věky, a že on vůdce náš bude až do smrti.

49

¹ Přednímu kantoru z synů Chóre, žalm.

² Slyšte to všickni národové, pozorujte všickni obyvatelé zemští.

³ Tak z lidu obecného, jako z povýšených, tak bohatý, jako chudý.

⁴ Ústa má mluvíti budou moudrost, a přemýšlování srdce mého rozumnost.

⁵ Nakloním k přísloví ucha svého, a při harfě vykládati budu přípovídku svou.

⁶ I proč se báti mám ve dnech zlých, aby nepravost těch, kteříž mi na paty šlapají, mne obklíčiti měla?

⁷ Kteříž doufají v svá zboží, a množstvím bohatství svého se chlubí.

⁸ Žádný bratra svého nijakž vykoupiti nemůže, ani Bohu za něj dáti mzdy vyplacení,

⁹ (Neboť by velmi drahé musilo býti vyplacení duše jejich, protož nedovedeť toho na věky),

¹⁰ Aby živ byl věčně, a neviděl porušení.

¹¹ Nebo se vídá, že i moudří umírají, blázen a hovadný člověk zároveň hynou, zboží svého i cizím zanechávajíce.

¹² Myšlení jejich jest, že domové jejich věční jsou, a příbytkové jejich od národu do pronárodu; pročež je po krajinách nazývají jmény svými.

¹³ Ale člověk v slávě netrvá, jsa podobný hovadům, kteráž hynou.

¹⁴ Taková snažnost jejich jest bláznovstvím při nich, však potomci jejich ústy svými to schvalují. Sélah.

¹⁵ Jako hovada v pekle skladeni budou, smrt je žráti bude, ale upřímí panovati budou nad nimi v jitře; způsob pak oněchno aby zvětšel, z příbytku svého octnou se v hrobě.

¹⁶ Ale Bůh vykoupí duši mou z moci pekla, když mne přijme. Sélah.

¹⁷ Neboj se, když by někdo zbohatl, a když by se rozmnožila sláva domu jeho.

¹⁸ Při smrti zajisté ničeho nevezme, aniž sstoupí za ním sláva jeho.

¹⁹ Ačťkoli duši své, pokudž jest živ, lahodí; k tomu chválí jej i jiní, když sobě čistě povoluje:

²⁰ A však musí se odebrati za věkem otců svých, a na věky světla neuzří.

21 Summou: Ělověk jsa ve cti, neusrozumí-li sobě, bývá učiněn podobný hovadům, kteráž hynou.

50

¹ Žalm Azafovi. Bůh silný, Bůh Hospodin mluvil, a přivolal zemi od východu slunce i od západu jeho.

² Z Siona v dokonalé kráse Bůh zastkvěl se.

³ Běřet se Bůh náš, a nebude mlčeti; oheň před ním vše zžíratí bude, a vůkol něho vichřice náramná.

⁴ Zavolal nebes s hůry i země, aby soudil lid svůj, řka:

⁵ Shromazďte mi svaté mé, kteříž smlouvu se mnou učinili při obětech.

⁶ I budou vypravovati nebesa spravedlnost jeho; nebo sám Bůh soudce jest. Sélah.

⁷ Slyš, lide můj, a budouť mluviti, Izraeli, a budouť tebou osvědčovati. Já zajisté Bůh, Bůh tvůj jsem.

⁸ Nechci tě obviňovati z příčiny obětí tvých, ani zápalů tvých, že by vždycky přede mnou nebyli.

⁹ Nevezmuť z domu tvého volka, ani z chlévů tvých kozlů.

¹⁰ Nebo má jest všecka zvěř lesní, i hovada na tisíci horách.

¹¹ Já znám všecko ptactvo po horách, a zvěř plní před sebou mám.

¹² Zlačním-li, nic tobě o to nedím; nebo můj jest okršlek zemský i plnost jeho.

13 Zdaliž jídám maso z volů, a pijím krev kozlovou?

14 Obětuj Bohu obět chvály, a plň Nejvyššímu své sliby;

15 A vzývej mne v den ssoužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti.

16 Sic jinak bezbožníku praví Bůh: Což tobě do toho, že ty vypravuješ ustanovení má, a béřeš smlouvu mou v ústa svá,

17 Poněvadž jsi vzal v nenávist kázeň, a zavrhl jsi za sebe slova má.

18 Vidíš-li zloděje, hned s ním běžíš, a s cizoložníky díl svůj máš.

19 Ústa svá pouštíš ke zlému, a jazyk tvůj skládá lest.

20 Usazuješ se, a mluvíš proti bratru svému, a na syna matky své lehkost uvodíš.

21 To jsi činil, a já mlčel jsem. Měl-liž jsi ty se domnívati, že já tobě podobný budu? Nýbrž trestati tě budu, a představím to před oči tvé.

22 Srozumějtež tomu již aspoň vy, kteříž se zapomínáte na Boha, abych snad nepochytil, a nebyl by, kdo by vytrhl.

23 Kdož obětuje obět chvály, tenť mne uctí, a tomu, kdož napravuje cestu svou, ukáží spasení Boží.

51

¹ Přednímu z kantorů, žalm Davidův,

² Když k němu přišel Nátan prorok, po jeho vjití k Betsabé.

³ Smiluj se nade mnou, Bože, podle milosrdenství svého, podle množství slitování svých shlad přestoupení má.

⁴ Dokonale obmej mne od nepravosti mé, a od hříchu mého očist mne.

⁵ Nebo já znám přestoupení svá, a hřích můj přede mnou jest ustavičně.

⁶ Tobě, tobě samému, zhřešil jsem, a zlého se před očima tvýma dopustil, abys spravedlivý zůstal v řečech svých, a bez úhony v soudech svých.

⁷ Aj, v nepravosti zplozen jsem, a v hříchu počala mne matka má.

⁸ Aj, ty libuješ pravdu u vnitřnostech, nadto skrytou moudrost zjevil jsi mi.

⁹ Vyčist mne yzopem, a očištěn budu, umej mne, a nad sníh bělejší budu.

¹⁰ Dej mi slyšeti radost a potěšení, tak ať zplší kosti mé, kteréž jsi potřel.

¹¹ Odvrať tvář svou přísnou od hříšností mých, a vymaž všechny nepravosti mé.

¹² Srdce čisté stvoř mi, ó Bože, a ducha přímého obnov u vnitřnostech mých.

¹³ Nezamítej mne od tváři své, a Ducha svatého svého neodjímej ode mne.

¹⁴ Navrať mi radost spasení svého, a duchem dobrovolným utvrď mne.

¹⁵ I budu vyučovati přestupníky cestám tvým, aby hříšníci k tobě se obraceli.

¹⁶ Vytrhni mne z pomsty pro vylití krve, ó Bože, Bože spasiteli můj, a buď s veselím prozpěvovati jazyk můj o spravedlnosti tvé.

17 Pane, rty mé otevři, i budou ústa má zvěstovati chválu tvou.

18 Nebo neoblíbil bys oběti, bychť ji i dal, aniž bys zápalu přijal.

19 Oběti Boží duch skroušený; srdcem skroušeným a potřebným, Bože, nezhrzíš.

20 Dobrotivě nakládej z milosti své s Sionem, vzdělej zdi Jeruzalémské.

21 A tehďáž sobě zalíbíš oběti spravedlnosti, zápaly a pálení celých obětí, tehďážť voly na oltáři tvém obětovati budou.

52

1 Přednímu z kantorů, vyučující žalm Davidův.

2 Když přišel Doeg Idumejský, a zvěstoval Saulovi, a pověděl mu, že David všel do domu Achimelechova.

3 Proč se chlubíš nešlechtností, ty mocný? Milosrdenství Boha silného trvá každého dne.

4 Těžkosti obmýšlí jazyk tvůj, tak jako břitva nabroušená lest provodí.

5 Miluješ zlé více než dobré, raději lež mluvíš než spravedlnost. Sélah.

6 Miluješ všelijaké řeči k sehlčení, a jazyk ošemetný.

7 I tebeť Bůh silný zkazí na věky, pochyť tě, a vytrhne tě z stánku, a vykoření z země živých. Sélah.

8 Což spravedliví vidouce, budou se báti a jemu posmívati:

9 Aj, toť jest ten člověk, kterýž neskládal v Bohu síly své, ale doufaje ve množství bohatství svých, zmocňoval se v zlosti své.

¹⁰ Já pak budu jako oliva zelenající se v domě Božím; neboť jsem naději složil v milosrdenství Božím na věky věků.

¹¹ Oslavovati tě budu, Pane, na věky, že jsi to učinil, a poshovím na jméno tvé, neboť jest vzácné před obličejem svatých tvých.

53

¹ Přednímu z kantorů na machalat, vyučující žalm Davidův.

² Říká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou, a ohavnou páší nepravost; není, kdo by činil dobré.

³ Bůh s nebe popatřil na syny lidské, aby viděl, byl-li by kdo rozumný a hledající Boha.

⁴ Aj, každý z nich nazpět odšel, napořád neužiteční učinění jsou; není, kdo by činil dobré, není ani jednoho.

⁵ Zdaliž nevědí všickni činitelé nepravosti, lid můj šírajíce, jako by chléb jedli? Boha pak nevzývají.

⁶ Tuť se náramně strašiti budou, kdež není strachu. Bůh zajisté rozptýlí kosti těch, kteříž tě vojensky oblehli; zahanbíš je, nebo Bůh pohrdl jimi.

⁷ Ó by z Siona dáno bylo spasení Izraelovi. Když Bůh zase přivede zajaté lidu svého, plésati bude Jákob, a veseliti se Izrael.

54

¹ Přednímu z kantorů na neginot, vyučující žalm Davidův,

² Když přišli Zifejští, a řekli Saulovi: Nevíš-liž, že se David pokrývá u nás?

³ Bože, spasena mne učiň pro jméno své, a v moci své veď při mou.

⁴ Bože, slyš modlitbu mou, pozoruj řeči úst mých.

⁵ Neboť jsou cizí povstali proti mně, a ukrutníci hledají duše mé, nepředstavující sobě Boha před obličej svůj. Sélah.

⁶ Aj, Bůhť jest spomocník můj; Pán s těmi jest, kteříž jsou podpůrcové života mého.

⁷ Odplat zlým nepřátelům mým, v pravdě své vypleň je, ó Pane.

⁸ I buduť dobrovolně oběti obětovati, slaviti budu jméno tvé, Hospodine, proto že jest dobré.

⁹ Nebo z ssoužení všelikého vytrhl mne Bůh, nýbrž i pomstu nad nepřátely mými vidělo oko mé.

55

¹ Přednímu kantoru na neginot, vyučující žalm Davidův.

² Slyš, ó Bože, modlitbu mou, a neskrývej se před prosbou mou.

³ Pozoruj a vyslyš mne, neboť naříkám v úpění svém, a kormoutím se,

⁴ A to pro křik nepřítelé, pro nátisk bezbožníka; neboť sčítají na mne lživé věci, a s vzteklostí se proti mně postavují.

⁵ Srdce mé bolestí ve mně, a strachové smrti připadli na mne.

⁶ Bázeň a strach přišel na mne, a hrůza přikvačila mne.

⁷ I řekl jsem: Ó bych měl křídla jako holubice, zaletěl bych a poodpočinul.

⁸ Aj, daleko bych se vzdálil, a přebýval bych na poušti. Sélah.

⁹ Pospíšil bych ujíti větru prudkému a vichřici.

¹⁰ Zkaz je, ó Pane, změt jazyk jejich, neboť jsem spatřil bezpráví a rozbroj v městě.

¹¹ Dnem i nocí ty věci je obkličují po zdech jeho, a v prostředku jeho jest nepravost a převrácenost.

¹² Těžkosti jsou u prostřed něho, aniž vychází chytrost a lest z ulic jeho.

¹³ Nebo ne nějaký nepřítel útržky mi činil, sic jinak snesl bych to; ani ten, kdož mne nenávidí, pozdvihl se proti mně, nebo skryl bych se před ním:

¹⁴ Ale ty, člověče mně rovný, vůdce můj a domácí můj;

¹⁵ Ješto jsme spolu mile tajné rady drživali, a do domu Božího společně chodívali.

¹⁶ Ó by je smrt náhle přikvačila, tak aby za živa sstoupiti musili do pekla; nebo jest nešlechtnost v příbytcích jejich a u prostřed nich.

¹⁷ Já pak k Bohu volati budu, a Hospodin vysvobodí mne.

¹⁸ U večer, i ráno, též o poledni modliti se, a nezbedně volati budu, až i vyslyší hlas můj.

¹⁹ Vykoupití duši mou, tak aby v pokoji byla před válkou proti mně; nebo veliké množství bylo jich při mně.

²⁰ Vyslyšíť Bůh silný, a je ssouží, (neboť sedí

od věčnosti, Sélah), proto že nenapravují, aniž se bojí Boha.

²¹ Vztáhl ruce své na ty, kteříž s ním pokoj měli, a zrušil smlouvu svou.

²² Libější než máslo byla slova úst jeho, ale v srdci boj; měkčejší nad olej řeči jeho, a však byly jako mečové.

²³ Uvrz na Hospodina břímě své, a onť opatrovati tě bude, aniž dopustí, aby na věky pohnut byl spravedlivý.

²⁴ Ale onyno, ty Bože, svedeš do jámy zatracení; lidé zajisté vražední a lstiví nedojdou polovice dnů svých, já pak v tebe doufati budu.

56

¹ Přednímu z kantorů, o něm holubici v místech vzdálených, zlatý žalm Davidův, když ho jali Filistiňtí v Gát.

² Smiluj se nade mnou, ó Bože, nebo mne sehliti chce člověk; každého dne boj veda, ssuzuje mne.

³ Sehliti mne usilují na každý den moji nepřátelé; jistě žet jest mnoho válcících proti mně, ó Nejvyšší.

⁴ Kteréhokoli dne strach mne obkličuje, v tebe doufám.

⁵ Boha chváliti budu z slova jeho, v Boha doufati budu, aniž se budu báti, aby mi co mohlo učiniti tělo.

⁶ Na každý den slova má převracejí, proti mně jsou všecka myšlení jejich ke zlému.

⁷ Spolu se scházejí, skrývají se, a šlepějí mých šetří, číhajíce na duši mou.

8 Za nešlechtnost-liž zniknou pomsty? V prchlivosti, ó Bože, smeceš lidi ty.

9 Ty má utíkání v počtu máš, schovej slzy mé do láhvice své, a což bys jich v počtu neměl?

10 A tehdyť obrácení budou zpět nepřátelé moji v ten den, když volati budu; toť vím, že Bůh při mně stojí.

11 Jáť budu Boha chváliti z slova, Hospodina oslavovati budu z slova jeho.

12 V Boha doufám, nebudu se báti, aby mi co učiniti mohl člověk.

13 Tobě jsem, Bože, učinil sliby, a protož tobě vzdám chvály.

14 Nebo jsi vytrhl z smrti duši mou, a nohy mé od poklesnutí, tak abych stále chodil před Bohem v světle živých.

57

1 Přednímu kantoru, jako: Nevyhlazuj, zlatý žalm Davidův, když utekl před Saulem do jeskyně.

2 Smiluj se nade mnou, ó Bože, smiluj se nade mnou; neboť v tebe doufá duše má, a v stínu křídel tvých schráním se, až přejde ssoužení.

3 Volati budu k Bohu nejvyššímu, k Bohu silnému, kterýž dokonává za mne.

4 Onť pošle s nebe, a zachová mne od potupy usilujícího mne sehliti. Sélah. Pošle Bůh milosrdenství své a pravdu svou.

5 Duše má jest u prostřed lvů, bydlím mezi paliči, mezi lidmi, jejichž zubové kopí a střely, a jazyk jejich jako ostrý meč.

⁶ Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.

⁷ Tenata roztáhli nohám mým, sklíčili duši mou, vykopali přede mnou jámu, ale sami upadli do ní. Sélah.

⁸ Hotovo jest srdce mé, Bože, hotovo jest srdce mé, zpívati a oslavovati tě budu.

⁹ Probuď se, slávo má, probuď se, loutno a harfo, když v svitání povstávám.

¹⁰ Slaviti tě budu mezi lidmi, Pane, žalmy prozpěvovati tobě budu mezi národy.

¹¹ Nebo veliké jest až k nebi milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda tvá.

¹² Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.

58

¹ Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlazuj, Davidův žalm zlatý.

² Právě-liž vy, ó shromáždění, spravedlnost vypovídáte? Upřímě-liž soudy činíte, vy synové lidští?

³ Anobrž raději nepravosti v srdci ukládáte, a násilí rukou svých v zemi této odvažujete.

⁴ Uchýlili se bezbožníci hned od narození, pobloudili hned od života matky, mluvíce lež.

⁵ Jed v sobě mají jako jedovatý had, jako lítý had hluchý, kterýž zacpává ucho své,

⁶ Aby neslyšel hlasu zaklinačů, a čarodějníka v čářích vycvičeného.

⁷ Ó Bože, potři jim zuby v ústech jejich, střenovní zuby lvíčat těch polámej, Hospodine.

⁸ Necht' se rozplynou jako voda, a zmizejí; ať jsou jako ten, kterýž napíná luk, jehož však střely se lámí,

⁹ Jako hlemejžd, kterýž tratí se a mizí, jako nedochůdce ženy, ješto nespatrilo slunce.

¹⁰ Prvé než lidé pocítí trní jejich a bodláku, hned za živa zapálením jako vichřicí zachvácení budou.

¹¹ I bude se veseliti spravedlivý, když uzří pomstu, nohy své umyje ve krvi bezbožníka.

¹² Ano dí každý: V pravdě, žeť má užitek spravedlivý, jistě, žeť jest Bůh soudce na zemi.

59

¹ Přednímu z kantorů, jako: Nevyhlazujž, Davidův žalm zlatý, když poslal Saul, aby střeouc domu, zabili ho.

² Vyrhni mne od nepřátel mých, Bože můj; před těmi, kteříž povstávají proti mně, bezpečna mne učíň.

³ Vyrhni mne od těch, kteříž páší nepravost, a od mužů vražedlných zachovej mne.

⁴ Neb aj, zálohy činí duši mé, sbírají se proti mně mocní, bez mého provinění a bez hříchu mého, ó Hospodine.

⁵ Beze vši mé nepravosti sbíhají se, a strojí; povstaniž mně vstříc, a popatř.

⁶ Sám ty, Hospodine Bože zástupů, Bože Izraelský, procít, abys navštívil všechny národy, aniž se smilovávej nad kterým z těch převrácenců nešlechetných. Sélah.

⁷ Navracejí se k večerou, štěkají jako psi, a běhají okolo města.

⁸ Aj, coť vynášejí ústy svými! Mečové jsou ve rtech jejich, nebo říkají: Zdaliž kdo slyší?

⁹ Ale ty, Hospodine, směješ se jim, posmíváš se všechněm národům.

¹⁰ Když on moc provozuje, na tebe pozor míti budu, nebo ty, Bože, jsi hrad můj vysoký.

¹¹ Bůh mně milosrdný předejdeť mne, Bůh dá mi viděti pomstu nad nepřátely mími.

¹² Nezbijej jich, aby nezapomněl lid můj, ale zmítej jimi mocí svou, a sházej je, pavézo naše, ó Pane.

¹³ Hřích úst svých, slova rtů svých, (postižení jsouce v pýše své, pro prokletí a chřadnutí), ať vypravují.

¹⁴ Zahlad' v prchlivosti, zahlad' je, ať jich není, ať poznají, že Bůh panuje v Jákobovi i do končin země. Sélah.

¹⁵ I nechažť se pak zase navracejí k večerou, štěkají jako psi, a běhají okolo města.

¹⁶ Nechať těkají, a potrawy hledají, však hladovítí jsouce, uložiti se musejí.

¹⁷ Já pak zpívati budu o síle tvé, hned z jitra hlasitě slaviti budu milosrdenství tvé, nebo jsi byl hrad můj vysoký, a útočiště v den ssoužení mého.

¹⁸ A posilen jsa, žalmy tobě zpívati budu; nebo jsi Bůh, vysoký hrad můj, Bůh mně milosrdný.

60

¹ Přednímu z kantorů na šušan eduth, zlatý žalm Davidův, k vyučování,

² Když válku vedl proti Syrii Naharaim, a proti Syrii Soba, kdyžto navrátil se Joáb, pobiv Idumejských v údolí slaném dvanácte tisíců.

³ Bože, zavrhl jsi byl nás, roztrhls nás a hněvals se, navrať se zase k nám.

⁴ Zatřásl jsi byl zemí a roztrhls ji, uzdraviž rozsedliny její, neboť se chvěje.

⁵ Ukazoval jsi lidu svému tvrdé věci, napájels nás vínem zkormoucení.

⁶ Ale nyní dal jsi těm, kteříž se tebe bojí, korouhev, aby ji vyzdvihli pro pravdu tvou. Sélah.

⁷ Ať jsou vysvobozeni milí tvoji, zachovávejž jich pravicí svou, a vyslyš mne.

⁸ Bůh mluvil skrze svatost svou, veseliti se budu, budu děliti Sichem, a údolí Sochot rozměřím.

⁹ Můj jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel můj.

¹⁰ Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti mně, Palestino, trub.

¹¹ Kdo mne uvede do města ohraženého? Kdo mne zprovodí až do Idumee?

¹² Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a ne vycházels, Bože, s vojsky našimi?

¹³ Uděliž nám pomoci před nepřitelem, nebo marná jest pomoc lidská.

¹⁴ V Bohu udatně sobě počínati budeme, a onť pošlapá nepřátely naše.

61

¹ Přednímu z kantorů na neginot, Davidův.

² Slyš, ó Bože, volání mé, pozoruj modlitby mé.

³ Od konce země v sevření srdce svého k tobě volám, na skálu nade mne vyšší uveď mne.

⁴ Nebo jsi býval mé útočiště, a pevná věže před tváří nepřítele.

⁵ Buduť bydliti v stánku tvém na věky, schráním se v skrýši křídel tvých. Sélah.

⁶ Ty jsi zajisté, Bože, vyslyšel žádosti mé, dal jsi dědictví bojícím se jména tvého.

⁷ Ke dnům krále více dnů přidej, ať jsou léta jeho od národu do pronárodu,

⁸ Ať bydlí na věky před tváří Boží; milosrdenství a pravdu nastroj, ať ho ostříhají.

⁹ A tak žalmy zpívati budu jménu tvému na věky, a sliby své plniti budu den po dni.

62

¹ Přednímu z kantorů Jedutunovi, žalm Davidův.

² Vždy předce k Bohu má se mlčelivě duše má, od něhoť jest spasení mé.

³ Vždyť předce on jest skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnuť se škodlivě.

⁴ Až dokud zlé obmýšleti budete proti člověku? Všickni vy zahubeni budete, jako zed navážená a stěna nachýlená jste.

⁵ Však nic méně radí se o to, jak by jej odstrčili, aby nebyl vyvýšen; lež oblubují, ústy svými dobrořečí, ale u vnitřnosti své proklínají. Sélah.

⁶ Vždy předce měj se k Bohu mlčelivě, duše má, nebo od něho jest očekávání mé.

⁷ Onť jest zajisté skála má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnuť se.

⁸ V Bohu jest spasení mé a sláva má; skála síly mé, doufání mé v Bohu jest.

⁹ Naději v něm skládejte všelikého času, ó lidé, vylévejte před obličejem jeho srdce vaše, Bůh útočiště naše. Sélah.

¹⁰ Jistě žeť jsou marnost synové lidští, a synové mocných lživí. Budou-li spolu na váhu vloženi, lehčejší budou nežli marnost.

¹¹ Nedoufejtež v utiskování, ani v loupeži, a nebývejte marní; statku přibývalo-li by, nepřikládejte srdce.

¹² Jednou mluvil Bůh, dvakrát jsem to slyšel, že Boží jest moc,

¹³ A že tvé, Pane, jest milosrdenství, a že ty odplatíš jednomu každému podle skutků jeho.

63

¹ Žalm Davidův, když byl na poušti Judské.

² Bože, Bůh silný můj ty jsi, tebeť hned v jitře hledám, tebe žízní duše má, po tobě touží tělo mé, v zemi žíznivé a vyprahlé, v níž není vody,

³ Abych tě v svatyni tvé spatřoval, a viděl sílu tvou a slávu tvou,

⁴ (Neboť jest lepší milosrdenství tvé, nežli život), aby tě chválili rtové moji,

⁵ A tak abych tobě dobrořečil, pokudž jsem živ, a ve jménu tvém pozdvihoval rukou svých.

⁶ Jako tukem a sádlem sytila by se tu duše má, a s radostným rtů prozpěvováním chválila by tě ústa má.

⁷ Jistě žeť na tě pamětliv jsem i na ložci svém, každého bdění nočního přemýšlím o tobě.

⁸ Nebo jsi mi býval ku pomoci, protož v stínu křídel tvých prozpěvovati budu.

⁹ Přilnula duše má k tobě, pravice tvá zdržuje mne.

¹⁰ Pročež ti, kteříž hledají pádu duše mé, sami vejdou do největší hlubokosti země.

¹¹ Zabijí každého z nich ostrostí meče, i budou liškám za podíl.

¹² Král pak veseliti se bude v Bohu, i každý, kdož skrze něho přísahá, chlubiti se bude; nebo ústa mluvících lež zacpána budou.

64

¹ Přednímu z kantorů, žalm Davidův.

² Slyš, ó Bože, hlas můj, když naříkám, před hrůzou nepřítelů ostříhej života mého.

³ Skrej mne před úklady zlostníků, před zbouřením těch, kteříž páší nepravost,

⁴ Kteříž naostřili jako meč jazyk svůj, naměřili střelu svou, řeč přehořkou.

⁵ Aby stříleli z skrýší na upřímého; nenadále naň vystřelují, aniž se koho bojí.

⁶ Zatvrzují se ve zlém, smlouvají se, jak by poléci mohli osídla, a říkají: Kdo je spatří?

⁷ Vyhledávají snažně nešlechtnosti, hyneme od ran přelstivých; takt vnitřnost a srdce člověka hluboké jest.

⁸ Ale jakž Bůh vystřelí na ně prudkou střelu, poraženi budou.

⁹ A ku pádu je přivede vlastní jazyk jejich; vzdálí se jich každý, kdož by je viděl.

¹⁰ I budou se báti všickni lidé, a ohlašovati skutek Boží, a k srozumívání dílu jeho příčinu dadí.

¹¹ Spravedlivý pak veseliti se bude v Hospodinu, a v něm doufati, anobrž chlubiti se budou všickni, kteříž jsou upřímého srdce.

65

¹ Přednímu z kantorů žalm, Davidova píseň.

² Na tobě přestávati sluší, ó Bože, tebe na Sionu chváliti, a tu tobě slib vyplňovati.

³ Tu k tobě modlitbu vyslychajícímu všeliké tělo přicházeti bude.

⁴ Mnohé nepravosti, kteréž se zmocnily nás, a přestoupení naše ty očistiš.

⁵ Blahoslavený, kohož vyvoluješ, a přivedíš, aby obýval v síňcích tvých. Tuť nasyceni budeme dobrým domu tvého, v svatyni chrámu tvého.

⁶ Předivné věci podle spravedlnosti nám mluvíš, Bože spasení našeho, naděje všech končin země i moře dalekého,

⁷ Kterýž upevňuješ hory mocí svou, silou jsa přepásán,

⁸ Kterýž skrocuješ zvuk moře, ječení vlnobití jeho, i bouření se národů,

⁹ Tak že se báti musejí obyvatelé končin zázraků tvých, kteréž nastáváním jitra a večera k plésání přivedíš.

¹⁰ Navštěvuješ zemi a svlažuješ ji, hojně ji obohacuješ. Potok Boží naplňován bývá vodami, i nastrojuješ obilé jejich, když ji tak spravuješ.

11 Záhony její svlažuješ, brázdy její snižuješ, dešti ji obměkčuješ, a zrostlinám jejím požehnání dáváš.

12 Korunuješ rok dobrotivostí svou, a šlepěje tvé kropí tučností;

13 Skropují pastviště po pustinách, tak že i pahrbkové plésáním přepasování bývají.

14 Přírodní bývají roviny dobyt看em, a údolí přistřína obilím, tak že radostí prokřikují, a prozpěvují.

66

1 Přednímu z kantorů, píseň žalmu. Plésej Bohu všeska země.

2 Zpívejte žalmy k slávě jména jeho, ohlašujte slávu a chválu jeho.

3 Rcete Bohu: Jak hrozný jsi v skutcích svých! Pro velikost síly tvé lháti budou tobě nepřátelé tvoji.

4 Všecka země skláněti se tobě a prozpěvovati bude, žalmy zpívati bude jménu tvému. Sélah.

5 Podte a vizte skutky Boží, jak hrozný jest v správě při synech lidských.

6 Obrátil moře v suchost, řeku přešli nohou po suše, tuť jsme se veselili v něm.

7 Panuje v síle své nade vším světem, oči jeho spatřují národy, zperní nebudou míti zniku. Sélah.

8 Dobrořečte národové Bohu našemu, a ohlašujte hlas chvály jeho.

9 Zachoval při životu duši naši, aniž dopustil, aby se poklesla noha naše.

10 Nebo jsi nás zpruboval, ó Bože, přečistil jsi nás, tak jako přečištěno bývá stříbro.

11 Uvedl jsi nás byl do leči, krutě jsi bedra naše ssoužil,

12 Vsadils člověka na hlavu naši, vešli jsme byli do ohně i do vody, a však jsi nás vyvedl do rozvražení.

13 A protož vejdu do domu tvého s zápalnými oběťmi, a plniti tobě budu sliby své,

14 Kteréž vyřkli rtové moji, a vynesla ústa má, když jsem byl v ssoužení.

15 Zápaly tučných beranů obětovati budu tobě s kaděním, volů i kozlů nastrojím tobě. Sélah.

16 Podte, slyšte, a vypravovati budu, kteříž se koli bojíte Boha, co jest učinil duši mé.

17 Ústy svými k němu jsem volal, a vyvyšoval jsem ho jazykem svým.

18 Bychť byl patřil k nepravosti srdcem svým, nebyl by vyslyšel Pán.

19 Ale vyslyšelt' Bůh, a pozoroval hlasu modlitby mé.

20 Požehnaný Bůh, kterýž neodstrčil modlitby mé, a milosrdenství svého ode mne neodjal.

67

1 Přednějšímu z kantorů na neginot, žalm k zpívání.

2 Bože, smiluj se nad námi, a požehnej nám, zasvět' obličej svůj nad námi, Sélah,

3 Tak aby poznali na zemi cestu tvou, mezi všemi národy spasení tvé.

4 I budou tě oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni lidé.

⁵ Veseliti se a prozpěvovati budou národové; nebo ty souditi budeš lidi v pravosti, a národy spravovati budeš na zemi. Sélah.

⁶ I budou tě oslavovati národové, ó Bože, oslavovati tě budou všickni lidé.

⁷ Země také vydá úrodu svou. Požehnání svého uděliž nám Bůh, Bůh náš;

⁸ Požehnej nás Bůh, a bojtež se jeho všechny končiny země.

68

¹ Přednímu z kantorů, Davidův žalm k zpívání.

² Povstane Bůh, a rozprchnou se nepřátelé jeho, a utekou od tváři jeho ti, kteříž ho mají v nenávisti.

³ Jakož rozehnan bývá dým, tak je rozženeš; jakož se rozplývá vosk před ohněm, tak bezbožní zahynou před tváří Boží.

⁴ Spravedliví pak veselíce se, poskakovati budou před Bohem, a plésati budou radostí.

⁵ Prozpěvujte Bohu, žalmy zpívejte jménu jeho, vyrovnajte cestu tomu, kterýž se vznáší na oblacích. Hospodin jest jméno jeho, plésejtež před ním.

⁶ Otec jest sirotků a ochránce vdov, Bůh v příbytku svatém svém.

⁷ Bůh samotné rozmnožuje v domy, vyvodí vězně z okovů, zpurní pak bydliti musejí v zemi vyprahlé.

⁸ Bože, když jsi předcházel lid svůj, když jsi kráčel po poušti, Sélah,

9 Země se třásla, též i nebesa rozplývala se před tváří Boží, i ta hora Sinai před přítomností Boží, Boha Izraelského.

10 Deštěm štědrosti hojně skropoval jsi, Bože, dědictví své, a když zemdlívalo, ty jsi je zase očerstvoval.

11 Zástupové tvoji přebývají v něm, kteréžs ty nastrojil dobrotivostí svou pro chudého, ó Bože.

12 Pán dal slovo své, i těch, kteréž potěšeně zvěstovaly, zástup veliký, řkoucích:

13 Králové s vojsky utíkali, utíkali, a doma hlídající dělily kořisti.

14 Ačkoli jste mezi kotly ležeti musili, však jste jako holubice, mající křídla postříbřená, a brky z ryzího zlata.

15 Když Všemohoucí rozptýlí krále v této zemi, zbělíš jako sníh na hoře Salmon.

16 Hoře veliké, hoře v Bázan, hoře pahrbkovaté, hoře v Bázan.

17 Pročež vyskakujete, hory pahrbkovaté? Na této hoře zalíbilo se Bohu přebývat, jistě žet na ní Hospodin na věky přebývat bude.

18 Vozů Božích jest dvadceť tisíců, mnoho tisíců andělů, Pán pak mezi nimi jako na Sinai v svatyni přebývá.

19 Vstoupil jsi na výsost, jaté jsi vedl vězně, vzal jsi dary pro lidi. I nejzpuštěnější k přebývání s námi, Hospodine Bože, přivozuješ.

20 Požehnaný Pán, každého dne nás osypá dary svými, Bůh silný spasení našeho. Sélah.

21 Ont' jest Bůh silný náš, Bůh silný k hojnému spasení. Hospodin Pán z smrti vyvodí.

²² Raní zajisté Bůh hlavu nepřátel svých, a vrch hlavy vlasatý chodícího v hříších svých.

²³ Řekltě Pán: Zaseť vyvedu své, jako z Bázan, zase vyvedu z hlubokosti mořské.

²⁴ A protož noha tvá zbrocena bude ve krvi, i jazyk psů tvých krví nepřátelskou.

²⁵ Spatřili slavné jítí tvé, Bože, jítí silného Boha mého a krále mého v svatyni.

²⁶ Napřed šli zpěváci, z zadu hrající na nástroje hudebné, u prostřed pak děvečky bubnující.

²⁷ V shromážděních dobrořečte Bohu Pánu, kteříž jste z národu Izraelského.

²⁸ Tu ať jest Benjamin maličký, kterýž je opanoval, tu knížata z Judy a houfové jejich, knížata z Zabulona, i knížata z Neftalíma.

²⁹ Obdařil tě Bůh tvůj silou. Potvrdiž, Bože, což jsi mezi námi vzdělal,

³⁰ Z chrámu svého nad Jeruzalémem, do něhož tobě přinášeti budou králové dary.

³¹ Zahub zástup kopidlníků, sebrání mocných vůdců i lidu bujného, pyšně vykračující s kusy stříbra; rozptyl lidi žádostivé válek.

³² Přijdouť nejvzácnější z Egypta, Mouřenínská země rychle vztáhne ruku svou k Bohu.

³³ Království země zpívejte Bohu, žalmy zpívejte Pánu, Sélah,

³⁴ Tomu, kterýž se vznáší nad nebem nebes starodávních; aj, vydává hlas svůj, hlas přemocný.

³⁵ Dejte čest síly Bohu, jehož důstojnost nad

Izraelem, a velikomocnost jeho na oblacích.

³⁶ Přehrozný jsi, ó Bože, z svatých příbytků svých. Bůh silný Izraelský, onť dává moc a sílu lidu svému, Bůh požehnaný.

69

¹ Přednímu z kantorů na šošannim, žalm Davidův.

² Vysvobod' mne, ó Bože, neboť jsou dosáhly vody až k duši mé.

³ Pohřížen jsem v hlubokém bahně, v němž dna není; všel jsem do hlubokosti vod, jejichž proud zachvátil mne.

⁴ Ustal jsem, volaje, vyschlo hrdlo mé, zemdlely oči mé od ohlídání se na tě Boha svého.

⁵ Více jest těch, kteříž mne nenávidí bez příčiny, než vlasů hlavy mé; zmocnili se ti, kteříž mne vyhladiti usilují, a jsou nepřátelé moji bez mého provinění; to, čehož jsem nevydřel, nahražovati jsem musil.

⁶ Bože, ty znáš sám nemoudrost mou, a výstupkové moji nejsou skryti před tebou.

⁷ Necht' nebývají zahanbeni příčinou mou ti, kteříž na tě očekávají, Pane, Hospodine zástupů; necht' nepřicházejí skrze mne k hanbě ti, kteříž tě hledají, ó Bože Izraelský.

⁸ Neboť pro tebe snáším pohanění, a stud přikryl tvář mou.

⁹ Cizí učiněn jsem bratřím svým, a cizozemec synům matky své,

¹⁰ Proto že horlivost domu tvého snědla mne, a hanění hanějících tě na mne připadla.

11 Když jsem plakal, postem trápiv duši svou, bylo mi to ku potupě obráceno.

12 Když jsem bral na se pytel místo roucha, tehdy jsem jim byl za přísloví.

13 Pomlouvali mne, sedíce v bráně, a písničkou byl jsem těm, kteříž pili víno.

14 Já pak modlitbu svou k tobě odsílám, Hospodine, část jest dobré líbeznosti tvé. Ó Bože, vedlé množství milosrdenství svého vyslyš mne, pro pravdu svou spasitelnou.

15 Vytrhni mne z bláta, abych nebyl pohřížen; nechť jsem vytržen od těch, kteříž mne nenávidí, jako z hlubokostí vod,

16 Aby mne nezachvátili proudové vod, a nesehltíla hlubina, ani se nade mnou zavřela prohlubně.

17 Vyslyšíš mne, Hospodine, neboť jest dobré milosrdenství tvé; vedlé množství slitování svých vzhledniž na mne.

18 A neskrývej tváři své od služebníka svého, neboť mám úzkost; rychle vyslyš mne.

19 Přibliž se k duši mé, a vyprost ji; pro nepřátely mé vykup mne.

20 Ty znáš pohanění mé, a zahanbení mé, i potupu mou, před tebouť jsou všickni nepřátelé moji.

21 Pohanění potřelo srdce mé, pročez jsem byl v žalosti. Očekával jsem, zdali by mne kdo politoval, ale žádného nebylo, zdali by kdo potěšiti chtěli, ale nedočkal jsem.

22 Nýbrž místo pokrmu poskytni mi žluči, a v žízni mé napájeli mne octem.

23 Budiž jim stůl jejich před nimi za osídlo, a pokojný způsob jejich místo síti.

24 Ať se zatmí oči jejich, aby viděti nemohli, a bedra jejich k stálému přived' zemdlení.

25 Vylí na ně rozhněvání své, a prchlivost hněvu tvého ať je zachvátí.

26 Budiž příbytek jejich pustý, v staních jejich kdo by obýval, ať není žádného.

27 Nebo se tomu, jehož jsi ty zbil, protiví, a o bolesti zraněných tvých rozmlouvají.

28 Přilož nepravost k nepravosti jejich, a ať nepřicházejí k spravedlnosti tvé.

29 Necht' jsou vymazáni z knihy živých, a s spravedlivými ať nejsou zapsáni.

30 Já pak ztrápený jsem, a bolestí sevřený, ale spasení tvé, ó Bože, na místě bezpečném postaví mne.

31 I buduť chváliti jméno Boží s prospěvováním, a velebiti je s děkováním.

32 A bude to příjemnější Hospodinu nežli vůl, neb volek rohatý s rozdělenými kopyty.

33 To když uhlédají tiší, radovati se budou, hledajíce Boha, a ožive srdce jejich.

34 Neboť vyslychá chudé Hospodin, a vězni svými nezhrzí.

35 Chvaltež ho nebesa a země, moře i všeliký hmyz jejich.

36 Bůhť zajisté zachová Sion, a vzdělá města Judská, i budou tu bydliti, a zemi tu dědičně obdrží.

37 Tolikéž i símě služebníků jeho dědičně jí vládnouti budou, a milující jméno jeho v ní přebývati.

70

¹ Přednímu z kantorů, žalm Davidův, k připomínání.

² Bože, abys mne vytrhl, Hospodine, abys mi spomohl, pospěš.

³ Zahanbeni buďte, a zapyřte se, kteříž hledají duše mé; zpět obráceni a v potupu dáni buďte, kteříž se kochají v neštěstí mém.

⁴ Zpět obráceni buďte za to, že mne k hanbě přivesti usilují ti, kteříž na mne povolávají: Hahá, hahá.

⁵ Ale ať se radují a veselí v tobě všickni ti, kteříž tě hledají, a ti, kteříž milují spasení tvé, ať říkají vždycky: Veleslaven budiž Bůh náš.

⁶ Já pak chudý a nuzný jsem, ó Bože, pospěšiž ke mně; pomoc má, a vysvoboditel můj ty jsi, neprodlévejž, Hospodine.

71

¹ V tebeť, Hospodine, doufám, nechť nejsem zahanben na věky.

² Vedlé spravedlnosti své vytrhni mne, a vyprošť mne; nakloň ke mně ucha svého, a spas mne.

³ Budiž mi skalou obydlí, na niž bych ustavičně utíkal; přikázal jsi ostříhati mne, nebo skála má i pevnost má ty jsi.

⁴ Bože můj, vytrhni mne z ruky bezbožníka, z ruky převráceného a násilníka.

⁵ Nebo ty jsi má naděje, Pane; Hospodine, v tebeť doufám od své mladosti.

⁶ Na tebe jsem zpolehl hned od života, z břicha matky mé ty jsi mne vyvedl, v tobě jest chvála má vždycky.

⁷ Jako zázrak byl jsem mnohým, a však ty jsi mé silné doufání.

⁸ Ó ať jsou naplněna ústa má chválením tebe, přes celý den slavením tebe.

⁹ Nezamítejž mne v věku starosti; když zhyne síla má, neopouštějž mne.

¹⁰ Nebo mluvili nepřátelé moji proti mně, a ti, jenž střežou duše mé, radili se spolu,

¹¹ Pravíce: Bůh jej opustil, hoňte a popadněte jej, nebo kdo by ho vytrhl, není žádného.

¹² Bože, nevzдалujž se ode mne, Bože můj, přispějž mi na pomoc.

¹³ Necht' jsou zahanbeni, a zhynou protivníci duše mé; přikryti buďte lehkostí a hanbou, kteříž hledají pádu mého.

¹⁴ Já pak ustavičně čekati, a vždy víc a víc tě chváliti budu.

¹⁵ Ústa má budou vypravovati spravedlnost tvou, každého dne spasení tvé, ačkoli mu počtu nevím.

¹⁶ Přistoupě k všelijaké moci Panovníka Hospodina, připomínati budu tvou vlastní spravedlnost.

¹⁷ Bože, učinil jsi mne od mladosti mé, a až po dnes vypravuji o divných činech tvých.

¹⁸ Protož také i do starosti a šedin, Bože, neopouštěj mne, až v známost uvedu rámě tvé tomuto věku, a všechněm potomkům sílu tvou.

¹⁹ Nebo spravedlnost tvá, Bože, vyvýšená jest, provodiš zajisté věci veliké. Bože, kdo jest

podobný tobě?

²⁰ Kterýž ač jsi mi dal okusiti úzkostí velikých a hrozných, však zase k životu navrátíš mne, a z propastí země zase mne vyzdvihneš.

²¹ Rozmnožíš důstojnost mou, a zase utěšíš mne.

²² I jáť také budu tě slaviti na nástroji hudebném, i pravdu tvou, Bože můj; žalmy tobě zpívati budu na harfě, ó svatý Izraelský.

²³ Plésati budou rtové moji, když žalmy zpívati budu tobě, i duše má, kterouž jsi vykoupil.

²⁴ Nadto i jazyk můj každý den vypravovati bude spravedlnost tvou; nebo se zastyděti a zahanbiti musili ti, jenž mého pádu hledali.

72

¹ Šalomounovi. Bože, soudy své králi dej, a spravedlnost svou synu královu,

² Aby soudil lid tvůj v spravedlnosti a chudé tvé v pravosti.

³ Hory přinesou pokoj lidu i pahrbkové v spravedlnosti.

⁴ Souditi bude chudé z lidu, a vysvobodí syny nuzného, násilníka pak potře.

⁵ Báti se budou tebe, dokudž slunce a měsíc trvati bude, od národu až do pronárodu.

⁶ Jako když sstupuje déšť na přisečenou trávu, a jako tiší déšťové skrápějící zemi:

⁷ Tak zkvete ve dnech jeho spravedlivý, a bude hojnost pokoje, dokud měsíce stává.

⁸ Panovati bude od moře až k moři, a od řeky až do končin země.

⁹ Před ním skláněti se budou obyvatelé pustin vyprahlých, a nepřátelé jeho prach lízati budou.

¹⁰ Králové při moři a z ostrovů pocty mu přinesou, králové Šebejští a Sabejští dary obětovati budou.

¹¹ Nadto klaněti se jemu budou všickni králové, všickni národové jemu sloužiti budou.

¹² Nebo vytrhne nuzného, volajícího a nátisk trpícího, kterýž nemá spomocníka.

¹³ Smiluje se nad bídým a potřebným, a duše nuzných spasí.

¹⁴ Od lstí a násilí vysvobodí duši jejich; neboť jest drahá krev jejich před očima jeho.

¹⁵ Budeť dlouhověký, a dávati mu budou zlato Arabské, a ustavně za něj se modliti, na každý den jemu dobrořečiti budou.

¹⁶ Když se vrže hrst obilí do země na vrchu hor, klátiti se budou jako Libán klasové jeho, a kvěsti budou měšťané jako byliny země.

¹⁷ Jméno jeho bude na věky; dokudž slunce trvá, děditi bude jméno jeho. A požehnání sobě dávající v něm všickni národové, budou ho blahoslaviti.

¹⁸ Požehnaný Hospodin Bůh, Bůh Izraelský, kterýž sám činí divné věci,

¹⁹ A požehnané jméno slávy jeho na věky. Budiž také naplněna slávou jeho všechna země, Amen i Amen.

²⁰ Skonávají se modlitby Davidovy, syna Izai.

73

¹ Žalm Azafovi. Jistě žeť jest Bůh dobrý Izraelovi, těm, kteříž jsou čistého srdce.

² Ale nohy mé téměř se byly ušinuly, o málo, že by byli sklouzli krokové moji,

³ Když jsem horlil proti bláznivým, vida štěstí nešlechetných.

⁴ Nebo nebývají vázáni až k smrti, ale zůstává v cele síla jejich.

⁵ V práci lidské nejsou, a s lidmi trestání nebývají.

⁶ Protož otočení jsou pýchou jako halží, a ukrutností jako rouchem ozdobným přiodíni.

⁷ Vysedlo tukem oko jejich; majíce hojnost nad pomýšlení srdce,

⁸ Rozpustilí jsou, a mluví zlostně, o nátisku velmi pyšně mluví.

⁹ Stavějí proti nebi ústa svá, a jazyk jejich po zemi se vozí.

¹⁰ A protož na to přichází lid jeho, když se jim vody až do vrchu nalívá,

¹¹ Že říkají: Jakť má o tom věděti Bůh silný? Aneb zdaž jest to známé Nejvyššímu?

¹² Nebo aj, ti bezbožní jsouce, mají pokoj v světě, a dosahují zboží.

¹³ Nadarmo tedy v čistotě chovám srdce své, a v nevinnosti ruce své umývám.

¹⁴ Poněvadž každý den trestán bývám, a kázeň přichází na mne každého jitra.

¹⁵ Řeknu-li: Vypravovati budu věci takové, hle, rodina synů tvých dí, že jsem jim křiv.

¹⁶ Chtěl jsem to rozumem vystihnouti, ale vidělo mi se pracno.

¹⁷ Až jsem všel do svatyní Boha silného, tu jsem srozuměl poslední věci jejich.

18 Jistě že jsi je na místech plzkých postavil, a uvržeš je v spustliny.

19 Aj, jakť přicházejí na spuštění jako v okamžení! Mizejí a hynou hrůzami,

20 Jako snové tomu, kdož procítí; Pane, když je probudíš, obraz ten jejich za nic položíš.

21 Když zhořklo srdce mé, a ledví má bodena byla,

22 Nesmyslný jsem byl, aniž jsem co znal, jako hovádko byl jsem před tebou.

23 A však vždycky jsem byl s tebou, nebo jsi mne ujal za mou pravici.

24 Podlé rady své veď mne, a potom v slávu přijmeš mne.

25 Kohož bych měl na nebi? A mimo tebe v žádném líbosti nemám na zemi.

26 Ač tělo i srdce mé hyne, skála srdce mého, a díl můj Bůh jest na věky.

27 Nebo aj, ti, kteříž se vzdalují tebe, zahynou; vytínáš ty, kteříž cizoloží odcházením od tebe.

28 Ale mně nejlépe jest přídržeti se Boha; pročž skládám v Panovníku Hospodinu doufání své, abych vypravoval všechny skutky jeho.

74

1 Vyučující, Azafův. Proč, ó Bože, nás tak do konce zamítáš? Proč roznícena jest prchlivost tvá proti stádcí pastvy tvé?

2 Rozpomeň se na shromáždění své, jehož jsi od starodávna dobyl a vykoupil, na proutek dědictví svého, na Sion horu tuto, na níž přebýváš.

3 Přispějž k hrozným pustinám. Jak všechno pohubil nepřítel v svatyni!

4 Řvali nepřátelé tvoji u prostřed shromáždění tvých, a na znamení toho zanechali množství korouhví svých.

5 Za hrdinu jmín byl ten, kterýž co nejvýše zdvihl sekeru, roubaje vazbu dříví jeho.

6 A nyní již řezby jeho napořád sekerami a palicemi otloukají.

7 Uvrhli oheň do svatyně tvé, na zem zřítivše, poškvrnili příbytku jména tvého.

8 Řekli v srdci svém: Vyhubme je napořád. Takž vypálili všechny stánky Boha silného v zemi.

9 Znamení svých nevidíme, jižt není proroka, aniž jest mezi námi, kdo by věděl, dokud to stane.

10 I dokudž, ó Bože, útržky činiti bude odpůrce? A nepřítel ustavičně-liž rouhati se bude jménu tvému?

11 Proč zdržuješ ruku svou, a pravice své z lůna svého nevzneseš?

12 Však jsi ty, Bože, král můj od starodávna, působíš hojné spasení u prostřed země.

13 Ty silou svou rozdělil jsi moře, a potřels hlavy draků u vodách.

14 Ty jsi potřel hlavu Leviatanovi, dal jsi jej za pokrm lidu na poušti.

15 Ty jsi otevřel vrchoviště a potoky, ty jsi osušil i řeky prudké.

16 Tvůjť jest den, tvá jest také i noc, světlo i slunce ty jsi učinil.

17 Ty jsi založil všechny končiny země, léto i

zimy ty jsi sformoval.

¹⁸ Rozpomeniž se na to, že útržky činil ten odpůrce Hospodinu, a lid bláznivý jak se jménu tvému rouhal.

¹⁹ Nevydávejž té zběři duše hrdličky své, na stádce chudých svých nezapomínej se na věky.

²⁰ Ohlédni se na smlouvu; nebo plní jsou i nejtmavější koutové země peleší ukrutnosti.

²¹ Nechažť bídni neodcházejí s hanbou, chudý a nuzný ať chválí jméno tvé.

²² Povstaniž, ó Bože, a veď při svou, rozpomeň se na pohanění, kteréžť se děje od nesmyslných na každý den.

²³ Nezapomínej se na vykřikování svých nepřátel, a na hluk proti tobě povstávajících, kterýž se silí ustavičně.

75

¹ Přednímu z kantorů, jako: Nezahlazuj, žalm Azafův, a píseň.

² Oslavujeme tě, Bože, oslavujeme; nebo že jest blízké jméno tvé, vypravují to předivní skutkové tvoji.

³ Když přijde čas uloženy, já právě souditi budu.

⁴ Rozplynula se země i všickni obyvatelé její, já utvrdím sloupy její. Sélah.

⁵ Díím bláznům: Neblázněte, a bezbožným: Nevyzdvihujte rohů.

⁶ Nevyzdvihujte proti Nejvyššímu rohů svých, aniž mluvte tvrdošijně.

⁷ Nebo ne od východu, ani západu, ani od pouště přichází zvýšení;

⁸ Ale Bůh soudce jednoho ponižuje, a druhého povyšuje.

⁹ Kalich zajisté jest v rukou Hospodinových, a to vína kalného plný nalitý, z něhož nalévati bude, tak že i kvasnice jeho vyváží, a vypijí všickni bezbožníci země.

¹⁰ Já pak zvěstovati budu skutky Páně na věčnost, žalmy zpívati budu Bohu Jákobovu.

¹¹ A všecy rohy bezbožníků srážím, rohové pak spravedlivého vyvýšeni budou.

76

¹ Přednímu z kantorů na neginot, žalm Azafův a píseň.

² Zním jest Bůh v Judstvu, a v Izraeli veliké jméno jeho.

³ V Sáleem jest stánek jeho, a obydlé jeho na Sionu.

⁴ Tamť jest polámal ohnivé šípy lučišť, pavézu a meč, i válku. Sélah.

⁵ Slavný jsi učiněn a důstojný horami loupeže.

⁶ V loupež dáni jsou udatní srdcem, zesnuli snem svým, aniž našly zmužilé hrdiny síly v rukou svých.

⁷ Od žehraní tvého, ó Bože Jákobův, i vůz i kůň tvrdě zesnuli.

⁸ Ty jsi, ty velmi hrozný, a kdo jest, ješto by před tebou ostál v rozhněvání tvém?

⁹ Když s nebe dávaš slyšeti výpověd svou, země se bojí a tichne,

¹⁰ Když povstává k soudu Bůh, aby zachoval všecy pokorné na zemi. Sélah.

11 Zajisté i hněv člověka chváliti tě musí, a ostatek zůřivosti skrotíš.

12 Sliby čiňte a plňte Hospodinu Bohu vašemu; kteřížkoli jste vůkol něho, přinášejte dary Přehroznému.

13 Onť odjímá ducha knížatům, a k hrůze jest králům zemským.

77

1 Přednímu kantoru z potomků Jedutunových, s Azafem, žalm.

2 Hlas můj k Bohu, když volám, hlas můj k Bohu, aby ucha naklonil ke mně.

3 V den ssoužení svého Pána hledal jsem, v noci ruce své rozprostíral jsem bez přestání, a nedala se potěšiti duše má.

4 Na Boha zpomínal jsem a kormoutil se, přemýšloval jsem, a úzkostmi svírán byl duch můj. Sélah.

5 Zdržoval jsi oči mé, aby bděly; potřín jsem byl, aniž jsem mluvíti mohl.

6 I přicházeli mi na paměť dnové předešlí, a léta dávní.

7 Rozpomínal jsem se v noci na zpěvy své, v srdci svém přemýšloval jsem, a zpytoval to duch můj, pravě:

8 Zdali na věky zažene Bůh? Nikdy-liž již více lásky neukáže?

9 Zdali do konce přestane milosrdenství jeho? A konec vezme slovo od pokolení až do pokolení?

10 Zdali se zapomněl smilovávati Bůh silný? Zdaž zadržel v hněvě milosrdenství svá? Sélah.

11 I řekl jsem: Toť jest má smrt. Ale učinit proměnu pravice Nejvyššího.

12 Rozpomínati se budu na skutky Hospodiny, a připomínati sobě divné činy tvé, od starodávna.

13 A přemýšlovati o všelikém díle tvém, a o skutcích tvých mluviti.

14 Bože, svatá jest cesta tvá. Kdo jest silný, veliký, jako Bůh?

15 Ty jsi ten Bůh silný, jenž činíš divné věci; uvedl jsi v známost mezi národy sílu svou.

16 Vysvobodil jsi ramenem lid svůj, syny Jákobovy a Jozefovy. Sélah.

17 Vidělyť jsou tě vody, Bože, viděly tě vody, a zstrašily se; pohnuly se také i hlubiny.

18 Vydali povodně oblakové, vydala hřmot nebesa, ano i kameníčko tvé skákalo.

19 Vznělo hřmání tvé po obloze, blýskání osvětcovalo okršlek zemský, pohybovala se a trásla země.

20 Skrze moře byla cesta tvá, a stezky tvé skrze vody veliké, a však šlepějí tvých nebylo znáti.

21 Vedl jsi jako stádo lid svůj skrze Mojžíše a Arona.

78

1 Vyučující, Azafovi. Pozoruj, lide můj, zákona mého, nakloňte uší svých k slovům úst mých.

2 Otevru v podobenství ústa svá, vypravovati budu přípovědky starobylé.

3 Co jsme slyšali i poznali, a co nám otcové naši vypravovali,

4 Nezatajíme toho před syny jejich, kteříž budoucím potomkům svým vypravovati budou chvály Hospodinovy, ano i moc jeho a divné skutky jeho, kteréž činil.

5 Neboť jest vyzdvihl svědectví v Jákobovi, a zákon vydal v Izraeli, což přikázal otcům našim, aby v známost uvedili synům svým,

6 Aby to poznal věk potomní, synové, kteříž se zroditi měli, a ti povstanouce, aby vypravovali dítkám svým,

7 Aby pokládali v Bohu naději svou, a nezapomínali se na skutky Boha silného, ale ostříhali přikázání jeho,

8 Aby nebývali jako otcové jejich, pokolení zpučné a protivné, národ, kterýž nenapravil srdce svého, a nebyl věrný Bohu silnému duch jeho.

9 Jako synové Efraim zbrojní, ač uměle z lučiště stříleli, však v čas boje zpět se obrátili,

10 Nebo neostříhali smlouvy Boží, a v zákoně jeho zpěchovali se choditi.

11 Zapomenuli se na činy jeho, a na divné skutky jeho, kteréž jim ukázal.

12 Před otcí jejich činil divy v zemi Egyptské, na poli Soan.

13 Rozděлил moře, a převedl je; učinil, aby stály vody jako hromada.

14 Vedl je ve dne v oblace, a každé noci v jasném ohni.

15 Protrhl skály na poušti, a napájel je jako z propastí velikých.

16 Vyvedl potoky z skály, a učinil, aby vody

tekly jako řeky.

17 A však vždy přičíněli hříchů proti němu, a popouzeli Nejvyššího na poušti.

18 A pokoušeli Boha silného v srdci svém, žádající pokrmu podle líbosti své.

19 A mluvili proti Bohu, řkouce: Zdaliž bude moci Bůh silný připraviti stůl na této poušti?

20 Aj, udeřilť jest v skálu, a tekly vody, a řeky se rozvodnily. Zdali také bude moci dáti chleba? Zdali nastrojí masa lidu svému?

21 A protože uslyšav Hospodin, rozhněval se, a oheň zažžen jest proti Jákobovi, a prchlivost vstoupila na Izraele,

22 Proto že se nedověřili Bohu, a neměli naděje v spasení jeho,

23 Ačkoli rozkázal oblakům shůry, a průduchy nebeské otevřel,

24 A dštil na ně mannou ku pokrmu, a obilé nebeské dával jim.

25 Chléb mocných jedl člověk, seslal jim pokrmů do sytosti.

26 Obrátil vítr východní u povětří, a přivedl mocí svou vítr polední.

27 I dštil na ně masem jako prachem, a ptactvem pernatým jako pískem mořským.

28 Spustil je do prostřed vojska jejich, a všudy vůkol stanů jejich.

29 I jedli, a nasyceni jsou hojně, a dal jim to, čehož žádali.

30 Ještě nevyplnili žádosti své, ještě pokrm byl v ústech jejich,

31 A v tom prchlivost Boží připadla na ně, a

zbil tučné jejich, a přední Izraelské porazil.

³² S tím se vším vždy ještě hřešili, a nevěřili předivným skutkům jeho.

³³ A protož dopustil na ně, že marně skonali dny své, a léta svá s chvátáním.

³⁴ Když je hubil, jestliže ho hledali, a zase k Bohu silnému hned na úsvitě se navraceli,

³⁵ Rozpomínajíce se na to, že Bůh byl skála jejich, a Bůh silný nejvyšší vykupitel jejich:

³⁶ (Ačkoli mu s pochlebenstvím mluvili ústy svými, a jazykem svým lhali jemu.

³⁷ A srdce jejich nebylo upřímé před ním, aniž se věrně měli v smlouvě jeho),

³⁸ On jsa milosrdný, odpouštěl nepravosti jejich, a nezahladil jich; častokrát odvracel hněv svůj, a nezbuzoval vši zůřivosti své.

³⁹ Nebo pamatoval, že jsou tělo, vítr, kterýž odchází, a nenavracuje se zase.

⁴⁰ Kolikrát jsou ho dráždili na poušti, a k bolesti přivodili na pustinách.

⁴¹ Týž i týž navracujíce se, pokoušeli Boha silného, a svatému Izraelskému cíle vyměřovali.

⁴² Nepamatovali na moc jeho, a na ten den, v kterémž je vysvobodil z ssoužení,

⁴³ Když činil v Egyptě znamení svá, a zázraky své na poli Soan,

⁴⁴ Když obrátil v krev řeky a potoky jejich, tak že jich píti nemohli.

⁴⁵ Dopustil na ně směsici žízal, aby je žraly, a žáby, aby je hubily.

⁴⁶ A dal chroustům úrody jejich, a úsilí jejich kobyolkám.

47 Stloukl krupami réví jejich, a stromy fíkové jejich ledem.

48 Vydal krupobití na hovada jejich, a na dobytek jejich uhlí řeřavé.

49 Poslal na ně prchlivost hněvu svého, rozpálení, zůřivost i ssoužení, dopustiv na ně anděly zlé.

50 Uprostrannil stezku prchlivosti své, neuchoval od smrti duše jejich, ano i na hovada jejich mor dopustil.

51 A pobil všecko prvorozené v Egyptě, prvotiny síly v staních Chamových.

52 Ale lid svůj vyvedl jako ovce, a vodil se s nimi jako s stádem po poušti.

53 Vodil je v bezpečnosti, tak že nestrašili, nepřátely pak jejich přikrylo moře,

54 Až je přivedl ku pomezí svatosti své, na horu tu, kteréž dobyla pravice jeho.

55 Vyhnav před tváří jejich národy, způsobil to, aby jim na provazec dědictví jejich přišli, a aby přebývala v staních jejich pokolení Izraelská.

56 Však vždy předce pokoušeli a dráždili Boha nejvyššího, a svědectví jeho neostříhali.

57 Ale zpět odšedše, převráceně činili, jako i předkové jejich; uchýlili se jako mylné lučiště.

58 Nebo popouzeli ho výsostmi svými, a rytinami svými k horlení přivedli jej.

59 Slyšel Bůh, a rozhněval se, a u velikou ošklivost vzal Izraele,

60 Tak že opustiv příbytek v Sílo, stánek, kterýž postavil mezi lidmi,

61 Vydal v zajetí sílu svou, a slávu svou v ruce

nepřítele.

⁶² Dal pod meč lid svůj, a na dědictví své se rozhněval.

⁶³ Mládce jeho sežral oheň, a panny jeho nebyly chváleny.

⁶⁴ Kněží jejich od meče padli, a vdovy jejich neplakaly.

⁶⁵ Potom pak procítil Pán jako ze sna, jako silný rek, kterýž po víně sobě vykřikuje.

⁶⁶ A ranil nepřátely své po zadu, a u věčné pohanění je vydal.

⁶⁷ Ačkoli pak pohrdl stánkem Jozefovým, a pokolení Efraimova nevyvolil,

⁶⁸ Však vyvolil pokolení Judovo, horu Sion, kterouž zamiloval.

⁶⁹ A vystavěl sobě, jako hrad vysoký, svatyni svou, jako zemi, kterouž utvrdil na věky.

⁷⁰ A vyvolil Davida služebníka svého, vzav jej od chlévů stáda.

⁷¹ Když chodil za ovce březími, zavedl jej, aby pásł Jákoba, lid jeho, a Izraele, dědictví jeho.

⁷² Kterýž pásł je v upřímnosti srdce svého, a zvláštní opatrností rukou svých vodil je.

79

¹ Žalm Azafovi. Bože, vtrhli pohané do dědictví tvého, poškvrnili chrám svatosti tvé, obrátili Jeruzalém v hromady.

² Dali těla mrtvá služebníků tvých za pokrm ptákům nebeským, těla svatých tvých šelmám zemským.

³ Vylili krev jejich jako vodu okolo Jeruzaléma, a nebyl, kdo by je pochovával.

⁴ Vydání jsme v pohanění sousedům našim, v posměch a žert těm, kteříž jsou vůkol nás.

⁵ Až dokud, ó Hospodine? Na věky-liž se hněvati budeš, a hořeti bude jako oheň horlení tvé?

⁶ Vylí hněv svůj na národy, kteříž tě neznají, a na království, kteráž jména tvého nevzývají.

⁷ Neboť jsou sežrali Jákoba, a obydlí jeho v poustku obrátili.

⁸ Nezpomínejž nám dřevních nepravostí našich, rychle ať předejdou nás milosrdenství tvá, neboť jsme velmi znuzeni.

⁹ Pomož nám, ó Bože spasení našeho, pro slávu jména svého; vytrhni nás, a buď milostiv hříchům našim pro jméno své.

¹⁰ Proč mají říkati pohané: Kdež jest Bůh jejich? Budiž znám mezi pohany, před očima našima, skrze pomstu krve služebníků svých, kteráž jest vylita.

¹¹ Vstupiž před obličej tvůj lkání vězňů, a podlé velikosti síly své zanechej ostatků k smrti oddaných.

¹² A odpláť sousedům našim sedmernásobně do lůna jejich za pohanění, kteréž jsou tobě činili, ó Pane.

¹³ My pak, lid tvůj a ovce pastvy tvé, slaviti tě budeme na věky; od národu do pronárodu vypravovati budeme chválu tvou.

80

¹ Přednímu z kantorů na šošannim, žalm svědectví, Azafovi.

2 Ó pastýři Izraelský, pozoruj, kterýž vodiš Jozefa jako stádo, kterýž sedíš nad cherubíny, ó zastkvějž se.

3 Před Efraimem, Beniaminem a Manasse vzbud' moc svou, a přispěj k spasení našemu.

4 Ó Bože, navrať nás, a dejž, ať nám svítí obličej tvůj, a spaseni budeme.

5 Hospodine Bože zástupů, dokudž se přísně stavěti budeš k modlitbám lidu svého?

6 Nakrmil jsi je chlebem pláče, a dals jim vypiti slz míru velikou.

7 Postavils nás k sváru sousedům našim, a nepřátelé naši aby sobě posměch z nás činili.

8 Ó Bože zástupů, navrať nás, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spaseni budeme.

9 Ty jsi kmen vinný z Egypta přenesl, vyhnal jsi pohany, a vsadils jej.

10 Uprázdnil jsi mu, a učinils, aby se vkořenil, i zemí naplnil.

11 Přikryty jsou hory stínem jeho, a réví jeho jako nejvyšší cedrové.

12 Vypustil ratolesti své až k moři, a až do řeky rozvodý své.

13 I pročež jsi rozbořil hradbu vinice, tak aby každý, kdož by tudy šel, trhati z ní mohl?

14 Vepř divoký zryl ji, a zvěř polní spásla ji.

15 Ó Bože zástupů, obrať se již, popatř s nebe, viz a navštěv kmen vinný tento,

16 Vinici tu, kterouž štípila pravice tvá, a mladistvé réví, kteréž jsi zmocnil sobě.

17 Popálenat' jest ohněm a poroubána, od žehrání obličejje tvého hyne.

18 Budiž ruka tvá nad mužem pravice tvé, nad synem člověka, kteréhož jsi zmocnil sobě,

19 A neodstoupímeť od tebe; zachovej nás při životu, ať jméno tvé vzýváme.

20 Hospodine Bože zástupů, navrať nás zase, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spaseni budeme.

81

1 Přednímu z kantorů na gittit, Azafovi.

2 Plésejte Bohu, síle naší, prokřikujte Bohu Jákobovu.

3 Vezměte žaltář, přidejte buben, harfu libou a loutnu.

4 Trubte trubou na novměsíce, v uložený čas, v den slavnosti naší.

5 Nebo toť jest ustavení v Izraeli, řád Boha Jákobova.

6 Na svědectví v Jozefovi vyzdvihl jej, když byl vyšel proti zemi Egyptské, kdež jsme jazyk neznámý slýchati musili.

7 Osvobodil jsem, dí Bůh, od břemene rameno jeho, a ruce jeho nádob zednických zproštěny byly.

8 V ssoužení tom, když jsi volal, vytrhl jsem tě, vyslyšel jsem tě z skrýše hromu, zkušoval jsem tě při vodách sváru. Sélah.

9 Řeklť jsem: Slyš, lide můj, a osvědčím se tobě, ó Izraeli, budeš-li mne poslouchati,

10 A nebude-li mezi vámi Boha jiného, a nebudeš-li se klaněti bohu cizímu.

11 Já jsem Hospodin Bůh tvůj, kterýž jsem tě vyvedl z země Egyptské, otevři jen ústa svá, a naplnímť je.

¹² Ale neuposlechl lid můj hlasu mého, a Izrael nepřestal na mně,

¹³ A protože pustil jsem je v žádost srdce jejich, i chodili po radách svých.

¹⁴ Ó byt' mne byl lid můj poslouchal, a Izrael po cestách mých chodil,

¹⁵ Tudíž bych já byl nepřátely jejich snížil, a na protivníky jejich obrátil ruku svou.

¹⁶ A ti, kteříž v nenávisti mají Hospodina, úlisně by se jim poddávati musili, i byl by čas jejich až na věky.

¹⁷ A krmil bych je byl jádrem pšenice, a medem z skály sytil bych je.

82

¹ Žalm Azafův. Bůh stojí v shromáždění Božím, u prostřed bohů soud čině, a dí:

² Dokudž souditi budete nespravedlivě, a osoby nešlechetných přijímati? Sélah.

³ Zastávejte bídneho a sirotka, utištěného a chudého spravedliva vyhlašujte.

⁴ Vytrhněte bídneho a nuzného, z ruky nešlechetných vytrhněte ho.

⁵ Ale nevědí nic, nerozumějí nic; ve tmách ustavně chodí, až se proto všickni základové země pohybují.

⁶ Řeklť jsem já byl: Bohové jste, a synové Nejvyššího vy všickni;

⁷ A však jako i jiní lidé zemřete, a jako jeden z knížat padnete.

⁸ Povstaniž, ó Bože, sud' zemi; nebo ty dědičně vládneš všemi národy.

83

¹ Píseň a žalm Azafův.

² Bože, neodmlčujž se, nečiň se neslyše, aniž se upokojuj, ó Bože silný.

³ Nebo aj, nepřátelé tvoji se bouří, a ti, kteříž tě v nenávisti mají, pozdvihují hlavy.

⁴ Chytře tajné rady proti lidu tvému skládají, a radí se proti těm, kteréž ty skrýváš,

⁵ Říkajíce: Podťe, a vyhladíme je, ať nejsou národem, tak aby ani zpomínáno nebylo více jména Izraelova.

⁶ Jednomyslněť se na tom spolu snesli, i smlouvou se proti tobě zavázali,

⁷ Stánkové Idumejští a Izmaelitští, Moábští a Agarenští,

⁸ Gebálští a Ammonitští, a Amalechitští, Filistinští s obyvateli Tyrskými.

⁹ Ano i Assyřtí spojili se s nimi, jsouce na ruku synům Lotovým. Sélah.

¹⁰ Učiniž jim jako Madianským, jako Zizarovi, a jako Jabínovi při potoku Císon,

¹¹ Kteříž jsou do konce vyhlazeni v Endor, a učinění hnůj země.

¹² Nalož s nimi a s vůdci jejich jako s Gorébem, jako s Zébem, jako s Zebahem, a jako s Salmunou, se všemi knížaty jejich.

¹³ Neboť jsou řekli: Uvažme se dědičně v příbytky Boží.

¹⁴ Můj Bože, učiň to, ať jsou jako chumelice, a jako stéblo před větrem.

¹⁵ Jakož oheň spaluje les, a jako plamen zapaluje hory,

16 Tak ty je vichřicí svou stihej, a bouří svou ohrom je.

17 Naplň tváře jejich zahanbením, tak aby hledali jména tvého, Hospodine.

18 Nechať se hanbí a děsí na věčné časy, a ať potupu nesou a zahynou.

19 A tak ať poznají, že ty, kterýž sám jméno máš Hospodin, jsi nejvyšší nade vši zemí.

84

1 Přednímu z kantorů na gittit, synů Chóre, žalm.

2 Jak jsou milí příbytkové tvoji, Hospodine zástupů!

3 Žádostiva jest a velice touží duše má po síncích Hospodinových; srdce mé, i tělo mé pléše k Bohu živému.

4 Ano i ten vrabec našel sobě místo a vlaštovice hnízdo, v němž by schránila mladé své, při oltářích tvých, Hospodine zástupů, králi můj a Bože můj.

5 Blahoslavení, kteříž přebývají v domě tvém, tiť tebe na věky chváliti budou. Sélah.

6 Blahoslavený člověk, jehož síla jest Hospodin, a v jejichž srdci jsou stezky kroků jejich,

7 Ti, kteříž jdouce přes údolí moruší, za studnici jej sobě pokládají, na něž i déšť požehnání přichází.

8 Berou se houf za houfem, a ukazují se před Bohem na Sionu.

9 Hospodine Bože zástupů, vyslyš modlitbu mou, pozoruj, ó Bože Jákobův. Sélah.

10 Pavézo naše, popatř, ó Bože, a viz tvář pomazaného svého.

11 Nebo lepší jest den v síncích tvých, než jinde tisíc; zvolil jsem sobě raději u prahu seděti v domě Boha svého, nežli přebývati v stáncích bezbožníků.

12 Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti i slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.

13 Hospodine zástupů, blahoslavený člověk, kterýž naději skládá v tobě.

85

1 Přednímu z kantorů, synů Chóre, žalm.

2 Laskavěs se, Hospodine, někdy ukazoval k zemi své, přivedls zase z vězení Jákoba.

3 Odpustil jsi nepravost lidu svého, přikryls všeliký hřích jejich. Sélah.

4 Zdržels všecken hněv svůj, odvrátils od zůřivosti prchlivost svou.

5 Navratiž se zase k nám, ó Bože spasení našeho, a učiň přítrž hněvu svému proti nám.

6 Zdaliž na věky hněvati se budeš na nás? A protáhneš zůřivost svou od národu do pronárodu?

7 Zdaliž ty obrátě se, neobživíš nás, tak aby se lid tvůj veselil v tobě?

8 Ukaž nám, Hospodine, milosrdenství své, a spasení své dej nám.

9 Ale poslechnu, co říká Bůh ten silný, Hospodin. Jistě žeť mluví pokoj k lidu svému,

a k svatým svým, než aby se nenavracovali zase k bláznovství.

¹⁰ Zajisté žeť jest blízké těm, kteříž se ho bojí, spasení jeho, a přebývati bude sláva v zemi naší.

¹¹ Milosrdenství a víra potkají se spolu, spravedlnost a pokoj dadí sobě políbení.

¹² Víra z země pučiti se bude, a spravedlnost s nebe vyhlédati.

¹³ Dát také Hospodin i časné dobré, tak že země naše vydá úrody své.

¹⁴ Způsobí to, aby spravedlnost před ním šla, když obrátí k cestě nohy své.

86

¹ Modlitba Davidova. Nakloň, Hospodine, ucha svého, a vyslyš mne, neboť jsem chudý a nuzný.

² Ostříhejž duše mé, neboť jsem ten, jehož miluješ; zachovej služebníka svého, ty Bože můj, v tobě naději majícího.

³ Smiluj se nade mnou, Hospodine, k toběť zajisté každého dne volám.

⁴ Potěš duše služebníka svého, neboť k tobě, ó Pane, duše své pozdvihuji.

⁵ Nebo ty jsi, Pane, dobrotivý a lítostivý, a hojný v milosrdenství ke všechněm, kteříž tě vzývají.

⁶ Slyš, Hospodine, modlitbu mou, a pozoruj hlasu žádostí mých.

⁷ V den ssoužení svého vzývám tě, nebo mne vyslycháš.

⁸ Nenít žádného tobě podobného mezi bohy, ó Pane, a není takových skutků, jako jsou tvoji.

9 Všickni národové, kteréž jsi učinil, přicházejíce, skláněti se budou před tebou, Pane, a ctíti jméno tvé.

10 Nebo jsi ty veliký, a činíš divné věci, ty jsi Bůh sám.

11 Vyuč mne, Hospodine, cestě své, abych chodil v pravdě tvé; ustav srdce mé v bázni jména svého.

12 I budu tě oslavovati, Pane Bože můj, z celého srdce svého a ctíti jméno tvé na věky,

13 Poněvadž milosrdenství tvé veliké jest nade mnou, a vytrhls duši mou z jámy nejhlubší.

14 Ó Bože, povstaliť jsou pyšní proti mně, a rota násilníků hledají bezživotí mého, ti, kteříž tě sobě nepředstavují.

15 Ale ty Pane, Bože silný, lítostivý a milostivý, shovívající a hojný v milosrdenství, i pravdomluvný,

16 Vzhlédniž na mne, a smiluj se nade mnou, obdař silou svou služebníka svého, a zachovávej syna děvky své.

17 Prokaž ke mně znamení dobrotivosti, tak aby vidouce to ti, kteříž mne nenávidí, zahanbeni byli, že jsi ty mi, Hospodine, spomohl, a mne potěšil.

87

1 Synům Chóre, žalm a píseň. Základ svůj na horách svatých.

2 Milujet Hospodin, totiž brány Sionské, nade všechny příbytky Jákobovy.

3 Přeslavněť jsou to věci, kteréž se o tobě hlásají, ó město Boží. Sélah.

⁴ Připomínati budu Egypt a Babylon před svými známými, ano i Filistinské a Tyrské i Mouřeníny, že se tu každý z nich narodil.

⁵ An i o Sionu praveno bude: Ten i onen jest rodem z něho, sám pak Nejvyšší utvrdí jej.

⁶ Sečteť Hospodin při popisu národy, a dí, že tento se tu narodil. Sélah.

⁷ Tou příčinou zpívají s plésáním o tobě všechny moci života mého.

88

¹ Píseň a žalm synů Chóre, přednímu zpěváku na machalat k zpívání, vyučující, složený od Hémana Ezrachitského.

² Hospodine, Bože spasení mého, ve dne i v noci k tobě volám.

³ Vstupiž před obličej tvůj modlitba má, nakloň ucha svého k volání mému.

⁴ Neboť jest naplněna trápeními duše má, a život můj až k hrobu se přiblížil.

⁵ Počten jsem mezi ty, kteříž se dostávají do jámy; připodobněn jsem člověku beze vší síly.

⁶ Mezi mrtvé jsem odložen, jako zmordovaní ležící v hrobě, na něž nezpomínáš více, kteříž od ruky tvé vyhlazeni jsou.

⁷ Spustils mne do jámy nejzpodnější, do nejtemnějšího a nejhlubšího místa.

⁸ Dolehla na mne prchlivost tvá, a vším vlnobitím svým přikvačil jsi mne. Sélah.

⁹ Daleko jsi vzdálil mé známé ode mne, jimž jsi mne velice zošklivil, a tak jsem sevřín, že mi nelze nijakž vyjítí.

¹⁰ Zrak můj hyne trápením; na každý den vzývám tě, Hospodine, ruce své před tebou rozprostíraje.

¹¹ Zdali před mrtvými učiníš zázrak? Aneb vstanou-liž mrtví, aby tě oslavovali? Sélah.

¹² I zdali bude ohlašováno v hrobě milosrdenství tvé, a pravda tvá v zahynutí?

¹³ Zdaliž v známost přichází ve tmách div tvůj, a spravedlnost tvá v zemi zapomenutí?

¹⁴ Já pak, Hospodine, k tobě volám, a každého jitra předchází tě modlitba má.

¹⁵ Pročež, ó Hospodine, zamítáš mne, a tvář svou skrýváš přede mnou?

¹⁶ Ztrápený jsem, jako hned maje umřítí od násilí; snáším hrůzy tvé, a děším se.

¹⁷ Hněv tvůj prísňý na mne se obořil, a hrůzy tvé krutě sevřely mne.

¹⁸ Obkličují mne jako voda, na každý den obstupují mne hromadně.

¹⁹ Vzdálil jsi ode mne přítele a tovaryše, a známým svým jsem ve tmě.

89

¹ Vyučující, složený od Etana Ezrachitského.

² O milosrdenstvích Hospodinových na věky zpívati budu, od národu do pronárodu zvěstovati budu pravdu tvou ústy svými.

³ Nebo jsem řekl: Na věky milosrdenství vzdělávati se bude, na nebi utvrdíš pravdu svou, o nížs řekl:

⁴ Učinil jsem smlouvu s vyvoleným svým, přísáhl jsem Davidovi služebníku svému,

⁵ Že až na věky utvrdím símě tvé, a vzdělám od národu do národu trůn tvůj. Sélah.

⁶ Protož oslavují nebesa div tvůj, Hospodine, i pravdu tvou v shromáždění svatých.

⁷ Nebo kdo na nebi přirovnán býti může Hospodinu? Kdo jest podobný Hospodinu mezi syny silných?

⁸ Bůh i v shromáždění svatých strašlivý jest náramně, a hrozný nade všechny vůkol něho.

⁹ Hospodine Bože zástupů, kdo jest jako ty, silný Hospodin? Nebo pravda tvá tobě přistojí všudy vůkol.

¹⁰ Ty panuješ nad dutím moře; když se zdvihají vlny jeho, ty je skrocuješ.

¹¹ Ty jsi jako raněného potřel Egypt, a silným ramenem svým rozptýlil jsi nepřátely své.

¹² Tvát jsou nebesa, tvá také i země, okršlek i plnost jeho ty jsi založil.

¹³ Půlnoční i polední strana, kteréž jsi ty stvořil, i Tábor a Hermon o tvém jménu zpívají.

¹⁴ Tvé rámě jest přemocné, silná ruka tvá, a vyvýšená pravice tvá.

¹⁵ Spravedlnost a soud jsou základem trůnu tvého, milosrdenství a pravda předcházejí tvář tvou.

¹⁶ Blahoslavený lid, kterýž zná zvuk tvůj; tiť, Hospodine, v světle obličje tvého choditi budou.

¹⁷ Ve jménu tvém plésati budou každého dne, a v spravedlnosti tvé vyvýší se.

¹⁸ Nebo sláva síly jejich ty jsi, a z milosti tvé k zvýšení přijde roh náš.

19 Nebo štít náš jest Hospodinův, a svatého Izraelského král náš.

20 Tehdy mluvě u vidění k svatému svému, řekl jsi: Složil jsem pomoc v reku udatném, zvýšil jsem vybraného z lidu.

21 Nalezl jsem Davida služebníka svého, olejem svým svatým pomazal jsem ho.

22 A protož budeť s ním stále ruka má, ano i ramenem svým posilovati ho budu.

23 Nebudeť ho moci nuziti nepřítel, ani člověk nešlechtný trápiti.

24 Nebo potru před tváří jeho protivníky jeho, a ty, kteříž ho nenávidí, porazím.

25 Nadto pravda má a milosrdenství mé s ním bude, a ve jménu mém vyvýšen bude roh jeho.

26 A vložím na moře ruku jeho, a na řeky pravici jeho.

27 On volaje ke mně, dí: Ty jsi otec můj, Bůh silný můj a skála spasení mého.

28 Já také za prvorozeného vystavím jej, a za vyššího králů zemských.

29 Na věky zachovám jemu milosrdenství své, a smlouva s ním stálá bude.

30 Učiním i to, aby na věky trvalo símě jeho, a trůn jeho jako dnové nebes.

31 Jestliže by pak synové jeho opustili zákon můj, a v soudech mých nechodili,

32 Jestliže by ustanovení mých poškrvnili, a přikázání mých neostříhali:

33 Tedy navštívím metlou přestoupení jejich, a trestáním nepravost jejich,

34 Ale milosrdenství svého neodejmu od něho,

aniž klamati budu proti pravdě své.

³⁵ Nepoškrvnímť smlouvy své, a toho, což vyšlo z úst mých, nezměním.

³⁶ Jednou jsem přísáhl skrze svatost svou, nesklamámť Davidovi,

³⁷ Že símě jeho na věky bude, a trůn jeho jako slunce přede mnou,

³⁸ Jako měsíc utvrzeno bude na věky, a jako svědkové na obloze hodnověrní.

³⁹ Ale ty jsi jej zavrhl a potupil, rozhněvals se na pomazaného svého.

⁴⁰ Zavrhl jsi smlouvu s služebníkem svým, povrhls korunu jeho na zem.

⁴¹ Roztrhal jsi všechny ohrady jeho, a bašty jeho jsi rozválel.

⁴² Derou jej všickni, kteříž tudy jdou; jest ku posměchu i sousedům svým.

⁴³ Vyvýšil jsi pravici protivníků jeho, obveselils všechny nepřátely jeho.

⁴⁴ Ztupils i ostří meče jeho, aniž jsi dal jemu, aby ostáti mohl v boji.

⁴⁵ Učinils přítrž okrase jeho, a trůn jeho svrhl jsi na zem.

⁴⁶ Ukrátil jsi dnů mladosti jeho, a hanbous jej přiodíl. Sélah.

⁴⁷ Až dokud, Hospodine? Na věky-liž se skrývati budeš? Tak-liž hořeti bude jako oheň prchlivost tvá?

⁴⁸ Rozpomeniž se na mne, jak kratičkový jest věk můj. Zdaliž jsi pak nadarmo stvořil všechny syny lidské?

⁴⁹ Kdo z lidí může tak živ býti, aby neokusil

smrti? Kdo vytrhne život svůj z hrobu? Sélah.

⁵⁰ Kdež jsou milosrdenství tvá první, ó Pane? Příkladu jsi učinil Davidovi, v pravdě své.

⁵¹ Pamatuj, Pane, na útržky činěné služebníkům tvým, a jak jsem já nosil v lůně svém potupu ode všech nejmocnějších národů,

⁵² Jak jsou utrhalí nepřátelé tvoji, Hospodine, jak jsou utrhalí šlepečím pomazaného tvého.

⁵³ Budiž pochválen Hospodin na věky, Amen i Amen.

90

¹ Modlitba Mojžíše, muže Božího. Pane, ty jsi býval příbytek náš od národu do pronárodu.

² Prvé, než hory stvořeny byly, nežlis sformoval zemi, a okršlek světa, ano hned od věků a až na věky, ty jsi Bůh silný.

³ Ty přivodíš člověka na to, aby setrín byl, říká: Navrattež se zase, synové lidští.

⁴ Nebo by tisíc let přetrval, jest to před očima tvýma jako den včerejší, a bdění noční.

⁵ Povodní zachvacuješ je; jsou sen, a jako bylina hned v jitře pomíjející.

⁶ Toho jitra, kteréhož vykvetne, mění se, u večer pak jsou podřata, usychá.

⁷ Ale my hyneme od hněvu tvého, a prochlivostí tvou jsme zděšeni.

⁸ Nebo jsi položil nepravosti naše před sebe, a tajnosti naše na světlo obličje svého.

⁹ Pročež všickni dnové naši v náhle přebíhají pro tvé rozhněvání; k skončení let svých docházíme jako řeč.

¹⁰ Všech dnů let našich jest let sedmdesáte, aneb jest-li kdo silnějšího přirození, osmdesát let, a i to, což nejzdrárnějšího v nich, jest práce a bída, a když to pomine, tožť ihned rychle zaletíme.

¹¹ Ale kdo jest, ješto by znal přisnost hněvu tvého, a ostýchal se zůřivosti tvé?

¹² Naučiž nás počítati dnů našich, abychom uvodili moudrost v srdce.

¹³ Navrať se zase, Hospodine, až dokud prodléváš? Mějž lítost nad služebníky svými.

¹⁴ Nasyť nás hned v jitře svým milosrdenstvím, tak abychom prozpěvovati, a veseliti se mohli po všecky dny naše.

¹⁵ Obveseliž nás podlé dnů, v nichž jsi nás ssužoval, a let, v nichž jsme okoušeli zlého.

¹⁶ Budiž zřejmé při služebnících tvých dílo tvé, a okrasa tvá při synech jejich.

¹⁷ Budiž nám přítomná i ochotnost Hospodina Boha našeho, a díla rukou našich potvrď mezi námi, díla, pravím, rukou našich potvrď.

91

¹ Ten, kdož v skrýši Nejvyššího přebývá, v stínu Všemohoucího odpočívati bude.

² Díím Hospodinu: Útočiště mé a hrad můj, Bůh můj, v němž naději skládati budu.

³ Onť zajisté vysvobodí tě z osídla lovce, a od nejedovatějšího nakažení morního.

⁴ Brky svými přikryje tě, a pod křídly jeho bezpečen budeš; místo štítu a pavézy budeš míti pravdu jeho.

5 Nebudeš se báti přístrachu nočního, ani střely létající ve dne.

6 Ani nakažení morního, vlekoucího se v mrákotě, ani povětrí morního, v polední čas hubícího.

7 Padne jich po boku tvém tisíc, a deset tisíců po pravici tvé, ale k tobě se to nepřiblíží.

8 Očima toliko svýma to spatříš, a odplatě bezbožných se podíváš.

9 Poněvadž jsi Hospodina, kterýž útočiště mé jest, a Nejvyššího za svůj příbytek položil,

10 Nepřihodí se tobě nic zlého, aniž se přiblíží jaká rána k stánku tvému.

11 Nebo andělům svým přikázal o tobě, aby tě ostříhali na všech cestách tvých.

12 Na rukou ponesou tě, abys neurazil o kámen nohy své.

13 Po lvu a bazališku choditi budeš, a pošlapáš lviče i draka.

14 Poněvadž mne, dí Bůh, zamiloval, vysvobodím jej, a vyvýším; nebo poznal jméno mé.

15 Vzývati mne bude, a vyslyším jej; já s ním budu v ssoužení, vytrhnu a oslavím jej.

16 Dlouhostí dnů jej nasytím, a ukáži jemu spasení své.

92

1 Žalm a píseň, ke dni sobotnímu.

2 Dobré jest oslavovati Hospodina, a žalmy zpívati jménu tvému, ó Nejvyšší,

3 Zvěstovati každé jitro milosrdenství tvé, a pravdu tvou každé noci,

4 Při nástroji o desíti strunách, při loutně, a při harfě s písničkou.

5 Nebo jsi mne rozveselil, Hospodine, skutky svými, o skutcích rukou tvých zpívati budu.

6 Jak velicí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Velmi hluboká jsou myšlení tvá.

7 Èlověk hovadný nezná toho, aniž blázen rozumí tomu,

8 Že vyrostají bezbožní jako bylina, a kvetou všickni činitelé nepravosti, aby vyhlazeni byli na věky.

9 Ty pak, ó Nejvyšší, že na věky jsi Hospodin.

10 Nebo aj, nepřátelé tvoji, Hospodine, nebo aj, nepřátelé tvoji zahynou; rozptýleni budou všickni činitelé nepravosti.

11 Můj pak roh vyzdvihneš jako jednorožcův, pokropen budu olejem novým.

12 I podívá se oko mé na ty, jenž mne špehují, a o těch nešlechetnících, jenž proti mně povstávají, ušima svýma uslyším.

13 Spravedlivý jako palma kvěsti bude, a jako cedr na Libánu rozloží se.

14 Štípení v domě Hospodinově v síňcích Boha našeho kvěsti budou.

15 Ještě i v šedinách ovoce ponesou, spanilí a zelení budou,

16 Aby to zvěstováno bylo, že přímý jest Hospodin, skála má, a že nepravosti žádné při něm není.

93

1 Hospodin kraluje, v důstojnost se oblékl, oblékl se Hospodin v sílu, a přepásal se; také

okršlek země upevnil, aby se nepohnul.

² Utvrzení jest trůn tvůj přede všemi časy, od věčnosti ty jsi.

³ Pozdvihují se řeky, ó Hospodine, pozdvihují řeky zvuku svého, pozdvihují řeky vlnobítí svých.

⁴ Nad zvuk mnohých vod, nad sílu vln mořských mnohem silnější jest na výsostech Hospodin.

⁵ Svědectví tvá jsou velmi jistá, domu tvému ušlechtilá svatost, Hospodine, až na věky.

94

¹ Bože silný pomst, Hospodine, Bože silný pomst, zastkvěj se.

² Zdvihni se, ó soudce vši země, a dej odplatu pyšným.

³ Až dokud bezbožní, Hospodine, až dokud bezbožní budou plésati,

⁴ Žvátí a hrdě mluví, honosíce se, všickni činitelé nepravosti?

⁵ Lid tvůj, Hospodine, potíráti a dědictví tvé bédovati?

⁶ Vdovy a příchozí mordovati, a sirotky hubiti,

⁷ Říkajíce: Nehledí na to Hospodin, aniž tomu rozumí Bůh Jákobův?

⁸ Rozumějte, ó vy hovadní v lidu, a vy blázni, kdy srozumíte?

⁹ Zdali ten, jenž učinil ucho, neslyší? A kterýž stvořil oko, zdali nespatří?

¹⁰ Zdali ten, jenž tresce národy, nebude kárati, kterýž učí lidi umění?

¹¹ Hospodintí zná myšlení lidská, že jsou pouhá marnost.

¹² Blahoslavený jest ten muž, kteréhož ty cvičíš, Hospodine, a z zákona svého jej vyučuješ.

¹³ Abys mu způsobil pokoj před časy zlými, až by za tím vykopána byla bezbožníku jáma.

¹⁴ Neboť neopustí Hospodin lidu svého, a dědictví svého nezanechá,

¹⁵ Ale až k spravedlnosti navrátí se soud, a za ním všickni upřímého srdce.

¹⁶ Kdož by se byl o mne zasadil proti zlostníkům? Kdo by se byl za mne postavil proti těm, jenž páší nepravost?

¹⁷ Kdyby mi Hospodin nebyl ku pomoci, tudíž by se byla octla duše má v mlčení.

¹⁸ Již jsem byl řekl: Klesla noha má, ale milosrdenství tvé, ó Hospodine, zdrželo mne.

¹⁹ Ve množství přemýšlování mých u vnitřnosti mé, tvá potěšování obveselovala duši mou.

²⁰ Zdaliž se k tobě přitovaryší stolice převráceností těch, jenž vynášejí nátisk mimo spravedlnost,

²¹ Jenž se shlukují proti duši spravedlivého, a krev nevinnou odsuzují?

²² Ale Hospodin jest mým hradem vysokým, a Bůh můj skalou útočiště mého.

²³ Onť obrátí na ně nepravost jejich, a zlostí jejich zahladí je, zahladí je Hospodin Bůh náš.

95

¹ Podte, zpívejme Hospodinu, prokřikujme skále spasení našeho.

² Přejděme obličej jeho s díkčiněním, žalmy prozpěvu jemu.

³ Nebo Hospodin jest Bůh veliký, a král veliký nade všechny bohy,

⁴ V jehož rukou základové země, a vrchové hor jeho jsou.

⁵ Jehož jest i moře, nebo on je učinil, i země, kterouž ruce jeho sformovaly.

⁶ Podte, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším.

⁷ Onť jest zajisté Bůh náš, a my jsme lid pastvy jeho, a stádo rukou jeho. Dnes uslyšíte-li hlas jeho,

⁸ Nezatvrzujte srdce svého, jako při popuzení, a v den pokušení na poušti,

⁹ Kdežto pokoušeli mne otcové vaši, zkusilít jsou mne, a viděli skutky mé.

¹⁰ Za čtyřidceti let měl jsem nesnáz s národem tím, a řekl jsem: Lid tento bloudí srdcem, a nepoznali cest mých.

¹¹ Jimž jsem přísáhl v hněvě svém, že nevejdou v odpočinutí mé.

96

¹ Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu všechna země.

² Zpívejte Hospodinu, dobrořečte jménu jeho, zvěstujte den po dni spasení jeho.

³ Vypravujte mezi národy slávu jeho, mezi všemi lidmi divy jeho.

⁴ Nebo veliký Hospodin, a vši chvály hodný, i hrozný jest nade všechny bohy.

⁵ Všickni zajisté bohové národů jsou modly, ale Hospodin nebesa učinil.

⁶ Sláva a důstojnost před ním, síla i okrasa v svatyni jeho.

⁷ Vzdejte Hospodinu čeledi národů, vzdejte Hospodinu čest i moc.

⁸ Vzdejte Hospodinu čest jména jeho, přineste dary, a vejděte do síňcí jeho.

⁹ Sklánějte se Hospodinu v okrase svatoti, boj se obličejů jeho všechna země.

¹⁰ Rcete mezi pohany: Hospodin kraluje, a že i okršlek zemský upevněn bude, tak aby se nepohnul, a že souditi bude lidi spravedlivě.

¹¹ Rozveseltež se nebesa, a pléšej země, zvuč moře, i což v něm jest.

¹² Pléšej pole a vše, což na něm, tehdáž ať prospěvuje všechno dříví lesní,

¹³ Před tváří Hospodina; neboť se béře, béře se zajisté, aby soudil zemi. Budeť souditi okršlek světa v spravedlnosti, a národy v pravdě své.

97

¹ Hospodin kraluje, pléšej země, a vesel se ostrovů všechno množství.

² Oblak a mrákota jest vůkol něho, spravedlnost a soud základ trůnu jeho.

³ Oheň předchází jej, a zapaluje vůkol nepřátely jeho.

⁴ Zasvěcujíť se po okršlku světa blýskání jeho; to viduc země, děsí se.

⁵ Hory jako vosk rozplývají se před obličejem Hospodina, před obličejem Panovníka vší země.

⁶ Nebesa vypravují o jeho spravedlnosti, a slávu jeho spatřují všickni národové.

⁷ Zastyďte se všickni, kteříž sloužíte rytinám, kteříž se chlubíte modlami; sklánějte se před ním všickni bohové.

⁸ To uslyše Sion, rozveselí se, a zpléší dcery Judské z příčiny soudů tvých, Hospodine.

⁹ Nebo ty, Hospodine, jsi nejvyšší na vší zemi, a velice jsi vyvýšený nade všechny bohy.

¹⁰ Vy, kteříž milujete Hospodina, mějte v nenávisti to, což zlého jest; onť ostříhá duší svatých svých, a z ruky bezbožníků je vytrhuje.

¹¹ Světlo vsáto jest spravedlivým, a radost těm, kteříž jsou upřímého srdce.

¹² Veselte se, spravedliví v Hospodinu, a oslavujte památku svatosti jeho.

98

¹ Žalm. Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť jest divné věci učinil; spomohla mu pravice jeho, a rámě svatosti jeho.

² V známost uvedl Hospodin spasení své, před očima národů zjevil spravedlnost svou.

³ Rozpomenul se na milosrdenství své, a na pravdu svou k domu Izraelskému; všechny končiny země vidí spasení Boha našeho.

⁴ Prokřikuj Hospodinu všeka země; zvuk vydejte, prozpěvujte, a žalmy zpívejte.

⁵ Žalmy zpívejte Hospodinu na citaře, k citaře i hlasem přízpěvujte.

⁶ Trubami a zvučnými pozouny hlas vydejte před králem Hospodinem.

⁷ Zvuč moře i to, což v něm jest, okršlek světa i ti, kteříž na něm bydlí.

⁸ Řeky rukama plésejte, spolu i hory prozpěvujte,

⁹ Před Hospodinem; neboť se béře, aby soudil zemi. Budeť souditi okršlek světa v spravedlnosti, a národy v pravosti.

99

¹ Hospodin kraluje, užasněte se národové; sedí nad cherubíny, pohniž se země.

² Hospodin na Sionu veliký, a vyvýšený jest nade všechny lidi.

³ Oslavujte jméno tvé veliké a hrozné, nebo svaté jest.

⁴ Moc zajisté králova miluje soud; ty jsi ustanovil práva, soud a spravedlnost v Jákobovi ty konáš.

⁵ Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánějte se u podnoží noh jeho, svatýť jest.

⁶ Mojžíš a Aron mezi kněžími jeho, a Samuel mezi vzývajícími jméno jeho; volávali k Hospodinu, a on je vyslychal.

⁷ V sloupu oblakovém mluvíval k nim; kteřížto když ostríhali svědectví jeho, i ustanovení jim vydal.

⁸ Hospodine Bože náš, tys je vyslychal, Bože, bývals jim milostiv, i když jsi je trestal pro výstupky jejich.

⁹ Vyvyšujte Hospodina Boha našeho, a sklánějte se na hoře svaté jeho; neboť jest svatý Hospodin Bůh náš.

100

¹ Žalm k díků činění. Prokřikuj Hospodinu všeska země.

² Služte Hospodinu s veselím, předstupte před obličej jeho s prozpěvováním.

³ Vězte, že Hospodin jest Bůh; on učinil nás, a ne my sami sebe, abychom byli lid jeho, a ovce pastvy jeho.

⁴ Vcházejte do bran jeho s díkčiněním, a do síní jeho s chvalami; oslavujte jej, a dobrořečte jménu jeho.

⁵ Nebo dobrý jest Hospodin, na věky milosrdenství jeho, a od národu až do pronárodu pravda jeho.

101

¹ Žalm Davidův. O milosrdenství a soudu zpívati budu, tobě, ó Hospodine, žalmy budu zpívati.

² Opatrně se míti budu na cestě přímé, až přijdeš ke mně; choditi budu ustavičně v upřímnosti srdce svého i v domě svém.

³ Nepředstavímť sobě před oči věci nešlechtné; skutek uchylujících se v nenávisti mám, nepřichytít se mne.

⁴ Srdce převrácené odstoupí ode mne, zlého nebudu oblibovati.

⁵ Škodícího jazykem bližnímu svému tajně, tohoť vytnu; očí vysokých a mysli naduté nikoli nebudu moci trpěti.

⁶ Oči mé na pravdomluvné v zemi, aby sedali se mnou; kdož chodí po cestě upřímé, tenť mi sloužiti bude.

⁷ Nebude bydleti v domě mém činící lest, a mluvící lež nebude míti místa u mne.

⁸ Každého jitra pléniti budu všecky nešlechtné z země, abych tak vyplénil z města Hospodinova všecky, kdož páší nepravost.

102

¹ Modlitba chudého, když sevřín jsa, před Hospodinem vylévá žádosti své.

² Hospodine, slyš modlitbu mou, a volání mé přijdiž k tobě.

³ Neskrývej tváři své přede mnou, v den ssoužení mého nakloň ke mně ucha svého; když k tobě volám, rychle vyslyš mne.

⁴ Nebo mizejí jako dým dnové moji, a kosti mé jako ohniště vypáleny jsou.

⁵ Poraženo jest jako bylina, a usvadlo srdce mé, tak že jsem chleba svého jísti zapomenul.

⁶ Od hlasu lkání mého přilnuly kosti mé k kůži mé.

⁷ Podobný jsem učiněn pelikánu na poušti, jsem jako výr na pustinách.

⁸ Bdím, a jsem jako vrabec osamělý na střeše.

⁹ Každý den utrhnají mi nepřátelé moji, a posměvači moji proklínají mnou.

¹⁰ Nebo jídám popel jako chléb, a k nápoji svému slz přiměšuji,

¹¹ Pro rozhněvání tvé a zažžený hněv tvůj; nebo zdvihna mne, hodils mnou.

¹² Dnové moji jsou jako stín nachýlený, a já jako tráva usvadl jsem.

¹³ Ale ty, Hospodine, na věky zůstáváš, a památka tvá od národu až do pronárodu.

14 Ty povstana, smiluješ se nad Sionem, nebo čas jest učiniti milost jemu, a čas uložený přišel.

15 Nebo líbost mají služebníci tvoji v kamení jeho, a nad prachem jeho slítují se,

16 Aby se báli pohané jména Hospodinova, a všickni králové země slávy tvé,

17 Když by Hospodin vzdělal Sion, a ukázal se v slávě své,

18 Když by popatřil k modlitbě poníženého lidu, nepohrdaje modlitbou jejich.

19 Budeť to zapsáno pro budoucí potomky, a lid, kterýž má stvořen býti, chváliti bude Hospodina,

20 Že shlédł s výsosti svatosti své. Hospodin s nebe na zemi že popatřil,

21 Aby vyslyšel vzdychání vězňů, a rozvázal ty, kteříž již k smrti oddání byli,

22 Aby vypravovali na Sionu jméno Hospodinovo, a chválu jeho v Jeruzalémě,

23 Když se spolu shromáždí národové a království, aby sloužili Hospodinu.

24 Ztrápilť jest na cestě sílu mou, ukrátil dnů mých,

25 Až jsem řekl: Můj Bože, nebeř mne u prostřed dnů mých; od národu zajisté až do pronárodu jsou léta tvá,

26 I prvé nežlis založil zemi, a dílo rukou svých, nebesa.

27 Onať pominou, ty pak zůstáváš; všechny ty věci jako roucho zvetšejí, jako oděv změníš je, a změněny budou.

28 Ty pak jsi tentýž, a léta tvá nikdy nepřestanou.

29 Synové služebníků tvých bydleti budou, a símě jejich zmocní se před tebou.

103

1 Davidův. Dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé jménu svatému jeho.

2 Dobrořeč duše má Hospodinu, a nezapomínej se na všechna dobrodiní jeho,

3 Kterýž odpouští tobě všechny nepravosti, kterýž uzdravuje všechny nemoci tvé,

4 Kterýž vysvobozuje od zahynutí život tvůj, kterýž tě korunuje milosrdenstvím a mnohým slitováním,

5 Kterýž nasycuje dobrými věcmi ústa tvá, tak že se obnovuje jako orlice mladost tvá.

6 Èiní, což spravedlivého jest, Hospodin, a soudy všechněm utištěným.

7 Znamé učinil Mojžíšovi cesty své, synům Izraelským skutky své.

8 Lítostivý a milostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a mnohého milosrdenství.

9 Nebudeť ustavičně žehrati, ani na věky hněvu držeti.

10 Ne podle hříchů našich nakládá s námi, ani vedlé nepravostí našich odplacuje nám.

11 Nebo jakož jsou vysoko nebesa nad zemí, tak jest vyvýšené milosrdenství jeho nad těmi, kteříž se ho bojí.

12 A jak daleko jest východ od západu, tak daleko vzdálil od nás přestoupení naše.

13 Jakož se slitovává otec nad dětmi, tak se slitovává Hospodin nad těmi, kteříž se hobojí.

14 Onť zajisté zná slepení naše, v paměti má, že prach jsme.

15 Dnové člověka jsou jako tráva, a jako květ polní, tak kvete.

16 Jakž vítr na něj povane, anť ho není, aniž ho již více pozná místo jeho.

17 Milosrdenství pak Hospodinovo od věků až na věky nad těmi, kteříž se ho bojí, a spravedlnost jeho nad syny synů,

18 Kteříž ostríhají smlouvy jeho, a pamatují na příkázání jeho, aby je činili.

19 Hospodin na nebesích utvrdil trůn svůj, a kralování jeho nade vším panuje.

20 Dobrořečte Hospodinu andělé jeho, kteříž jste mocní v síle, a činíte slovo jeho, poslušní jsouc hlasu slova jeho.

21 Dobrořečte Hospodinu všickni zástupové jeho, služebníci jeho, kteříž činíte vůli jeho.

22 Dobrořečte Hospodinu všickni skutkové jeho, na všech místech panování jeho. Dobrořeč duše má Hospodinu.

104

1 Dobrořeč duše má Hospodinu. Hospodine Bože můj, velmi jsi veliký, velebnost a krásu jsi oblékl.

2 Přioděls se světlem jako rouchem, roztáhlš nebesa jako kortýnu.

3 Kterýž sklenul na vodách paláce své, kterýž užívá hustých oblaků místo vozů, a vznáší se na peří větrovém.

⁴ Kterýž činí posly své duchy, služebníky své oheň plápolající.

⁵ Založil zemi na sloupích jejich, tak že se nepohne na věky věků.

⁶ Propastí jako rouchem byl jsi ji přioděl, i nad horami stály vody.

⁷ K žehraní tvému rozběhly se, před hřmotem hromu tvého pospíšily,

⁸ (Vystoupily hory, snížilo se údolí), na místo, kteréž jsi jim založil.

⁹ Meze jsi položil, aby jich nepřestupovaly, ani se navracovaly k příkrývání země.

¹⁰ Kterýž vypouštíš potoky přes údolé, aby tekli mezi horami,

¹¹ A nápoj dávali všechněm živočichům polním. Tuť uhašují oslové divocí žízeň svou.

¹² Při nich hnízdí se ptactvo nebeské, a z prostřed ratolestí hlas svůj vydává.

¹³ Kterýž svlažuješ hory z výsostí svých, aby ovocem činů tvých sytila se země.

¹⁴ Dáváš, aby rostla tráva dobytku, a bylina ku potřebě člověku, abys tak vyvodil chléb z země,

¹⁵ A víno, jenž obveseluje srdce člověka. Èiní, aby se stkvěla tvář od oleje, ano i pokrmem zdržuje život lidský.

¹⁶ Nasyceno bývá i dříví Hospodinovo, cedrové Libánští, kteréž štípil.

¹⁷ Na nichž se ptáci hnízdí, i čáp příbytek svůj má na jedlí.

¹⁸ Hory vysoké jsou kamsíků, skály útočiště králíků.

19 Učinil měsíc k jistým časům, a slunce zná západ svůj.

20 Uvodíš tmu, a bývá noc, v níž vybíhají všickni živočichové lesní:

21 Lvičata řvoucí po loupeži, aby hledali od Boha silného pokrmu svého.

22 Když slunce vychází, zase shromažďují se, a v doupatech svých se ukládají.

23 Èlověk vychází ku práci své, a k dílu svému až do večera.

24 Jak mnozí a velcí jsou skutkové tvoji, Hospodine! Všeckys je moudře učinil, plná jest země bohatství tvého.

25 V moři pak velikém a přeširokém, tamť jsou hmyzové nescíslní, a živočichové malí i velcí.

26 Tuť bárky přecházejí i velryb, kteréhož jsi stvořil, aby v něm hrál.

27 Všecko to na tě očekává, abys jim dával pokrm časem svým.

28 Když jim dáváš, sbírají; když otvíráš ruku svou, nasyceni bývají dobrými věcmi.

29 Když skrýváš tvář svou, rmoutí se; když odjímáš ducha jejich, hynou, a v prach svůj se navracejí.

30 Vysíláš ducha svého, a zase stvořeni bývají, a obnovuješ tvář země.

31 Budiž sláva Hospodinova na věky, rozveselujž se Hospodin v skutcích svých.

32 On když pohledí na zemi, anaf se třese; když se dotkne hor, anť se kouří.

33 Zpívati budu Hospodinu, dokudž jsem živ; žalmy Bohu svému zpívati budu, pokudž mne stává.

³⁴ Libé bude přemyšlování mé o něm, jáť rozveselím se v Hospodinu.

³⁵ Ó by hříšníci vyhynuli z země, a bezbožných aby již nebylo. Dobrořeč duše má Hospodinu. Halelujah.

105

¹ Oslavujte Hospodina, ohlašujte jméno jeho, oznamujte mezi národy skutky jeho.

² Zpívejte jemu, žalmy prozpěvujte jemu, rozmlouvejte o všech divných skutcích jeho.

³ Chlubte se jménem svatým jeho; vesel se srdce těch, kteříž hledají Hospodina.

⁴ Hleďte Hospodina a síly jeho, hleďte tváři jeho ustavičně.

⁵ Rozpomínejte se na divné skutky jeho, kteréž činil, na zázraky jeho a na soudy úst jeho,

⁶ Símě Abrahamovo, služebníka jeho, synové Jákobovi, vyvolení jeho.

⁷ Onť jest Hospodin Bůh náš, na vší zemi soudové jeho.

⁸ Pamatuje věčně na smlouvu svou, na slovo, kteréž přikázal až do tisíce pokolení,

⁹ Kteréž upevnil s Abrahamem, a na přísahu svou učiněnou Izákovi.

¹⁰ Nebo ji utvrdil Jákobovi za ustanovení, Izraelovi za smlouvu věčnou,

¹¹ Pravě: Tobě dám zemi Kananejskou za podíl dědictví vašeho,

¹² Ješto jich byl malý počet, malý počet, a ještě v ní byli pohostinu.

¹³ Přecházeli zajisté z národu do národu, a z království k jinému lidu.

14 Nedopustil žádnému ublížiti jim, ano i krále pro ně trestal, řka:

15 Nedotýkejte se pomazaných mých, a prorokům mým nečiňte nic zlého.

16 Když přivolav hlad na zemi, všecku hůl chleba polámал,

17 Poslal před nimi muže znamenitého, jenž za služebníka prodán byl, totiž Jozefa.

18 Jehož nohy sevřeli pouty, železa podniknouti musil,

19 Až do toho času, když se zmínka stala o něm; řeč Hospodinova zkusila ho.

20 Poslav král, propustiti ho rozkázal, panovník lidu svobodna ho učinil.

21 Ustanovil ho pánem domu svého, a panovníkem všeho vladařství svého,

22 Aby vládl i knížaty jeho podlé své líbosti, a starce jeho vyučoval moudrosti.

23 Potom všel Izrael do Egypta, a Jákob pohostinu byl v zemi Chamově.

24 Kdež rozmnožil Bůh lid svůj náramně, a učinil, aby silnější byl nad nepřátely své.

25 Změnil mysl těchto, aby v nenávisti měli lid jeho, a aby ukládali lest o služebnících jeho.

26 I poslal Mojžíše slouhu svého, a Arona, kteréhož vyvolil.

27 Kteríž předložili jim slova znamení jeho a zázraků v zemi Chamově.

28 Poslal tmu, a zatmělo se, aniž odporná byla slovu jeho.

29 Obrátil vody jejich v krev, a zmořil ryby v nich.

30 Vyдалa země jejich množství žab, i v pokoleních králů jejich.

31 Řekl, i přišla směsice žízal, a stěnice na všechny končiny jejich.

32 Dal místo deště krupobití, oheň hořící na zemi jejich,

33 Tak že potloukl réví jejich i fíkoví jejich, a zpřerážel dříví v krajině jejich.

34 Řekl, i přišly kobylinky a chroustů nesčíslné množství.

35 I sežrali všelikou bylinu v krajině jejich, a pojedli úrody země jejich.

36 Nadto pobil všecko prvorozené v zemi jejich, počátek všeliké síly jejich.

37 Tedy vyvedl své s stříbrem a zlatem, aniž byl v pokoleních jejich, ješto by se poklesl.

38 Veselili se Egyptští, když tito vycházeli; nebo byl připadl na ně strach Izraelských.

39 Roztáhl oblak k zastírání jich, a oheň k osvěcování noci.

40 K žádosti přivedl křepelky, a chlebem nebeským sytil je.

41 Otevřel skálu, i tekly vody, a odcházely přes vyprahlá místa jako řeka.

42 Nebo pamětliv byl na slovo svatosti své, k Abrahamovi služebníku svému mluvené.

43 Protož vyvedl lid svůj s radostí, s prozpěvováním vyvolené své.

44 A dal jim země pohanů, a tak úsilí národů dědičně obdrželi,

45 Aby zachovávali ustanovení jeho, a práv jeho ostríhali. Halelujah.

106

¹ Halelujah. Oslavujte Hospodina, nebo dobrý jest, nebo na věky milosrdenství jeho.

² Kdo může vymluviti nesmírnou moc Hospodinovu, a vypraviti všecku chválu jeho?

³ Blahoslavení, kteříž ostríhají soudu, a činí spravedlnost každého času.

⁴ Pamatuj na mne, Hospodine, pro milost k lidu svému, navštěv mne spasením svým,

⁵ Abych užíval dobrých věcí s vyvolenými tvými, a veselil se veselím národu tvého, a chlubil se spolu s dědictvím tvým.

⁶ Zhřešili jsme i s otci svými, neprávě jsme činili, a bezbožnost páchali.

⁷ Otcové naši v Egyptě nerozuměli předivným skutkům tvým, aniž pamatovali na množství milosrdenství tvých, ale odporní byli při moři, při moři Rudém.

⁸ A však vysvobodil je pro jméno své, aby v známost uvedl moc svou.

⁹ Nebo přimluvil moři Rudému, a vyschlo; i provedl je skrze hlubiny, jako po poušti.

¹⁰ A tak zachoval je od ruky toho, jenž jich nenáviděl, a vyprostil je z ruky nepřítelů.

¹¹ V tom přikryly vody ty, kteříž je ssužovali, nezůstalo ani jednoho z nich.

¹² A ačkoli věřili slovům jeho, a zpívali chválu jeho,

¹³ Však rychle zapomenuli na skutky jeho, a nečekali na radu jeho;

¹⁴ Ale jati jsouce žádostí na poušti, pokoušeli Boha silného na pustinách.

15 I dal jim, čehož se jim chtělo, a však dopustil hubenost na život jejich.

16 Potom, když horlili proti Mojžíšovi v vojště, a Aronovi, svatému Hospodinovu,

17 Otevřevši se země, požřela Dátana, a přikryla zběh Abironovu.

18 A roznicen byl oheň na rotu jejich, plamen spálil bezbožníky.

19 Udělali i tele na Orébě, a skláněli se slitině.

20 A změnivše slávu svou v podobiznu vola, jenž jí trávu,

21 Zapomněli na Boha silného, spasitele svého, kterýž činil veliké věci v Egyptě.

22 A předivné v zemi Chamově, přehrozné při moři Rudém.

23 Pročež řekl, že je vyplení, kdyby se byl Mojžíš, vyvolený jeho, nepostavil v té mezeře před ním, a neodvrátil prchlivosti jeho, aby nehubil.

24 Za tím zošklivili sobě zemi žádanou, nevěříce slovu jeho.

25 A repcíce v staních svých, neposlouchali hlasu Hospodinova.

26 A protož pozdvihl ruky své proti nim, aby je rozmetal po poušti,

27 A aby rozptýlil símě jejich mezi pohany, a rozehnal je do zemí.

28 Spřáhli se také byli s modlou Belfegor, a jedli oběti mrch.

29 A tak dráždili Boha skutky svými, až se na ně obořila rána,

30 Až se postavil Fínes, a pomstu vykonal, i přetržena jest rána ta.

³¹ Což jest mu počteno za spravedlnost od národu do pronárodu, a až na věky.

³² Opět ho byli popudili při vodách sváru, až se i Mojžíšovi zle stalo pro ně.

³³ Nebo k hořkosti přivedli ducha jeho, a pronesl ji rty svými.

³⁴ K tomu nevyplénili ani národů těch, o kterýchž jim byl Hospodin poručil,

³⁵ Ale směšující se s těmi národy, naučili se skutkům jejich,

³⁶ A sloužili modlám jejich, kteréž jim byly osídlem.

³⁷ Obětovali zajisté syny své a dcery své ďáblům.

³⁸ A vylili krev nevinnou, krev synů svých a dcer svých, kteréž obětovali trapidlům Kananejským, tak že poškrvněna jest země těmi vraždami.

³⁹ I zmazali se skutky svými, a smilnili činy svými.

⁴⁰ Protož rozpáliv se v prchlivosti Hospodin na lid svůj, v ošklivost vzal dědictví své.

⁴¹ A vydal je v ruce pohanů. I panovali nad nimi ti, jenž je v nenávisti měli,

⁴² A utiskali je nepřátelé jejich, tak že snížení jsou pod ruku jejich.

⁴³ Mnohokrát je vysvobozoval, oni však popouzeli ho radou svou, pročež potlačeni jsou pro nepravost svou.

⁴⁴ A však patřil na úzkost jejich, a slyšel křik jejich.

⁴⁵ Nebo se rozpomenul na smlouvu svou s nimi, a želel toho podle množství milosrdenství

svých,

⁴⁶ Tak že naklonil k nim lítostí všechny, kteříž je u vězení drželi.

⁴⁷ Zachovej nás, Hospodine Bože náš, a shromazď nás z těch pohanů, abychom slavili jméno tvé svaté, a chlubili se v chvále tvé.

⁴⁸ Požehnaný Hospodin Bůh Izraelský od věků až na věky. Na to rciž všecken lid: Amen, Halelujah.

107

¹ Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho.

² Nechtě o tom vypravují ti, kteříž jsou vykoupeni skrze Hospodina, jak je on vykoupil z ruky těch, kteříž je ssužovali,

³ A shromáždil je z zemí, od východu a od západu, od půlnoci i od moře.

⁴ Bloudili po poušti, po cestách pustých, města k přebývání nenacházejíce.

⁵ Hladovití a žízniví byli, až v nich svadla duše jejich.

⁶ Když volali k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich vytrhl je,

⁷ A vedl je po cestě přímé, aby přišli do města k bydlení.

⁸ Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými,

⁹ Poněvadž napájí duši žíznivou, a duši hladovitou naplňuje dobrými věcmi.

¹⁰ Kteříž sedí ve tmě a v stínu smrti, sevříní jsouce bídou i železy,

11 Protože odporni byli řečem Boha silného, a radou Nejvyššího pohrdli.

12 Pročež ponížil bídou srdce jejich, padli, a nebylo pomocníka.

13 Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí je vysvobozuje.

14 Vyvodí je z temností a stínu smrti, a svazky jejich trhá.

15 Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými,

16 Poněvadž láme brány měděné, a závory železné posekává.

17 Blázni pro cestu převrácenosti své, a pro nepravosti své v trápení bývají.

18 Oškliví se jim všeliký pokrm, až se i k branám smrti přibližují.

19 Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje.

20 Posílá slovo své, a uzdravuje je, a vysvobozuje je z hrobu.

21 Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými,

22 A obětující oběti chvály, ať vypravují skutky jeho s prozpěvováním.

23 Kteří se plaví po moři na lodech, pracující na velikých vodách,

24 Tiť vídají skutky Hospodinovy, a divy jeho v hlubokosti.

25 Jakž jen dí, hned se strhne vítr bouřlivý, a dme vlny mořské.

²⁶ Vznášejí se k nebi, sstupují do propasti, duše jejich v nebezpečení rozplývá se.

²⁷ Motají se a nakloňují jako opilý, a všecko umění jejich mizí.

²⁸ Když volají k Hospodinu v ssoužení svém, z úzkostí jejich je vysvobozuje.

²⁹ Proměňuje bouři v utišení, tak že umlkne vlnobití jejich.

³⁰ I veselí se, že utichlo; a tak přivodí je k břehu žádostivému.

³¹ Nechať oslavují před Hospodinem milosrdenství jeho, a divné skutky jeho před syny lidskými.

³² Necht' ho vyvyšují v shromáždění lidu, a v radě starců chválí jej.

³³ Obrací řeky v poušť, a prameny vod v suchost,

³⁴ Zemi úrodnou v slatinnou, pro zlost obyvatelů jejich.

³⁵ Pustiny obrací v jezera, a zemi vyprahlou v prameny vod.

³⁶ I osazuje na ní hladovité, aby stavěli města k bydlení.

³⁷ Kteríž osívají pole, a dělají vinice, a shromáždují sobě užitek úrody.

³⁸ Takt' on jim žehná, že se rozmnožují velmi, a dobytka jejich neumenšuje.

³⁹ A někdy pak umenšení a snížení bývají ukrotenstvím, bídou a truchlostí,

⁴⁰ Když vylévá pohrdání na knížata, dopouštěje, aby bloudili po poušti bezcestné.

⁴¹ Onť vyzdvihuje nuzného z trápení, a rozmnožuje rodinu jako stádo.

⁴² Necht' to spatřují upřímí, a rozveselí se, ale všeliká nepravost ať zacpá ústa svá.

⁴³ Ale kdo jest tak moudrý, aby toho šetřil, a vyrozumíval mnohému milosrdenství Hospodinu?

108

¹ Píseň a žalm Davidův.

² Hotovo jest srdce mé, Bože, zpívati a oslavovati tě budu, také i sláva má.

³ Probud' se loutno a harfo, když v svitání povstávám.

⁴ Slaviti tě budu mezi lidmi, Hospodine, a tobě žalmy prozpěvovati mezi národy.

⁵ Nebo nad nebesa větší jest milosrdenství tvé, a až k nejvyšším oblakům pravda tvá.

⁶ Vyvyšíš se nad nebesa, ó Bože, a nade všecku zemi sláva tvá.

⁷ Ať jsou vysvobození milí tvoji, zachovávejž je pravící svou, a vyslyš mne.

⁸ Bůh mluvil skrze svatost svou; veseliti se budu, že budu děliti Sichem, a údolí Sochet že rozměřím.

⁹ Můjť jest Galád, můj i Manasses, a Efraim síla hlavy mé, Juda učitel můj.

¹⁰ Moáb medenice k umývání mému, na Edoma uvrhu obuv svou, proti Palestině troubiti budu.

¹¹ Kdo mne uvede do města hrazeného? Kdo mne zprovodí až do Idumejské země?

¹² Zdali ne ty, ó Bože, kterýž jsi nás byl zavrhl, a nevycházeš, ó Bože, s vojsky našimi?

¹³ Uděliž nám pomoci proti nepříteli, nebo marná jest pomoc lidská.

14 V Bohu udatně sobě počínati budeme, a on pošlapá nepřátely naše.

109

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Ó Bože chvály mé, nečiň se neslyše.

² Nebo ústa nešlechtného a ústa lstivá proti mně se otevřela, mluvili proti mně jazykem lživým.

³ A slovy jizlivými osočili mne, válčí proti mně beze vší příčiny.

⁴ Protivili mi se za mé milování, ješto jsem se za ně modlíval.

⁵ Odplacují se mi zlým za dobré, a nenávisť za milování mé.

⁶ Postav nad ním bezbožníka, a protivník ať mu stojí po pravici.

⁷ Když před soudem stane, ať zůstane za nešlechtného, a prosba jeho budiž jemu k hříchu.

⁸ Budiž dnů jeho málo, a úřad jeho vezmi jiný.

⁹ Budtež děti jeho sirotci, a žena jeho vdovou.

¹⁰ Budtež běhouni a tuláci synové jeho, žebřete, vyhnáni jsouce z poustek svých.

¹¹ Přitáhni k sobě lichevník všecko, cožkoli má, a úsilé jeho rozchvátejte cizí.

¹² Nebudiž, kdo by mu chtěl milosrdenství prokázati, aniž buď, kdo by se smiloval nad sirotky jeho.

¹³ Potomci jeho z kořen vyřáti budte, v druhém kolenu vyhlazeno buď jméno jejich.

14 Přijdiž na paměť nepravost předků jeho před Hospodinem, a hřích matky jeho nebud' shlazen.

15 Budtež před Hospodinem ustavičně, až by vyhladil z země památku jejich,

16 Proto že nepamatoval, aby činil milosrdenství, ale protivenství činil člověku chudému a nuznému a sevřenému bolestí srdce, aby jej zamordoval.

17 Poněvadž miloval zlořečení, nechať přijde na něj; neměl líbosti v požehnání, nechať se vzdálí od něho.

18 A tak budiž oblečen v zlořečenství jako v svůj oděv, a ať vejde do vnitřností jeho jako voda, a jako olej do kostí jeho.

19 Budiž jemu to jako plášť k přiodívání, a jako pás k ustavičnému opasování.

20 Taková mzda přijdiž mým protivníkům od Hospodina, a mluvícím zlé věci proti duši mé.

21 Ty pak, Hospodine Pane, nalož se mnou laskavě pro jméno své, nebo dobré jest milosrdenství tvé; vytrhni mne.

22 Jsemť zajisté chudý a nuzný, a srdce mé raněno jest u vnitřnostech mých.

23 Jako stín, když se nachyluje, ucházeti musím; honí se za mnou jako za kobyilkou.

24 Kolena má klesají postem, a tělo mé vyschlo z tučnosti.

25 Nadto jsem jim za posměch; když mne uhlédají, potřásají hlavami svými.

26 Spomoz mi, ó Hospodine Bože můj, zachovej mne podlé milosrdenství svého,

27 Tak aby poznati mohli, že jest to ruka tvá, a

že jsi ty, Hospodine, učinil to.

²⁸ Necht' oni jakkoli zlořečí, ty dobrořeč; kteříž povstali, necht' se zastydí, aby se veselil služebník tvůj.

²⁹ Budtež oblečeni protivníci moji v zahanbení, a necht' se odějí jako pláštěm hanbou svou.

³⁰ Slaviti budu Hospodina velice ústy svými, a u prostřed mnohých chváliti jej budu,

³¹ Proto že stojí po pravici nuznému, aby ho zachoval od těch, kteříž odsuzují život jeho.

110

¹ Davidův žalm. Řekl Hospodin Pánu mému: Sed' na pravici mé, dokudž nepoložím nepřátel tvých za podnože noh tvých.

² Berlu moci tvé vyšle Hospodin z Siona, řka: Panuj u prostřed nepřátel svých.

³ Lid tvůj dobrovolný v den boje tvého v ozdobě svatosti, z života hned v svitání jako rosa plod tvůj bude.

⁴ Přisáhl Hospodin, a nebude želeťi toho, řka: Ty jsi kněz na věky podlé řádu Melchisedechova.

⁵ Pán po pravici tvé potře v den hněvu svého krále.

⁶ Soud činiti bude mezi národy, porážku hroznou učiní, potře i hlavu panující nad mnohými krajinami.

⁷ Z potoka na cestě píti bude, a protož povýší hlavy.

111

¹ Halelujah. Slaviti budu Hospodina z celého srdce, v radě přímých i v shromáždění;

2 Veliké skutky Hospodinovy, a patrné všichni, kteří v nich líbost mají;

3 Slavné a překrásné dílo jeho, a spravedlnost jeho zůstávající na věky.

4 Památku způsobil předivnými skutky svými milostivý a milosrdný Hospodin.

5 Pokrm dal těm, kteří se ho bojí, pamětliv jsa věčně na smlouvu svou.

6 Mocné skutky své oznámil lidu svému, dav jim dědictví pohanů.

7 Skutkové rukou jeho pravda a soud, a nepohnutelní všichni rozkazové jeho.

8 Upevnění na věčnou věčnost; učinění jsou v pravdě a v pravosti.

9 Vykoupení poslav lidu svému, přikázal na věky smlouvu svou; svaté a hrozné jest jméno jeho.

10 Počátek moudrosti jest bázeň Hospodina; rozumu výborného nabývají všichni, kteříž činí ty věci; chvála jeho zůstává na věky.

112

1 Halelujah. Blahoslavený muž, kterýž se bojí Hospodina, a v přikázáních jeho má velikou líbost.

2 Mocné na zemi bude símě jeho, rodina upřímých požehnání dojde.

3 Zboží a bohatství v domě jeho, a spravedlnost jeho zůstává na věky.

4 Vzchází ve tmách světlo upřímým, milostivý jest, milosrdný a spravedlivý.

5 Dobrý člověk slitovává se i půjčuje, a řídí své věci s soudem.

⁶ Nebo nepohne se na věky, v paměti věčné bude spravedlivý.

⁷ Slyše zlé noviny, nebojí se; stálé jest srdce jeho, a doufá v Hospodina.

⁸ Utvrzené srdce jeho nebojí se, až i uzří pomstu na svých nepřátelích.

⁹ Rozděluje štědře, a dává nuzným; spravedlnost jeho zůstává na věky, roh jeho bude vyvýšen v slávě.

¹⁰ Bezbožný vida to, zlobiti se, zuby svými škřipěti a schnouti bude; žádost bezbožníků zahyne.

113

¹ Halelujah. Chvalte služebníci Hospodinovi, chvalte jméno Hospodinovo.

² Budiž jméno Hospodinovo požehnáno od tohoto času až na věky.

³ Od východu slunce až do západu jeho chváleno buď jméno Hospodinovo.

⁴ Vyvýšenť jest nade všechny národy Hospodin, a nad nebesa sláva jeho.

⁵ Kdo jest rovný Hospodinu Bohu našemu, kterýž vysoko bydlí?

⁶ Kterýž snižuje se, aby všechno spatřoval, což jest na nebi i na zemi.

⁷ Vyzdvihuje z prachu nuzného, a z hnoje vyvyšuje chudého,

⁸ Aby jej posadil s knížaty, s knížaty lidu svého.

⁹ Kterýž vzdělává neplodnou v čeled, a matku veselící se z dítek. Halelujah.

114

¹ Když vycházel Izrael z Egypta, a rodina Jákobova z národu jazyka cizího,

² Byl Juda posvěcením jeho, Izrael panováním jeho.

³ To když vidělo moře, uteklo, Jordán nazpět se obrátil.

⁴ Hory poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehňata.

⁵ Coť bylo, ó moře, že jsi utíkalo? Jordáne, že jsi nazpět se obrátil?

⁶ Ó hory, že jste poskakovaly jako skopci, pahrbkové jako jehňata?

⁷ Pro přítomnost Panovníka třásla jsem se já země, pro přítomnost Boha Jákobova,

⁸ Kterýž obrací i tu skálu v jezero vod, a škremen v studnici vod.

115

¹ Ne nám, Hospodine, ne nám, ale jménu svému dej čest, pro milosrdenství své a pro pravdu svou.

² Proč mají říkati pohané: Kdež jest nyní Bůh jejich?

³ Ješto Bůh náš jest na nebi, čině všecko, což se mu líbí.

⁴ Modly pak jejich jsou stříbro a zlato, dílo rukou lidských.

⁵ Ústa mají, a nemluví, oči mají, a nevidí.

⁶ Uši mají, a neslyší, nos mají, a nečijí.

⁷ Ruce mají, a nemakají, nohy mají, a nechodí, aniž volati mohou hrdlem svým.

⁸ Nechať jsou jim podobni, kteříž je dělají, a kdožkoli v nich doufají.

⁹ Izraeli, doufej v Hospodina, nebo spomocníkem a štítem takových on jest.

¹⁰ Dome Aronův, doufej v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest.

¹¹ Kteríž se bojíte Hospodina, doufejte v Hospodina, spomocníkem a štítem takových on jest.

¹² Hospodin rozpomena se na nás, požehná; požehná domu Izraelovu, požehná i domu Aronovu.

¹³ Požehná bojícím se Hospodina, malým, i velikým.

¹⁴ Rozmnoží Hospodin vás, vás i syny vaše.

¹⁵ Požehnaní vy od Hospodina, kterýž učinil nebesa i zemi.

¹⁶ Nebesa jsou nebesa Hospodinova, zemi pak dal synům lidským.

¹⁷ Ne mrtví chváliti budou Hospodina, ani kdo ze všech těch, kteříž sstupují do místa mlčení,

¹⁸ Ale my dobrořečiti budeme Hospodinu od tohoto času až na věky. Halelujah.

116

¹ Miluji Hospodina, proto že vyslýchá hlas můj a pokorné modlitby mé.

² Nebo naklonil ucha svého ke mně, když jsem ho vzýval ve dnech svých.

³ Obklíčilyt mne byly bolesti smrti, a úzkosti hrobu potkaly mne; sevření a truchlost přišla na mne.

⁴ I vzýval jsem jméno Hospodinovo, řka: Prosím, ó Hospodine, vysvobod' duši mou.

⁵ Milostivý Hospodin a spravedlivý, Bůh náš lítostivý.

⁶ Ostříhá sprostných Hospodin; znuzen jsem byl, a spomohl mi.

⁷ Navratiž se, duše má, do odpočinutí svého, poněvadž Hospodin jest dobrodince tvůj.

⁸ Nebo jsi vytrhl duši mou od smrti, oči mé od slz, nohu mou od poklesnutí.

⁹ Ustavičně choditi budu před Hospodinem v zemi živých.

¹⁰ Uvěřil jsem, protože i mluvil jsem, ačkoli jsem byl velmi ztrápený.

¹¹ Já jsem byl řekl v pospíchání: Všeliký člověk jest lhář.

¹² Ěím se odplatím Hospodinu za všechna dobrodiní jeho mně učiněná?

¹³ Kalich mnohého spasení vezmu, a jméno Hospodinovo vzývati budu.

¹⁴ Sliby své Hospodinu splním, teď přede vším lidem jeho.

¹⁵ Drahá jest před očima Hospodinovýma smrt svatých jeho.

¹⁶ Ó Hospodine, že jsem služebník tvůj, služebník, pravím, tvůj, syn děvky tvé, rozvázal jsi svazky mé.

¹⁷ Tobě obětovati budu obět díků činění, a jméno Hospodinovo vzývati budu.

¹⁸ Sliby své Hospodinu splním, teď přede vším lidem jeho,

¹⁹ V síňcích domu Hospodinova, u prostřed tebe, Jeruzaléme. Halelujah.

117

¹ Chvalte Hospodina všickni národové, velebtež ho všickni lidé.

² Neboť jest rozšířeno nad námi milosrdenství jeho, a pravda Hospodinova na věky. Halelujah.

118

¹ Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo na věky trvá milosrdenství jeho.

² Rciž nyní, Izraeli, že na věky milosrdenství jeho.

³ Rciž nyní, dome Aronův, že na věky milosrdenství jeho.

⁴ Rcetež nyní bojící se Hospodina, že na věky milosrdenství jeho.

⁵ V úzkosti vzýval jsem Hospodina, a vyslyšev, uprostrannil mi Hospodin.

⁶ Hospodin se mnou, nebudu se báti. Co mi může učiniti člověk?

⁷ Hospodin se mnou jest mezi pomocníky mými, pročez já podívám se těm, kteříž mne mají v nenávisti.

⁸ Lépe jest doufati v Hospodina, než naději skládati v člověku.

⁹ Lépe jest doufati v Hospodina, nežli naději skládati v knížatech.

¹⁰ Všickni národové obklíčili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je.

¹¹ Mnohokrát obklíčili mne, ale ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je.

¹² Ssuli se na mne jako včely, však zhasli jako oheň z trní: nebo ve jménu Hospodinovu vyplénil jsem je.

13 Velmi jsi ztuha na mne dotíral, abych padl, ale Hospodin spomohl mi.

14 Síla má a písnička má jest Hospodin, on byl můj vysvoboditel.

15 Hlas prokřikování a spasení v staních spravedlivých. Pravice Hospodinova dokázala síly,

16 Pravice Hospodinova vyvýšila se, pravice Hospodinova dokázala síly.

17 Neumruť, ale živ budu, abych vypravoval skutky Hospodinovy.

18 Trestaltě mne přísně Hospodin, ale smrti mne nevydal.

19 Otevřetež mi brány spravedlnosti, a vejda do nich, oslavovati budu Hospodina.

20 Tať jest brána Hospodinova, kterouž spravedliví vcházejí.

21 Tuť já tě oslavovati budu, nebo jsi mne vyslyšel, a byls můj vysvoboditel.

22 Kámen, kterýž zavrhli stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní.

23 Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima.

24 Tentot jest den, kterýž učinil Hospodin, a protož radujme se a veselme se v něm.

25 Prosím, Hospodine, zachovávej již; prosím, Hospodine, dávej již šťastný prospěch.

26 Požehnaný, jenž se béře ve jménu Hospodinovu; dobrořečíme vám z domu Hospodinova.

27 Bůh silný Hospodin, onť se zasněl nám, važte beránky až k rohům oltáře.

28 Bůh silný můj ty jsi, protož slaviti tě budu,

Bože můj, vyvyšovati tě budu.

²⁹ Oslavujtež Hospodina, neboť jest dobrý, nebo na věky milosrdenství jeho.

119

¹ Aleph. Blahoslavení ti, kteříž jsou ctného obcování, kteříž chodí v zákoně Hospodinově.

² Blahoslavení, kteříž ostríhají svědectví jeho, a kteříž ho celým srdcem hledají.

³ Nečiní zajisté nepravosti, ale krácejí po cestách jeho.

⁴ Ty jsi přikázal, aby pilně bylo ostríháno rozkazů tvých.

⁵ Ó by spraveny byly cesty mé k ostríhání ustanovení tvých.

⁶ Tehdážť nebudu zahanben, když budu patřiti na všechna přikázání tvá.

⁷ Oslavovati tě budu v upřímnosti srdce, když se vyučovati budu právům spravedlnosti tvé.

⁸ Ustanovení tvých budu ostríhati s pilností, toliko neopouštěj mne.

⁹ Beth. Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova tvého.

¹⁰ Celým srdcem svým hledám tebe, nedopouštějž mi blouditi od přikázání tvých.

¹¹ V srdci mém skládám řeč tvou, abych nehřešil proti tobě.

¹² Ty chvály hodný Hospodine, vyuč mne ustanovením svým.

¹³ Rty svými vypravuji o všech soudech úst tvých.

14 Z cesty svědectví tvých raduji se více, než z největšího zboží.

15 O přikázáních tvých přemyšluji, a patřím na stezky tvé.

16 V ustanoveních tvých se kochám, aniž se zapomínám na slovo tvé.

17 Gimel Tu milost učin s služebníkem svým, abych, dokudž jsem živ, ostříhal slova tvého.

18 Otevři oči mé, abych spatřoval divné věci z zákona tvého.

19 Příchozí jsem na tom světě, neukryvejž přede mnou přikázání svých.

20 Umdlévá duše má pro žádost soudů tvých všelikého času.

21 Vyhlazuješ pyšné, zlořečené, kteříž bloudí od přikázání tvých.

22 Odejmi ode mne útržku a potupu, neboť ostříhám svědectví tvých.

23 Také i knížata se zasazují, a mluví proti mně, služebník pak tvůj přemýšlí o ustanoveních tvých.

24 Svědectví tvá zajisté jsou mé rozkoše a moji rádcové.

25 Daleth Přilnula k prachu duše má; obživíž mne podle slova svého.

26 Cesty své předložil jsem, a vyslychals mne; vyuč mne ustanovením svým.

27 Cestě rozkazů tvých dej ať vyrozumívám, a ať přemýšlím o divných skutcích tvých.

28 Rozplývá se zámutkem duše má, očerstviž mne podle slova svého.

29 Cestu lživou odvrát ode mne, a zákon svůj z milosti dej mi.

30 Cestu pravou jsem vyvolil, soudy tvé sobě předkládám.

31 Svědectví tvých se přídržím, Hospodine, nedejž mi zahanbenu býti.

32 Cestou rozkazů tvých poběhnu, když ty rozšíříš srdce mé.

33 He Vyuč mne, Hospodine, cestě ustanovení svých, kteréž bych ostříhal do konce.

34 Dej mi ten rozum, ať šetřím zákona tvého, a ať ho ostříhám celým srdcem.

35 Dej, ať chodím cestou přikázání tvých; nebo v tom svou rozkoš skládám.

36 Nakloň srdce mého k svědectvím svým, a ne k lakomství.

37 Odvrát oči mé, ať nehledí marnosti; na cestě své obživ mne.

38 Potvrď služebníku svému řeči své, kterýž se oddal k službě tvé.

39 Odvrát ode mne pohanění, jehož se bojím; nebo soudové tvoji dobří jsou.

40 Aj, toužím po rozkázáních tvých; dej, ať jsem živ v spravedlnosti tvé.

41 Vav Ó ať se přiblíží ke mně milosrdenství tvá, Hospodine, a spasení tvé vedlé řeči tvé,

42 Tak abych odpovědítí uměl utrhači svému skutkem, že doufání skládám v slovu tvém.

43 A nevynímej z úst mých slova nejpravějšího; neboť na soudy tvé očekávám.

44 I budu ostříhati zákona tvého ustavičně, od věků až na věky,

45 A bez přestání choditi na širokosti, neboť jsem se dotázal rozkazů tvých.

46 Nýbrž mluviti budu o svědectvích tvých i před králi, a nebudu se hanbiti.

47 Nebo rozkoš svou skládám v přikázáních tvých, kteráž jsem zamiloval.

48 Přičinímť i ruce své k přikázáním tvým, kteráž miluji, a přemýšleti budu o ustanoveních tvých.

49 Zajin Rozpomeň se na slovo k služebníku svému, kterýmž jsi mne ubezpečil.

50 Toť jest má útěcha v ssoužení mém, že mne slovo tvé obživuje.

51 Pyšní mi se velmi posmívají, však od zákona tvého se neuchylují.

52 Neboť se rozpomínám na soudy tvé věčné, Hospodine, kterýmiž se potěšuji.

53 Děším se nad bezbožnými, kteříž opouštějí zákon tvůj.

54 Ustanovení tvá jsou mé písničky na místě mého putování.

55 Rozpomínám se i v noci na jméno tvé, Hospodine, a ostříhám zákona tvého.

56 Toť mám odtud, abych ostříhal rozkazů tvých.

57 Cheth Díl můj, řekl jsem, Hospodine, ostříhati výmluvnosti tvé.

58 Modlívám se milosti tvé v celém srdci: Smiluj se nade mnou podle slova svého.

59 Rozvážil jsem na mysli cesty své, a obrátil jsem nohy své k tvým svědectvím.

60 Pospíchámť a neodkládám ostříhati rozkazů tvých.

61 Rota bezbožníků zloupila mne, na zákon tvůj

se nezapomínám.

⁶² O půlnoci vstávám, abych tě oslavoval v soudech spravedlnosti tvé.

⁶³ Účastník jsem všech, kteříž se bojí tebe, a těch, kteříž ostříhají přikázání tvých.

⁶⁴ Milosrdenství tvého, Hospodine, plná jest země, ustanovením svým vyuč mne.

⁶⁵ Teth Dobrotivě jsi nakládal s služebníkem svým, Hospodine, podle slova svého.

⁶⁶ Pravému soudu a umění vyuč mne, nebo jsem přikázáním tvým uvěřil.

⁶⁷ Prvé než jsem snížen byl, bloudil jsem, ale nyní výmluvnosti tvé ostříhám.

⁶⁸ Dobrý jsi ty a dobrotivý, vyuč mne ustanovením svým.

⁶⁹ Složití jsou lež proti mně pyšní, ale já celým srdcem ostříhám přikázání tvých.

⁷⁰ Zbřidlo jako tuk srdce jejich, já zákonem tvým se potěšuji.

⁷¹ K dobrémuť jest mi to, že jsem pobyl v trápení, abych se naučil ustanovením tvým.

⁷² Za lepší sobě pokládám zákon úst tvých, nežli na tisíce zlata a stříbra.

⁷³ Jod Ruce tvé učinily a sformovaly mne, dej mi ten rozum, abych se naučil přikázáním tvým,

⁷⁴ Tak aby bojící se tebe mne vidouce, radovali se, že na slovo tvé očekávám.

⁷⁵ Seznávámť, Hospodine, že jsou spravedliví soudové tvoji, a že jsi mne hodně potrestal.

⁷⁶ Nechať jest již zřejmé milosrdenství tvé ku potěšení mému, podle řeči tvé mluvené služebníku tvému.

77 Přidtež na mne slitování tvá, abych živ býti mohl; nebo zákon tvůj rozkoš má jest.

78 Zahanbeni buďte pyšní, proto že lstivě chtěli mne podvrátiti, já pak přemýšluji o přikázaních tvých.

79 Obratěž se ke mně, kteříž se bojí tebe, a kteříž znají svědectví tvá.

80 Budiž srdce mé upřímé při ustanoveních tvých, tak abych nebyl zahanben.

81 Kaph Touží duše má po spasení tvém, na slovo tvé očekávám.

82 Hynou i oči mé žádostí výmluvností tvých, když říkám: Skoro-liž mne potěšíš?

83 Ačkoli jsem jako nádoba kožená v dymu, na ustanovení tvá však jsem nezapomenul.

84 Mnoho-liž bude dní služebníka tvého? Skoro-liž soud vykonáš nad těmi, kteříž mi protivenství činí?

85 Vykopali mi pyšní jámy, kterážto věc není podle zákona tvého.

86 Všecka přikázání tvá jsou pravda; bez příčiny mi se protiví, spomoziž mi.

87 Téměřť jsou mne již v nic obrátili na zemi, já jsem však neopustil přikázání tvých.

88 Podle milosrdenství svého obživ mne, abych ostríhal svědectví úst tvých.

89 Lamed Na věky, ó Hospodine, slovo tvé trvánlivé jest v nebesích.

90 Od národu do pronárodu pravda tvá, utvrdil jsi zemi, a tak stojí.

91 Vedlé úsudků tvých stojí to vše do dnešního dne, všecko to zajisté jsou služebníci tvoji.

92 Byť zákon tvůj nebyl mé potěšení, dávno bych byl zahynul v svém trápení.

93 Na věky se nezapomenu na rozkazy tvé; jimi zajisté obživil jsi mne.

94 Tvůjť jsem já, zachovávejž mne; nebo přikázání tvá zpytuji.

95 Očekávajíť na mne bezbožní, aby mne zahubili, já pak svědectví tvá rozvažuji.

96 Každé věci dokonalé vidím skončení; rozkaz tvůj jest přeširoký náramně.

97 Mem Ó jak miluji zákon tvůj, tak že každého dne on jest mé přemyšlování.

98 Nad nepřátely mé moudřejšího mne činíš přikázáními svými; nebo mám je ustavičně před sebou.

99 Nade všechny své učitele rozumnější jsem učiněn; nebo svědectví tvá jsou má přemyšlování.

100 I nad starce opatrnější jsem, nebo přikázání tvých ostříhám.

101 Od každé cesty zlé zdržuji nohy své, abych ostříhal slova tvého.

102 Od soudů tvých se neodvracuji, proto že ty mne vyučuješ.

103 Ó jak jsou sladké dásním mým výmluvnosti tvé, nad med ústům mým.

104 Z přikázání tvých rozumnosti jsem nabyt, a protož všeliké cesty bludné nenávidím.

105 Nun Svíce nohám mým jest slovo tvé, a světlo stezce mé.

106 Přisáhl jsem, což i splním, že chci ostříhati soudů spravedlnosti tvé.

107 Ztrápenýť jsem přenáramně, Hospodine, obživiž mne vedlé slova svého.

108 Dobrovolné oběti úst mých, žádám, oblib, Hospodine, a právům svým vyuč mne.

109 Duše má jest v ustavičném nebezpečství, a však na zákon tvůj se nezapomínám.

110 Polékli jsou mi bezbožní osídlo, ale já od rozkazů tvých se neodvracím.

111 Za dědictví věčné ujal jsem svědectví tvá, neboť jsou radost srdce mého.

112 Naklonil jsem srdce svého k vykonávání ustanovení tvých ustavičně, až i do konce.

113 Samech Výmyslků nenávidím, zákon pak tvůj miluji.

114 Skrýše má a pavéza má ty jsi, na slovo tvé očekávám.

115 Odstuptež ode mne nešlechtníci, abych ostříhal přikázání Boha svého.

116 Zdržujž mne podlé slova svého, tak abych živ byl, a nezahanbuj mne v mém očekáváníí.

117 Posiluj mne, abych zachován byl, a patřil k ustanovením tvým ustavičně.

118 Potlačuješ všecky ty, kteříž odstupují od ustanovení tvých; neboť jest lživá opatrnost jejich.

119 Jako trůsku odmítáš všecky bezbožníky země, a protož miluji svědectví tvá.

120 Děsí se strachem před tebou tělo mé; nebo soudů tvých bojím se.

121 Ajin Ěiním soud a spravedlnost, nevydávejž mne mým násilníkům.

122 Zastup sám služebníka svého k dobrému,

tak aby mne pyšní nepotlačili.

¹²³ Oči mé hynou čekáním na spasení tvé, a na výmluvnost spravedlnosti tvé.

¹²⁴ Nalož s služebníkem svým vedlé milosrdenství svého, a ustanovením svým vyuč mne.

¹²⁵ Služebník tvůj jsem já, dejž mi rozumnost, abych uměl svědectví tvá.

¹²⁶ Ěašť jest, abys se přičinil, Hospodine; zrušili zákon tvůj.

¹²⁷ Z té příčiny miluji přikázání tvá více nežli zlato, i to, kteréž jest nejlepší.

¹²⁸ A proto, že všechny rozkazy tvé o všech věcech pravé býti poznávám, všeliké stezky bludné nenávidím.

¹²⁹ Pe Předivnáť jsou svědectví tvá, a protož jich ostríhá duše má.

¹³⁰ Začátek učení tvého osvěcuje, a vyučuje sprostné rozumnosti.

¹³¹ Ústa svá otvírám, a dychtím, nebo přikázání tvých jsem žádostiv.

¹³² Popatřiž na mne, a smiluj se nade mnou podle práva těch, kteříž milují jméno tvé.

¹³³ Kroky mé utvrzuj v slovu svém, a nedej, aby nade mnou panovati měla jaká nepravost.

¹³⁴ Vysvobod' mne z nátisků lidských, abych ostríhal rozkazů tvých.

¹³⁵ Zasněť tvář svou nad služebníkem svým, a ustanovením svým vyuč mne.

¹³⁶ Potůčkové vod vyplývají z očí mých příčinou těch, kteříž neostríhají zákona tvého.

¹³⁷ Tsade Spravedlivý jsi, Hospodine, a upřímný v soudech svých.

138 Ty jsi vydal spravedlivá svědectví svá, a vši víry hodná.

139 Až svadnu, tak horlím, že se zapomínají na slovo tvé nepřátelé moji.

140 Zprubovanát jest řeč tvá dokonale, tou příčinou ji miluje služebník tvůj.

141 Maličký a opvržený jsem já, však na rozkazy tvé se nezapomínám.

142 Spravedlnost tvá jest spravedlnost věčná, a zákon tvůj pravda.

143 Ssoužení a nátisk mne stihají, přikázání tvá jsou mé rozkoše.

144 Spravedlnost svědectví tvých trvá na věky; dej mi z ní rozumnosti nabýti, tak abych živ býti mohl.

145 Koph Z celého srdce volám, vyslyšíš mne, ó Hospodine, abych ostříhal ustanovení tvých.

146 K tobě volám, vysvobod' mne, abych šetřil svědectví tvých.

147 Předstihám svitání a volám, na tvét slovo očekávám.

148 Předstihají oči mé bdění proto, abych přemýšlel o výmluvnostech tvých.

149 Hlas můj slyš podle svého milosrdenství, Hospodine, podle soudů svých obživ mne.

150 Přibližují se následovníci nešlechtnosti, ti, kteříž se od zákona tvého vzdálili.

151 Ty blíže jsi, Hospodine; nebo všecka přikázání tvá jsou pravda.

152 Jižt to dávno vím o svědectvích tvých, že jsi je stvrdil až na věky.

153 Reš Popatřiž na mé trápení, a vysvobod' mne; neboť se na zákon tvůj nezapomínám.

154 Zasad' se o mou při, a ochraň mne; pro řeč svou obživ mne.

155 Dalekoť jest od bezbožných spasení, nebo nedotazují se na ustanovení tvá.

156 Slitování tvá mnohá jsou, Hospodine; podle soudů svých obživ mne.

157 Jakžkoli jsou mnozí protivníci moji a nepřátelé moji, však od svědectví tvých se neuchyluji.

158 Viděl jsem ty, kteříž se převráceně měli, velmi to těžce nesa, že řeči tvé neostříhali.

159 Popatřiž, žeť rozkazy tvé miluji, Hospodine; podle milosrdenství svého obživ mne.

160 Nejprřednější věc slova tvého jest pravda, a na věky trvá všeliký úsudek spravedlnosti tvé.

161 Šin Knížata mi se protiví bez příčiny, však slova tvého děsí se srdce mé.

162 Já raduji se z řeči tvé tak jako ten, kterýž dochází hojné kořisti.

163 Falše pak nenávidím, a jí v ohavnosti mám; zákon tvůj miluji.

164 Sedmkrát za den chválím tě z soudů tvých spravedlivých.

165 Pokoj mnohý těm, kteříž milují zákon tvůj, a nemají žádné urážky.

166 Očekávám na spasení tvé, Hospodine, a přikázání tvá vykonávám.

167 Ostříhá duše má svědectví tvých, nebo je velice miluji.

168 Ostříhám rozkazů tvých a svědectví tvých; nebo všechny cesty mé jsou před tebou.

169 Thav Předstupiž úpění mé před obličej

tvůj, Hospodine, a podle slova svého uděl mi rozumnosti.

¹⁷⁰ Vejdiž pokorná prosba má před tvář tvou, a vedlé řeči své vytrhni mne.

¹⁷¹ I vynesou rtové moji chválu, když ty mne vyučíš ustanovením svým.

¹⁷² Zpívati bude i jazyk můj slovo tvé, a že všechna přikázání tvá jsou spravedlnost.

¹⁷³ Budiž mi ku pomoci ruka tvá; neboť jsem sobě zvolil přikázání tvá.

¹⁷⁴ Toužím po spasení tvém, Hospodine, a zákon tvůj jest rozkoš má.

¹⁷⁵ Živa bude duše má, a bude tě chváliti, a soudové tvoji budou mi na pomoc.

¹⁷⁶ Bloudím jako ovce ztracená, hledejž služebníka svého, neboť se na přikázání tvá nezapomínám.

120

¹ Píseň stupňů. K Hospodinu v ssoužení svém volal jsem, a vyslyšel mne.

² Hospodine, vysvobod' duši mou od rtů lživých, a od jazyka lstivého.

³ Coť prospěje, aneb coť přidá jazyk lstivý,

⁴ Podobný k střelám přestrojím silného, a k uhlí jalovcovému?

⁵ Běda mně, že pohostinu býti musím v Mešech, a přebývati v saláších Cedarských.

⁶ Dlouho bydlí duše má mezi těmi, kteříž nenávidí pokoje.

⁷ Já ku pokoji, ale když mluvím, oni k boji.

121

¹ Píseň stupňů. Pozdvihuji očí svých k horám, odkudž by mi přišla pomoc.

² Pomoc má jest od Hospodina, kterýž učinil nebe i zemi.

³ Nedopustíť, aby se pohnouti měla noha tvá, nedřímeť strážný tvůj.

⁴ Aj, nedřímeť, ovšem nespí ten, kterýž ostríhá Izraele.

⁵ Hospodin strážce tvůj, Hospodin zastínění tvé tobě po pravici.

⁶ Nebudeť bíti na tě slunce ve dne, ani měsíc v noci.

⁷ Hospodin tě ostríhati bude ode všeho zlého, ostríhati bude duše tvé.

⁸ Hospodin ostríhati tě bude, když vycházeti i vcházeti budeš, od tohoto času až na věky.

122

¹ Píseň stupňů, Davidova. Veselím se z toho, že mi říkáno bývá: Poďme do domu Hospodinova,

² A že se postavují nohy naše v branách tvých, ó Jeruzaléme.

³ Jižtě Jeruzalém ušlechtilé vystaven, a jako v město k sobě vespolek připojen.

⁴ Do něhož vstupují pokolení, pokolení Hospodinova, k svědectví Izraelovu, aby oslavovali jméno Hospodinovo.

⁵ Nebo tamť jsou postaveny stolice soudu, stolice domu Davidova.

⁶ Žádejtež pokoje Jeruzalému, řkouce: Dějž se pokojně těm, kteříž tě milují.

⁷ Budiž pokoj v předhradí tvém, a upokojení na palácích tvých.

⁸ Pro bratří své a přátely své žádati budu pokoje tobě.

⁹ Pro dům Hospodina Boha našeho budu tvého dobrého hledati.

123

¹ Píseň stupňů. K toběť pozdvihuji oči svých, ó ty, kterýž na nebesích přebýváš.

² Aj hle, jakož oči služebníků k rukám pánů jejich, jakož oči děvky k rukám paní její: tak oči naše k Hospodinu Bohu našemu, až by se smiloval nad námi.

³ Smiluj se nad námi, Hospodine, smiluj se nad námi, neboť jsme již příliš potupou nasyceni.

⁴ Jižť jest příliš nasycena duše naše posmíšky bezbožných, a potupou pyšných.

124

¹ Píseň stupňů, Davidova. Byť Hospodina s námi nebylo, rciž nyní, Izraeli,

² Byť Hospodina s námi nebylo, když lidé povstali proti nám:

³ Tehdáž by nás byli za živa sehtili v rozpálení hněvu svého proti nám;

⁴ Tehdáž by nás byly prikvačily vody, proud zachvátil by byl duši naši;

⁵ Tehdáž zachvátily by byly duši naši ty vody zduté.

⁶ Požehnaný Hospodin, kterýž nás nevydal v loupež zubům jejich.

⁷ Duše naše jako ptáče znikla osídla ptáčníků; osídlo se ztrhalo, i vynikli jsme.

⁸ Pomoc naše jest ve jménu Hospodinovu, kterýž učinil nebe i zemi.

125

¹ Píseň stupňů. Ti, kteříž doufají v Hospodina, podobni jsou k hoře Sionu, kteráž se nepohybuje, ale na věky zůstává.

² Okolo Jeruzaléma jsou hory, Hospodin jest vůkol lidu svého, od tohoto času až na věky.

³ Neboť nebude státi sceptrum bezbožníků nad losem spravedlivých, aby nevztáhli spravedliví k nepravosti rukou svých.

⁴ Dobře učiň, Hospodine, dobrým, a těm, kteříž jsou upřímého srdce.

⁵ Ty pak, kteříž se uchylují k cestám svým křivým, zapudiž Hospodin s činiteli nepravosti. Pokoj přijdiž na Izraele.

126

¹ Píseň stupňů. Když zase vedl Hospodin zajaté Sionské, zdálo se nám to jako ve snách.

² Tehdážť byla plná radosti ústa naše, a jazyk náš plésání; tehdáž pravili mezi národy: Veliké věci s nimi učinil Hospodin.

³ Učinilť jest s námi veliké věci Hospodin, a protož veselili jsme se.

⁴ Uvediž zase, ó Hospodine, zajaté naše, tak jako potoky na vyprahlou krajinu.

⁵ Ti, kteříž se slzami rozsivali, s prozpěvováním žíti budou.

⁶ Sem i tam chodící lid s pláčem rozsívá drahé símě, ale potom přijde, s plésáním snášeti bude snopy své.

127

¹ Píseň stupňů, Šalomounova. Nebude-li Hospodin stavěti domu, nadarmo usilují ti, kteříž stavějí jej; nebude-li Hospodin ostríhati města, nadarmo bdí strážný.

² Daremnět jest vám ráno vstávati, dlouho sedati, a jísti chléb bolesti, poněvadž Bůh dává milému svému i sen.

³ Aj, dědictví od Hospodina jsou dítky, a plod života jest mzda.

⁴ Jako střely v ruce udatného, tak jsou dítky zdárné.

⁵ Blahoslavený muž, kterýž by jimi naplnil toul svůj; nebudouť zahanbeni, když v rozepři budou s nepřátely v branách.

128

¹ Píseň stupňů. Blahoslavený každý, kdo se bojí Hospodina, a chodí po cestách jeho.

² Nebo z práce rukou svých živnost míti budeš, blahoslavený budeš, a šťastnět se povede.

³ Manželka tvá jako vinný kmen plodný po bocích domu tvého, dítky tvé jako mladistvé olivové vůkol stolu tvého.

⁴ Aj, takovět bude míti požehnání muž bojící se Hospodina.

⁵ Požehnání tobě uděliž Hospodin z Siona, a ty spatřuj dobré věci Jeruzaléma po všecky dny života svého;

6 A viz syny synů svých, a pokoj nad Izraelem.

129

1 Píseň stupňů. Veliceť jsou mne ssužovali hned od mladosti mé, rciž nyní Izraeli,

2 Veliceť jsou mne ssužovali hned od mladosti mé, a však mne nepřemohli.

3 Po hřbetě mém orali oráči, a dlouhé proháněli brázdy své.

4 Ale Hospodin jsa spravedlivý, zpřetínal prostranky bezbožných.

5 Zahanbeni a zpět obráceni budou všickni, kteříž nenávidí Siona.

6 Budou jako tráva na střechách, kteráž prvé než odrostá, usychá.

7 Z níž nemůže hrsti své naplniti žnec, ani náručí svého ten, kterýž váže snopy.

8 Aníž řeknou tudy jdoucí: Požehnání Hospodinovo budiž s vámi, aneb: Dobrořečíme vám ve jménu Hospodinovu.

130

1 Píseň stupňů. Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine.

2 Pane, vyslyš hlas můj, nakloň uší svých k hlasu pokorných proseb mých.

3 Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí?

4 Ale u tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k tobě zachována byla.

5 Očekávám na Hospodina, očekává duše má, a ještě očekává na slovo jeho.

⁶ Duše má čeká Pána, víc než ponocní svitání, kteříž ponocují až do jitra.

⁷ Očekávejž, Izraeli, na Hospodina; nebo u Hospodina jest milosrdenství, a hojné u něho vykoupení.

⁸ Onť zajisté vykoupí Izraele ze všech nepravostí jeho.

131

¹ Píseň stupňů, Davidova. Hospodine, nepozdvihlotě se srdce mé, ani se povýšily oči mé, aniž jsem se vydal v věci veliké, aneb vyšší nad to, než mi náleží.

² Zdali jsem nepoložil a neupokojil duše své, jako dítě ostavené od matky své? Ostavenému podobná byla ve mně duše má.

³ Doufej, ó Izraeli, v Hospodina, od tohoto času až na věky.

132

¹ Píseň stupňů. Pamětliv buď, Hospodine, na Davida i na všecka trápení jeho,

² Jak se přísahou zavázal Hospodinu, a slib učinil Nejmocnějšímu Jákobovu, řka:

³ Jistě že nevejdu do stánku domu svého, a nevstoupím na postel ložce svého,

⁴ Aniž dám očím svým usnouti, ani víčkám svým zdřímati,

⁵ Dokudž nenajdu místa Hospodinu, k příbytkům Nejmocnějšímu Jákobovu.

⁶ Aj, uslyšavše o ní, že byla v kraji Efratském, našli jsme ji na polích Jaharských.

⁷ Vejdemeť již do příbytků jeho, a skláněti se budeme u podnoží noh jeho.

⁸ Povstaniž, Hospodine, a vejdi do odpočinití svého, ty i truhla velikomocnosti tvé.

⁹ Kněží tvoji ať se zoblácejí v spravedlnost, a svatí tvoji ať vesele prozpěvují.

¹⁰ Pro Davida služebníka svého neodvracejž tváři pomazaného svého.

¹¹ Učinilť jest Hospodin pravdomluvnou přísahu Davidovi, aniž se od ní uchýlí, řka: Z plodu života tvého posadím na trůn tvůj.

¹² Budou-li ostříhati synové tvoji smlouvy mé a svědectví mých, kterýmž je vyučovati budu, také i synové jejich až na věky seděti budou na stolici tvé.

¹³ Neboť jest vyvolil Hospodin Sion, oblíbil jej sobě za svůj příbytek, řka:

¹⁴ Toť bude obydlí mé až na věky, tuť přebývati budu, nebo jsem sobě to oblíbil.

¹⁵ Potravu jeho hojným požehnáním rozmnožím, chudé jeho chlebem nasytím,

¹⁶ A kněží jeho v spasení zobláčím, a svatí jeho vesele prozpěvovati budou.

¹⁷ Tuť způsobím, aby zkvetl roh Davidův; připravím svíci pomazanému svému.

¹⁸ Nepřátely jeho v hanbu zobláčím, nad ním pak kvěsti bude koruna jeho.

133

¹ Píseň stupňů, Davidova. Aj, jak dobré a jak utěšené, když bratří v jednomyslnosti přebývají!

² Jako mast výborná na hlavě, sstupující na bradu, bradu Aronovu, tekoucí až i na podolek roucha jeho.

³ A jako rosa Hermon, kteráž sstupuje na hory Sionské. Nebo tu udílí Hospodin požehnání i života až na věky.

134

¹ Píseň stupňů. Ej nuž dobrořečte Hospodinu všickni služebníci Hospodinovi, kteříž stáváte v domě Hospodinově každé noci.

² Pozdvihujte rukou svých k svatyni, a dobrořečte Hospodinu, říkajíce:

³ Požehnejž tobě Hospodin z Siona, kterýž učinil nebe i zemi.

135

¹ Halelujah. Chvalte jméno Hospodinovo, chvalte služebníci Hospodinovi,

² Kteříž stáváte v domě Hospodinově, v síncích domu Boha našeho.

³ Chvalte Hospodina, nebo jest dobrý Hospodin; žalmy zpívejte jménu jeho, nebo rozkošné jest.

⁴ Jákoba zajisté sobě vyvolil Hospodin, a Izraele za svůj lid zvláštní.

⁵ Jáť jsem jistě seznal, že veliký jest Hospodin, a Pán náš nade všechny bohy.

⁶ Cožkoli chce Hospodin, to činí na nebi i na zemi, v moři i ve všech propastech.

⁷ Kterýž způsobuje to, že páry vystupují od krajů země; blýskání s deštěm přivodí, a vyvodí vítr z pokladů svých.

⁸ Kterýž zbil prvorozené v Egyptě, od člověka až do hovada.

⁹ Poslal znamení a zázraky u prostřed tebe, Egypte, na Faraona i na všechny služebníky jeho.

¹⁰ Kterýž pobil národy mnohé, a zbil krále mocné,

¹¹ Seona krále Amorejského, a Oga krále Bázan, i všechna království Kananejská.

¹² A dal zemi jejich v dědictví, v dědictví Izraelovi lidu svému.

¹³ Hospodine, jméno tvé na věky, Hospodine, památka tvá od národu až do pronárodu.

¹⁴ Souditi zajisté bude Hospodin lid svůj, a služebníkům svým bude milostiv.

¹⁵ Ale modly pohanské stříbro a zlato, dílo rukou lidských,

¹⁶ Ústa mají a nemluví, oči mají a nevidí.

¹⁷ Uši mají a neslyší, nýbrž ani ducha není v ústech jejich.

¹⁸ Budtež jim podobní, kteříž je dělají, a kdožkoli naději svou v nich skládají.

¹⁹ Dome Izraelský, dobrořečte Hospodinu; dome Aronův, dobrořečte Hospodinu.

²⁰ Dome Léví, dobrořečte Hospodinu; kteříž se bojíte Hospodina, dobrořečte Hospodinu.

²¹ Požehnaný Hospodin z Siona, kterýž přebývá v Jeruzalémě. Halelujah.

136

¹ Oslavujte Hospodina, nebo jest dobrý, nebo věčné jest milosrdenství jeho.

² Oslavujte Boha bohů, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

³ Oslavujte Pána pánů, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

⁴ Toho, kterýž sám činí divy veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

⁵ Kterýž učinil nebesa moudře, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

⁶ Kterýž roztáhl zemi na vodách, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

⁷ Kterýž učinil světla veliká, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

⁸ Slunce, aby panovalo ve dne, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

⁹ Měsíc a hvězdy, aby panovaly v noci, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

¹⁰ Kterýž ranil Egyptské v prvorozených jejich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

¹¹ A vyvedl Izraele z prostředku jejich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

¹² V ruce silné a v rameni vztaženém, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

¹³ Kterýž rozdělil moře Rudé na díly, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

¹⁴ A převedl Izraele prostředkem jeho, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

¹⁵ A uvrhl Faraona s vojskem jeho do moře Rudého, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

¹⁶ Kterýž vedl lid svůj přes poušť, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

¹⁷ Kterýž pobil krále veliké, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

¹⁸ A zbil krále znamenité, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

19 Seona krále Amorejského, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

20 Též Oga krále Bázan, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

21 A dal zemi jejich v dědictví, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

22 V dědictví Izraelovi, služebníkovi svému, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

23 Kterýž v snížení našem pamatuje na nás, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

24 A vytrhl nás z nepřátel našich, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

25 Kterýž dává pokrm všelikému tělu, nebo jest věčné milosrdenství jeho.

26 Oslavujte Boha silného nebes, neboť jest věčné milosrdenství jeho.

137

1 Při řekách Babylonských tam jsme sedávali, a plakávali, rozpomínajíce se na Sion.

2 Na vrbí v té zemi zavěšovali jsme citary své.

3 A když se tam dotazovali nás ti, kteříž nás zajali, na slova písničky, (ješto jsme zavěsili byli veselí), říkajíce: Zpívejte nám některou píseň Sionskou:

4 Kterakž bychom měli zpívati píseň Hospodinovu v zemi cizozemců?

5 Jestliže se zapomenu na tebe, ó Jeruzaléme, zapomeniž i pravice má.

6 Přilniž i jazyk můj k dásním mým, nebudu-li se rozpomínati na tebe, jestliže v samém Jeruzalémě nebudu míti svého největšího potěšení.

⁷ Rozpomeň se, Hospodine, na Idumejské, a na den Jeruzaléma, kteříž pravili: Rozbořte, rozbořte až do základů v něm.

⁸ Ó dcero Babylonská, zkažena býti máš. Blahoslavený ten, kdož odplatí tobě za to, což jsi nám zlého učinila.

⁹ Blahoslavený, kdož pochyťí dítky tvé a o skálu je rozrážeti bude.

138

¹ Davidův. Oslavovati tě budu, Pane, celým srdcem svým, a před mocnými žalmy tobě zpívati.

² Skláněti se budu k chrámu svatému tvému, a oslavovati jméno tvé pro milosrdenství tvé a pro pravdu tvou; nebo jsi zvelebil nade všecko jméno své a slovo své.

³ Kteréhokoli dne vzýval jsem tě, vyslyšels mne, a obdařils silou duši mou.

⁴ Oslavovati tě budou, Hospodine, i všickni králové země, když uslyší řeč úst tvých.

⁵ A zpívati budou o cestách Hospodinových, a že veliká jest sláva Hospodinova,

⁶ A ač vyvýšený jest Hospodin, však že na poníženého patří, a vysokomyslného zdaleka zná.

⁷ Bych pak chodil u prostřed ssoužení, obživíš mne; proti vzteklosti nepřátel mých vztáhneš ruku svou, a tak vysvobodí mne pravice tvá.

⁸ Hospodin dokoná za mne; nebo milosrdenství tvé, Hospodine, na věky, aniž díla rukou svých kdy opustíš.

139

¹ Přednímu zpěváku, žalm Davidův. Hospodine, ty jsi mne zkusil a seznal.

² Ty znáš sednutí mé i povstání mé, rozumíš myšlení mému zdaleka.

³ Chození mé i ležení mé ty obsahuješ, a všech mých cest svědom jsi.

⁴ Než ještě mám na jazyku slovo, aj, Hospodine, ty to všechno víš.

⁵ Z zadu i z předu obklíčils mne, a vzložils na mne ruku svou.

⁶ Divnější jest umění tvé nad můj vtip; vysoké jest, nemohu k němu.

⁷ Kamž bych zašel od ducha tvého? Aneb kam bych před tváří tvou utekl?

⁸ Jestliže bych vstoupil na nebe, tam jsi ty; pakli bych sobě ustlal v hrobě, aj, přítomen jsi.

⁹ Vzal-li bych křídla záře jitřní, abych bydlil při nejdalším moři:

¹⁰ I tamť by mne ruka tvá provedla, a pravice tvá by mne popadla.

¹¹ Díím-li pak: Aspoň tmy, jako v soumrak, přikryjí mne, ale i noc jest světlem vůkol mne.

¹² Aniž ty tmy před tebou ukryti mohou, anobřž noc jako den tobě svítí, rovně tma jako světlo.

¹³ Ty zajisté v moci máš ledví má, přioděl jsi mne v životě matky mé.

¹⁴ Oslavuji tě, proto že se hrozným a divným skutkům tvým divím, a duše má zná je výborně.

¹⁵ Nenít ukryta žádná kost má před tebou, jakž jsem učiněn v skrytě, a řemeslně složen, v nejhlubších místech země.

16 Trupel můj viděly oči tvé, v knihu tvou všickni oudové jeho zapsáni jsou, i dnové, v nichž formováni byli, když ještě žádného z nich nebylo.

17 Protož u mne ó jak drahá jsou myšlení tvá, Bože silný, a jak jest jich nesčíslná summa!

18 Chtěl-li bych je sčísti, více jest jich než písku; procítím-li, a já jsem vždy s tebou.

19 Zabil-li bys, ó Bože, bezbožníka, tehdážt by muži vražedlní odstoupili ode mne,

20 Kteříž mluví proti tobě nešlechetně; marně vyvyšují nepřátely tvé.

21 Zdaliž těch, kteříž tě v nenávisti mají, ó Hospodine, v nenávisti nemám? A ti, kteříž proti tobě povstávají, zdaž mne nemrzejí?

22 Úhlavní nenávistí jich nenávidím, a mám je za nepřátely.

23 Vyzpytuj mne, Bože silný, a poznej srdce mé; zkus mne, a poznej myšlení má.

24 A popatř, chodím-liť já cestou odpornou tobě, a veď mne cestou věčnou.

140

1 Přednímu z kantorů, žalm Davidův.

2 Vysvobod mne, Hospodine, od člověka zlého, a od muže ukrutného ostříhej mne,

3 Kteříž myslí zlé věci v srdci, a na každý den sbírají se k válce.

4 Naostřují jazyk svůj jako had, jed lítého hada jest ve rtech jejich. Sélah.

5 Ostríhej mne, Hospodine, od rukou bezbožníka, od muže ukrutného zachovej mne, kteříž myslí podraziti nohy mé.

6 Polékli pyšní na mne osídlo a provazy, roztáhli teneta u cesty, a léčky své mi položili. Sélah.

7 Řekl jsem Hospodinu: Bůh silný můj jsi, pozoruj, Hospodine, hlasu pokorných modliteb mých.

8 Hospodine Pane, sílo spasení mého, kterýž přikrýváš hlavu mou v čas boje,

9 Nedávej, Hospodine, bezbožnému, čehož žádostiv jest, ani předsevzetí zlého vykonati jemu dopouštěj, aby se nepovýšil. Sélah.

10 Vůdce těch, jenž obkličují mne, nepravost rtů jejich ať přikryje.

11 Padej na ně uhlé řeřavé, a na oheň uvrz je, do jam hlubokých, aby nemohli povstati.

12 Ělověk utrhač nebude upevněn na zemi, a muž ukrutný, zlostí polapen jsa, padne.

13 Víím, žeť se Hospodin zasadí o při chudého, a pomstí nuzných.

14 A tak spravedliví slaviti budou jméno tvé, a upřímí přebývati před obličejem tvým.

141

1 Žalm Davidův. Hospodine, k toběť volám, pospěš ke mně; pozoruj hlasu mého, když tebe vzývám.

2 Budiž příjemná modlitba má, jako kadění před obličejem tvým, pozdvižení rukou mých, jako obět večerní.

³ Polož, Hospodine, stráž ústům mým, ostrříhej dveří rtů mých.

⁴ Nedopouštěj srdci mému uchýliti se ke zlé věci, k činění skutků bezbožných, s muži činícími nepravost, a abych nebyl přelouzen líbostmi jejich.

⁵ Necht' mne bije spravedlivý, přijmu to za dobrodiní, a necht' tresce mne, bude mi to olej nejčistší, kterýž neprorazí hlavy mé, ale ještěť modlitba má platná bude proti zlosti jejich.

⁶ Smetáni jsou do míst skalnatých soudcové jejich, aby slyšeli slova má, nebo jsou libá.

⁷ Jako když někdo roubá a štípá dříví na zemi, tak se rozletují kosti naše až k ústům hrobovým.

⁸ Ale k toběť, Hospodine Pane, oči mé; v tebe doufám, nevylévej duše mé.

⁹ Zachovej mne od osídla, kteréž mi roztáhli, a od sítěk činících nepravost.

¹⁰ Necht' padnou hromadně do sítěk svých bezbožní, a já zatím přeжду.

142

¹ Vyučující Davidův, když byl v jeskyni, modlitba jeho.

² Hlasem svým k Hospodinu volám, hlasem svým Hospodinu pokorně se modlím.

³ Vylévám před obličejem jeho žádost svou, a ssouzení své před ním oznamuji.

⁴ Když se úzkostmi svírá ve mně duch můj, ty znáš stezku mou; na cestě, po kteréžkoli chodím, osídlo mi ukryli.

⁵ Ohlédám-li se na pravo, a patřím, není, kdo by mne znáti chtěl; zhynulo útočiště mé, není, kdo by se ujal o život můj.

⁶ K tobě volám, Hospodine, říkáje: Ty jsi doufání mé a díl můj v zemi živých.

⁷ Pozorujž volání mého, neboť jsem zemdlen přenáramně; vysvobod' mne od těch, jenž stihají mne, nebo jsou silnější nežli já.

⁸ Vyved' z žaláře duši mou, abych oslavoval jméno tvé; obstoupí mne spravedliví, když mi dobrodiní učiníš.

143

¹ Žalm Davidův. Hospodine, slyš modlitbu mou, pozoruj pokorné prosby mé; pro pravdu svou vyslyš mne, i pro spravedlnost svou.

² A nevcházej v soud s služebníkem svým, neboť by nebyl spravedliv před tebou nižádný živý.

³ Nebo stihá nepřítel duši mou, potírá až k zemi život můj; na to mne přivodí, abych bydlil v mrákotě, jako ti, kteříž již dávno zemřeli,

⁴ Tak že se svírá úzkostmi duch můj ve mně, u vnitřnosti mé hyne srdce mé.

⁵ Rozpomínaje se na dny předešlé, a rozvažuje všechny skutky tvé, a dílo rukou tvých rozjímaje,

⁶ Vztahuji ruce své k tobě, duše má jako země vyprahlá žádá tebe. Sélah.

⁷ Pospěšiž a vyslyš mne, Hospodine, hyne duch můj; neukryvejž tváři své přede mnou, neboť jsem podobný těm, kteříž sstupují do hrobu.

8 Učiň to, ať v jitře slyším milosrdenství tvé, neboť v tobě naději mám; oznam mi cestu, po kteréž bych choditi měl, neboť k tobě pozdvihuji duše své.

9 Vytrhni mne z nepřátel mých, Hospodine, u tebeť se skrývám.

10 Nauč mne činiti vůle tvé, nebo ty jsi Bůh můj; duch tvůj dobrý vediž mne jako po rovné zemi.

11 Pro jméno své, Hospodine, obživ mne, pro spravedlnost svou vyved' z úzkosti duši mou.

12 A pro milosrdenství své vypleň nepřátely mé, a vyhlad' všechny, kteříž trápí duši mou; nebo já jsem služebník tvůj.

144

1 Davidův. Požehnaný Hospodin skála má, kterýž učí ruce mé boji, a prsty mé bitvě.

2 Milosrdenství mé a hrad můj, útočiště mé, vysvoboditel můj, a štít můj, protož v něhoť já doufám; onť mi podmaňuje lidi.

3 Hospodine, co jest člověk, že se znáš k němu, a syn člověka, že ho sobě tak vážíš?

4 Èlověk marnosti podobný jest, dnové jeho jako stín pomíjející.

5 Hospodine, nakloň svých nebes a sstup, dotkni se hor, a kouřiti se budou.

6 Sešli hromobití a rozptyl je, vypusť střely své a poraz je.

7 Vztáhni ruku svou s výsosti, vysvobod' mne, a vytrhni mne z vod mnohých, z ruky cizozemců.

⁸ Jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich jest pravice lživá.

⁹ Bože, píseň novou zpívati budu tobě na loutně, a na desíti strunách žalmy tobě prozpěvovati,

¹⁰ Dávajícímu vítězství králům, a vysvobozujícímu Davida, služebníka svého od meče vražedného.

¹¹ Vysvobod' mne, a vytrhni mne z ruky cizozemců, jejichž ústa mluví marnost, a pravice jejich pravice lživá.

¹² Aby synové naši byli jako štípkové zdárně rostoucí v mladosti své, a dcery naše jako úhelní kamenové, tesaní ku podobenství chrámu.

¹³ Špižírny naše plné at' vydávají všelijaké potravu; dobytek náš at' rodí na tisíce, a na deset tisíců v stájích našich.

¹⁴ Volové naši at' jsou vytylí; at' není vpádu ani zajetí, ani naříkání na ulicích našich.

¹⁵ Blahoslavený lid, jemuž se tak děje, blahoslavený ten lid, jehož Hospodin Bohem jest.

145

¹ Chvalitebná píseň Davidova. Vyvyšovati tě budu, Bože můj králi, a dobrořečiti jménu tvému na věky věků.

² Na každý den dobrořečiti budu tobě, a chváliti jméno tvé na věky věků.

³ Hospodin veliký jest, a vši chvály hodný, a velikost jeho nemůž vystižena býti.

⁴ Rodina rodině vychvalovati bude skutky tvé, a předivnou moc tvou zvěstovati.

⁵ O slávě a kráse velebnosti tvé, i o věcech tvých předivných mluvíti budu.

⁶ A moc přehrozných skutků tvých rozlašovati budou; i já důstojnost tvou budu vypravovati.

⁷ Paměť mnohé dobroty tvé hlásati budou, a o spravedlnosti tvé zpívati, řkouce:

⁸ Milostivý a lítostivý jest Hospodin, dlouhoshovívající a velikého milosrdenství.

⁹ Dobrotivý Hospodin všechněm, a slitování jeho nade všechny skutky jeho.

¹⁰ Oslavujtež tebe, Hospodine, všickni skutkové tvoji, a svatí tvoji tobě dobrořeče.

¹¹ Slávu království tvého ať vypravují, a o síle tvé mluví,

¹² Aby v známost uvedli synům lidským moci jeho, a slávu i ozdobu království jeho.

¹³ Království tvé jest království všech věků, a panování tvé nad jedním každým pokolením.

¹⁴ Zdržujeť Hospodin všechny padající, a pozdvihuje všechněch sklíčených.

¹⁵ Oči všechněch v tebe doufají, a ty dáváš jim pokrm jejich v čas příhodný.

¹⁶ Otvíráš ruku svou, a nasycuješ každý živočich podlé dobře líbezné vůle své.

¹⁷ Spravedlivý jest Hospodin ve všech cestách svých, a milosrdný ve všech skutcích svých.

¹⁸ Blízký jest Hospodin všechněm, kteříž ho vzývají, všechněm, kteříž ho vzývají v pravdě.

¹⁹ Vůli těch, kteříž se ho bojí, činí, a křik jejich slyší, a spomáhá jim.

²⁰ Ostříhá Hospodin všech, kdož jej milují, ale

všecky bezbožné zatratí.

²¹ Chválu Hospodinovu vypravovati budou ústa má, a dobrořečiti bude všeliké tělo jménu svatému jeho od věků až na věky.

146

¹ Halelujah. Chval, duše má, Hospodina.

² Chváliti budu Hospodina, dokud jsem živ, žalmy zpívati Bohu svému, dokud mne stává.

³ Nedoufejtež v knížatech, v synech lidských, v nichž není vysvobození.

⁴ Vychází duch jejich, navracují se do země své, v tentýž den mizejí myšlení jejich.

⁵ Blahoslavený ten, jehož spomocník jest Bůh silný Jákobův, jehož naděje jest v Hospodinu Bohu jeho,

⁶ Kterýž učinil nebe, zemi, moře, i vše, což v nich jest, kterýž ostríhá pravdy až na věky,

⁷ Kterýž činí soud utištěným, dává chléb lačným. Hospodin vysvobozuje vězně.

⁸ Hospodin otvírá oči slepých, Hospodin pozdvihuje snižených, Hospodin miluje spravedlivé.

⁹ Hospodin ostríhá příchozích, sirotku a vdově pomáhá, ale cestu bezbožných podvrací.

¹⁰ Kralovati bude Hospodin na věky, Bůh tvůj, ó Sione, od národu až do pronárodu. Halelujah.

147

¹ Chvalte Hospodina, nebo dobré jest zpívati žalmy Bohu našemu, nebo rozkošné jest, a ozdobná jest chvála.

² Stavitel Jeruzaléma Hospodin, rozptýlený lid Izraelský shromažďuje,

³ Kterýž uzdravuje skroušené srdcem, a uvazuje bolesti jejich,

⁴ Kterýž sčítá počet hvězd, a každé z nich ze jména povolává.

⁵ Velikýť jest Pán náš, a nesmírný v síle; rozumnosti jeho není počtu.

⁶ Pozdvihuje pokorných Hospodin, ale bezbožné snižuje až k zemi.

⁷ Zpívejte Hospodinu s díkčiněním, zpívejte žalmy Bohu našemu na citaře,

⁸ Kterýž zastírá nebesa hustými oblaky, nastrojuje zemi déšť, a vyvodí trávu na horách.

⁹ Kterýž dává hovadům potravu jejich, i mladým krkavcům, kteříž volají k němu.

¹⁰ Nemát v síle koně zalíbení, aniž se kochá v lejtkách muže udatného.

¹¹ Líbost má Hospodin v těch, kteříž se ho bojí, a kteříž doufají v milosrdenství jeho.

¹² Chval, Jeruzaléme, Hospodina, chval Boha svého, Sione.

¹³ Nebo on utvrzuje závory bran tvých, požehnání udílí synům tvým u prostřed tebe.

¹⁴ On působí v končinách tvých pokoj, a bělí pšeničnou nasycuje tě.

¹⁵ On když vysílá na zemi rozkaz svůj, velmi rychle k vykonání běží slovo jeho.

¹⁶ Onť dává sních jako vlnu, jíním jako popelem posypá.

¹⁷ Hází ledem svým jako skyvami; před zimou jeho kdo ostojí?

18 Vysílaje slovo své, rozpouští je; hned jakž povane větrem svým, anť tekou vody.

19 Zvěstuje slovo své Jákobovi, ustanovení svá a soudy své Izraelovi.

20 Neučinilť tak žádnému národu, a protož soudů jeho nepoznali. Halelujah.

148

1 Halelujah. Chvalte hospodina stvoření nebeská, chvaltež ho na výsostech.

2 Chvalte jej všickni andělé jeho, chvalte jej všickni zástupové jeho.

3 Chvalte jej slunce i měsíc, chvalte jej všechny jasné hvězdy.

4 Chvalte jej nebesa nebes, i vody, kteréž jsou nad nebem tímto.

5 Chvalte jméno Hospodinovo všechny věci, kteréž, jakž on řekl, pojednou stvořeny jsou.

6 A utvrdil je na věčné věky, uložil cíle, z nichž by nevykračovaly.

7 Chvalte Hospodina tvorové zemští, velrybové a všechny propasti,

8 Oheň a krupobití, sníh i pára, vítr bouřlivý, vykonávající rozkaz jeho,

9 I hory a všickni pahrbkové, stromoví ovoce nesoucí, i všickni cedrové,

10 Zvěř divoká i všeliká hovada, zeměplazové i ptactvo létavé,

11 Králové zemští i všickni národové, knížata i všickni soudcové země,

12 Mládenci, též i panny, starci s dítkami,

¹³ Chvalte jméno Hospodinovo; nebo vyvýšeno jest jméno jeho samého, a sláva jeho nade všecku zemi i nebe.

¹⁴ A vyzdvihl roh lidu svého, chválu všech svatých jeho, synů Izraelských, lidu s ním spojeného. Halelujah.

149

¹ Halelujah. Zpívejte Hospodinu píseň novou, chválu jeho v shromáždění svatých.

² Vesel se Izrael v tom, kterýž ho učinil, synové Sionští plésejte v králi svém.

³ Chvalte jméno jeho na píšťalu, na buben a na citaru prozpěvujte jemu.

⁴ Nebo zalíbilo se Hospodinu v lidu jeho; onť ozdobuje pokorné spasením.

⁵ Plésati budou svatí v Boží slávě, a zpívati v pokojích svých.

⁶ Oslavování Boha silného bude ve rtech jejich, a meč na obě straně ostrý v ruce jejich,

⁷ K vykonávání pomsty nad pohany, a k strestání národů,

⁸ K svazování králů jejich řetězy, a šlechticů jejich pouty železnými,

⁹ K nakládání s nimi podle práva zapsaného, k slávě všechněm svatým jeho. Halelujah.

150

¹ Halelujah. Chvalte Boha silného pro svatost jeho, chvalte jej pro rozšíření síly jeho.

² Chvalte jej ze všelijaké moci jeho, chvalte jej podle veliké důstojnosti jeho.

³ Chvalte jej zvukem trouby, chvalte jej na loutnu a citaru.

⁴ Chvalte jej na buben a píšťalu, chvalte jej na husle a varhany.

⁵ Chvalte jej na cymbály hlasité, chvalte jej na cymbály zvučné.

⁶ Všeliký duch chval Hospodina. Halelujah.

clxxxix

Bible Kralická 1613
The Holy Bible in the Czech language from the last
Kralická edition of 1613.

Public Domain

Language: český (Czech)

Translation by: Jan Blahoslav et al

Bible Kralická: Bible svatá aneb všechna písmena Starého i Nového zákona podle posledního vydání Kralického z roku 1613. První český překlad z originálních jazyků kladoucí důraz na liturgické užití a vroucí zbožnost. NZ přeložil Jan Blahoslav 1564. Pro překlad SZ byla vytvořena zvláštní rada nejvzdělanějších odborníků, vzdělaných na předních evropských evangelických universitách, které tehdy Jednota bratrská měla. Jejich překlad vyšel v pěti dílech v letech 1579-1593 (6. díl byl Blahoslavův překlad NZ). V r. 1613 vyšlo souhrnné vydání v jednom. Bratři vytvořili mistrné dílo, vrchol překladatelského úsilí slovanských národů. Bible Kralická měla navíc nemalý podíl na zachování českého jazyka v době pobělohorské a po staletí též tvořila most mezi Čechy a Slováky.

This PUBLIC DOMAIN (not copyrighted) Bible translation is brought to you courtesy of eBible.org.

2023-10-20

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 18 Apr 2025 from source files dated 13 Dec 2023

d45ad03c-27cb-54be-b262-104c0dae0900